

Hoa Diễm Vô Song

Contents

Hoa Diễm Vô Song	1
1. Chương 1: Tự Chương	2
2. Chương 2	2
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	18
8. Chương 8	21
9. Chương 9	24
10. Chương 10	28
11. Chương 11	32
12. Chương 12	35
13. Chương 13	38
14. Chương 14	41
15. Chương 15	44
16. Chương 16	47
17. Chương 17	50
18. Chương 18	54
19. Chương 19	57
20. Chương 20	60
21. Chương 21	64

Hoa Diễm Vô Song

Giới thiệu

Edit: năm rơm
Thể loại : Đam mỹ, cổ trang, 1×1, HE. Thạch Duyên Tiên bề ngoài thì anh tuấn, tính

1. Chương 1: Tự Chương

Tiếng khóc nỉ non của trẻ con vang khắp căn phòng mộc mạc, đầu bà mẹ đỏ đầy mồ hôi đem tấm khăn bao phủ đứa bé lại, chính là sản phụ hai gò má trắng bệch, ánh mắt vô thần, chiêu cáo rằng sắp phải từ biệt nhân thế.

“Đại....đại bá, đứa nhỏ này đành phải làm phiền Ngài” Sản phụ nói ra di ngôn cuối cùng của mình.

Hoa Trung Thế như cần phải lười, hàm hàm hồ hồ nói: “Này Người hãy chiếu cố tốt thân thể của mình trước đi”

“Van cầu ngài, đại bá, Ngạnh Trọng đã sớm mất, nếu ngay cả ta cũng không còn, đứa nhỏ này còn quá nhỏ, làm sao có thể sống tiếp được? Mong ngài thu nhận nó, dưỡng nó như nô như tỳ cũng tốt rồi, van cầu ngài.”

Biết đại bá Hoa Trung Thế lòng dạ cá tính hẹp hòi. Nhưng đây là phương pháp duy nhất, nàng cũng chỉ có thể rưng rưng khẩn cầu. Mệnh của đứa nhỏ này tốt hay xấu, nàng không thể biết, nhưng nàng chỉ có thể dùng tia khí lực cuối cùng vì nó cầu một chút ấm no, không phải bị lưu lạc bên ngoài.

“Này....” Bà mẹ nhìn không được, thấp giọng nói: “Xét về gia sản của Ngạnh Trọng để lại cho đứa nhỏ này, ta cam đoan không hiểm người muốn đem nó về nuôi dưỡng.”

Hoa Trung Thế cũng không phải kẻ ngu dốt, dễ gì để tiền bạc rơi vào tay ngoại nhân, lập tức đáp ứng. “Được, không thành vấn đề, ta sẽ xem đứa nhỏ này như đứa con thân sinh của mình mà nuôi dưỡng.”

Mẫu thân liếc nhìn đứa trẻ mới sinh một cái, bộ dạng nam anh phần nộn mủm mủm, đôi mắt hắc bạch phân minh, có lẽ cuộc sống sau này sẽ gặp được nhiều may mắn. Cuối cùng nàng cũng an tâm nhắm mắt, tuy rằng không kịp nuôi nấng đứa con thân sinh, nhưng cũng đã vì nó lưu lại một con đường sống, coi như đây là tình thương yêu cuối cùng của người mẹ để lại cho con mình, chính là nàng không ngờ tới, người mà nàng nhờ vả lại là người đem đến cho đứa bé này bao nỗi bất hạnh.

2. Chương 2

“Xui xẻo, xui xẻo, thật là quá xui xẻo.”

Hoa Trung Thế liên tục hô vài tiếng ‘xui xẻo’, bởi vì vận may không thuận, đánh bạc không những bay luôn tiền vốn mà còn phải mắc nợ.

“Bá mẫu nói ... nói muốn ngài về nhà ăn cơm.”

Đứa nhỏ đến gọi gã khoảng mười bảy, mười tám tuổi, bởi vì thời tiết rét lạnh, quần áo là loại vải cực kém, nên cả thân thể co ro thành một đoàn, bộ dáng cùng thể trạng gầy yếu không hợp với số tuổi của hắn nên có. Hắn gọi gã đã lâu, nhưng Hoa Trung Thế đều bỏ mặc, hắn đành phải hai mắt rưng rưng đứng chờ, cũng không dám trở về hoa phủ.

Nếu không kêu được Hoa Trung Thế về nhà, hắn càng bị bá mẫu đánh chửi khắc nghiệt hơn, bá phụ nhiều lắm chỉ loạn mắng, nhưng mỗi khi bá mẫu nổi giận, bất kể cầm được vật gì liền đem đánh lên thân thể gầy yếu của hắn.

Hoa Trung Thế đánh bạc thua cũng đã đủ phiền, nhìn thấy đôi mắt hắn hồng hồng, không khỏi mắng: “Khóc cái gì mà khóc, xui xẻo đều là do người mang đến, mỗi lần người đến gần liền mang vận xui tới, hại ta vừa thấy người liền thua.”

“Hoa lão gia, đứa bé này không phải cháu trai của ông sao? Làm gì mà khó nghe như vậy.” Người bên ngoài nghe xong, cũng thấy bất bình dùm đứa nhỏ, con cháu nhà mình cần phải lắng nghe như vậy không? Nếu không phải sinh ra đã không còn phụ mẫu, bằng không ai có thể chấp nhận gã loạn mạng như vậy.

Vừa nghe hai chữ ‘cháu trai’, Hoa Trung Thế nói ra những lời còn khó nghe hơn. “Cái gì mà cháu trai, lão tử mới không có xui xẻo như vậy, tiểu tử này khi ở trong bụng nương liền đã khắc chết lão cha của nó, sinh ra lại khắc chết nương của nó, nếu ta không phải là người lương thiện cho nó cơm ăn, nó đã sớm lưu lạc đầu đường xó chợ.”

“Đứa nhỏ này mi thanh mục tú, bộ dạng thật ra rất xinh đẹp.”

“Xinh đẹp cái rắm, nó nếu là nữ còn có thể kiếm chút hồi môn, nhưng lại là nam, vừa nhát gan lại vừa yếu đuối, vừa thấy nó liền phiền. Mỗi ngày đều khóc a khóc, đem Hoa gia ta khóc đến xui xẻo, đất không phải đất hoang cũng bị nước mắt của nó cuốn trôi đi hết, còn không thì nuôi cái miệng ăn không của nó cũng đủ phá sản, người nói ta dường nó không phải xui sao?” Dù sao sự xui xẻo gì cũng đều do đứa nhỏ này mang đến.

Hoa Trung Thế lại toái toái niệm niệm một đồng, Hoa gia ngày trước có chút gia sản, chính là gã cùng thê tử ham mê đánh bạc, bạc thua rất nhiều, cho đến bây giờ cũng chưa từng thắng trở về, hơn nữa vài năm này trong nhà lại có thêm Hoa Lạc, đứa nhỏ này phụ mẫu đều mất, càng làm cho gã thêm thành kiến, cho rằng đứa nhỏ này là khắc tử.

“Nếu như người thích nó, đứa nhỏ này cho người, chỉ cần người trả cho ta mười hai lượng bạc, như thế nào?” Thấy người tới đánh giá Hoa Lạc, Hoa Trung Thế còn nghĩ rằng tên đó muốn Hoa Lạc.

Hoa Lạc sợ hãi đến run rẩy không ngừng, nam tử trung niên kia mặc dù khen Hoa Lạc có vài phần tư sắc, nhưng là cả người hần bần thối, cùng một bộ dạng suy dinh dưỡng, cũng làm cho ham muốn người ta giảm xuống, hơn nữa lúc trước Hoa Trung Thế phủ lên đứa nhỏ này có bao nhiêu khắc người, ai còn dám muốn đem tai tinh lưu ở bên người.

“Người đừng nói đùa! Hình dáng đứa nhỏ này thoát nhìn muốn khí lực lại không có khí lực, đem về nhà của ta chỉ sợ phải tốn tiền nuôi dưỡng nó, mười hai lượng bạc này sẽ không có thể lấy trở lại, ta dù có ngốc như thế nào cũng sẽ không ngốc đến vậy.”

Hoa Trung Thế vừa nghe tên đó nói như vậy, hận đến nghiến răng nghiến lợi, bắt đầu quay sang mắng chửi Hoa Lạc, trị giá con người hần ngay cả mười hai lượng bạc cũng không bằng, loại phế vật như vậy đến đây làm chi.

“Giữ loại khắc tinh vô dụng như người ở bên người làm gì? Ngay cả mười hai lượng bạc cũng bán không được! Nuôi người từ nhỏ đến giờ cũng tiêu phí vượt qua mười hai lượng bạc, hơn nữa vừa nhìn thấy người, bài càng đánh càng thua nhiều hơn, còn bị người ta chế giễu. Lão tử về nhà, không đánh nữa!”

Hoa Lạc hàm chứa nước mắt, không dám cãi lại, một đường đi theo bá phụ về nhà. Vài năm gần đây Hoa gia càng ngày càng suy tàn, hai người có sinh một nữ nhi, tuổi so với Hoa Lạc nhỏ hơn hai tuổi, cũng đã đến tuổi lấy chồng, nhưng tiếng xấu của Hoa gia lan xa, người hiểu biết không ai dám kết thân gia với loại này.

Lão bà của Hoa Trung Thế là Lâm Vân Nương ở nhà chờ đã lâu, thấy một hồi lâu gã mới về nhà, người đàn bà chanh chua này lập tức chửi đồng, nổi giận đùng đùng. Hoa Trung Thế thấy lão bà sinh khí, không dám cãi lại, ngược lại đối với Hoa Lạc thoái mạ thêm một trận nữa.

Sinh kế mấy năm nay không tốt, không quá vài ngày lại có chủ nợ đến cửa đòi nợ, bọn họ đang muốn tìm đường đem nữ nhi Hoa Kiều Nhi xuất giá, nhưng diện mạo của Hoa Kiều Nhi không đẹp, hơn nữa tính tình lại vô pháp vô thiên, cho nên vẫn không ai muốn đến cầu thân.

Lâm Vân Nương mời bà mối lòng dạ hiểm độc ở phụ cận đến cùng thương thảo việc hôn nhân này. Bà mối kia mi gian mắt trá, vốn họ Hắc, những người từng bị họ Hắc bắt hãm hại, đều ở sau lưng họ Hắc mà làm là danh xứng với thực Hắc bà mối.

“Hắc bà mối, xin người liền thương xót, giúp chúng ta tìm một mối nhà giàu, chỉ cần sự việc thành, chúng ta sẽ đại lễ hậu tạ người”

Hắc bà mỗi bữa ăn trái cây, vừa nhìn Lâm Vân Nương cùng Hoa Trung Thế nói: “Không phải ta không muốn giúp, mà là ... muốn lấy thiếu gia nhà giàu chính là phải có sắc đẹp a, mà Kiều Nhi nhà các người cái gì cũng được, riêng về sắc đẹp lại không được.”

“Chúng ta cầu người! Tiền lì xì này chúng ta sẽ tăng gấp đôi, người cũng biết Hoa gia chúng ta từ sau khi đường tai tinh khắc phụ khắc mẫu kia, cái gì cũng không thuận, nếu nửa đời sau chúng ta không dựa vào nữ nhi đảm bảo, thì hai lão chúng ta đây về sau biết phải làm sao bây giờ a?”

Nói về Hoa Lạc, Lâm Vân Nương cùng Hoa Trung Thế mỗi người một câu đem sự lụn bại của Hoa gia đổ hết lên đầu hắc, Hắc bà mỗi kia chờ một chút.

“Ai, ta nhớ rõ đệ đệ nhà người anh tuần hơn người, đệ tức cũng là mỹ nhân thiên hương quốc sắc a.”

“Người đều chết hết, rất đẹp rất tuần cũng chẳng mang tiền về được.” Tuần, mỹ có thể làm cơm ăn sao? Đã thế còn lưu lại một tiểu tạp chủng ở bên người gã, chỉ tổ hao tổn lương thực của nhà gã.

“Không biết diện mạo của tiểu tai tinh mà người nói như thế nào?”

Lâm Vân Nương cũng nhớ không rõ, bọn họ thấy hắc liên thấy phiền, mỗi lần thấy đứa nhỏ này là chỉ có đánh chửi, cho hắc một chút đồ ăn cơm thừa đã là khoang dung lớn nhất, đương nhiên lại càng không cho phép hắc dùng nước giếng trong nhà rửa mặt chải đầu, nước này rất trân quý, sao có thể cho loại người thấp hèn như hắc dùng.

“Nhớ không rõ, chỉ nhớ khi nhỏ nó rất đáng yêu, dẫn theo đi ra ngoài”

Sắc mặt Lâm Vân Nương rất khó coi, cũng không nghĩ muốn nói thêm nữa. Nàng từ trước đến nay không thích Hoa Lạc, nguyên nhân là mới trước đây dẫn hắc cùng đi ra ngoài, mặc dù Hoa Kiều Nhi ăn mặc quần áo xa hoa lộng lẫy nhưng trong mắt mọi người chỉ nhìn đến Hoa Lạc đáng yêu xinh đẹp ăn mặc quần áo thô bố sạch sẽ, đây là điều nàng tối kỵ nhất. Từ đó về sau, quần áo thô bố của Hoa Lạc cũng không được phép giặt sạch.

“Nếu bộ dạng đứa nhỏ này xinh đẹp, muốn đổi trắng thay đen cũng không phải không được, nhưng là các người phải phối hợp, trước đem đứa nhỏ kia tắm rửa, để cho ta xem bộ dạng nó xinh đẹp cỡ nào, mới có thể xác định việc này có thể thành hay không.”

Lâm Vân Nương cùng cúi đầu nghe xong kế hoạch của Hắc bà mỗi, càng nghe mặt mày càng hơn hởi; Hoa Trung Thế vốn đang đầy cõi lòng nghi vấn, vừa nghe Hắc bà mỗi có thể nghĩ ra diệu kế như vậy, lập tức liền vỗ tay hô to: “Được, mưu kế này rất tuyệt.”

Hoa Lạc không hiểu ra sao lại bị kéo vào dục đứng, cả người được kỳ cọ đến tuyết trắng, lại được cho mặc một bộ quần áo tốt, chờ khi hắc vừa đi ra, ngay cả Hoa Trung Thế cũng phải choáng váng.

Làn da Hoa Lạc trắng như tuyết, mái tóc dài màu đen mềm mại như làn nước, ngay cả phong thái yếu điệu kia cũng vô pháp hình dung, chính là so với nữ nhi Hoa Kiều Nhi nhà gã còn muốn xinh đẹp đến vạn lần.

Hắc bà mỗi hét to, “Tiểu mỹ nhân này nếu là nữ nhi, bảo đảm các người kiếm tới thiên kim vạn lượng, chỉ tiếc lại là nam nhi.”

Dù sao gã chính là Hoa Kiều Nhi, cũng không phải không thể an bài, chính là trước tiên thiết lập cái bẫy dụ người ta nhảy vào.

“Chỉ cần các người toàn bộ nghe theo ta, bảo đảm việc hôn nhân này nhất định sẽ thành.” Lời nói tiếp theo mới là chính yếu của mưu, “Nhưng tiền lì xì phải gấp ba, đối phương chính là thiếu gia nhà giàu có tiền có của, muốn giấu diếm được hắc trước hết phải an bài chu toàn.”

“Gấp ba?”

Hoa Trung Thế cùng Lâm Vân Nương kêu lên, Hắc bà mỗi này lòng dạ cũng hiểm độc quá đi, lì xì gấp đôi cũng đã so với giá thị trường quá tốt rồi.

Hắc bà mỗi hừ một tiếng, “Các người ngại nhiều sao? Thân phận vị thiếu gia này có bao nhiêu đặc biệt, các người có biết không?”

Hoa Trung Thế lắc đầu, Hắc bà mồi nói: “Vị thiếu gia này trong nhà tích phúc, cho nên gia tài không ít. Các người đã nghe qua Thạch Duyên Tiên chưa?”

Tên Thạch Duyên Tiên này vừa nói ra, Hoa Trung Thế lập tức cả người run rẩy, hai mắt sáng lên, nói: “Là muốn gả cho Thạch Duyên Tiên sao? Hẳn chính là thiên hạ thủ phủ! Tiên lì xì đừng nói là gấp ba, gấp bốn lần ta cũng chịu.”

Hắc bà mồi lên tiếng thoái mạ, “Người già quá nên lú lẫn sao? Thạch Duyên Tiên ra sao người còn không biết, sủng thiếp cùng luyện đồng của hần ở đây cả một đại viên, hần thiếu nữ nhân sao? Còn muốn thành thân sao? Cho dù Thạch gia có muốn tuyển kiều thiếp, cũng là tuyển thẳng từ cửa chính, giả như không phải hàng thật giá thật, là không có khả năng gần gũi thân thể của Thạch Duyên Tiên; cho dù xinh đẹp vô cùng, Thạch Duyên Tiên thiếu gia cũng không để ở trong mắt, huống hồ là bộ dáng của Hoa Kiều Nhi, lão tử người nên chết tâm đi.”

“Nói đi nói lại, không phải Thạch Duyên Tiên, lại muốn chúng ta lì xì gấp ba, lòng dạ của người cũng quá hiểm độc đi!”

Hắc bà mồi nói rất rõ ràng, “Đúng là không phải Thạch Duyên Tiên, nhưng là thiếu gia này có quan hệ bà con xa với Thạch Duyên Tiên, gả vào trong nhà thiếu gia này, mặt sau còn có chỗ dựa vững chắc là Thạch Duyên Tiên, người cảm thấy rằng rất thua thiệt sao?”

“Này... này là thật chứ, được, gấp ba thì gấp ba, nhưng chuyện quan trọng này thành, ta mới đưa cho người.” Vừa nghe thấy tên Thạch Duyên Tiên, bất luận kẻ nào cũng đều muốn trèo cao.

Hắc bà mồi rất tin tưởng nói: “Yên tâm đi, chỉ cần Hắc bà mồi ta ra tay, cho tới bây giờ chưa từng bị thua.”

3. Chương 3

Hoa Lạc bị mang tới một gian phòng lớn, sau đó lại mua cho hần thêm vài bộ quần áo xa hoa, ở tại đây Lâm Vân Nương dạy hần những lời đối thoại, bắt hần phải học thuộc, trước khi đi Lâm Vân Nương ân cần chỉ bảo hần phải biết tùy theo hoàn cảnh mà hành sự, nhưng mà hần là người nhất gan, đối phương còn chưa tới, hần cũng đã sợ đến phát run cả người.

Tằng Tu Danh một thân áo gấm xa hoa, trông già càng thêm ‘ngọc thụ lâm phong’, già vênh váo nhìn quanh, Hoa Lạc chưa từng gặp qua vị công tử trẻ tuổi phong nhã như vậy! Cả người hần cứng đờ, hần ở trong một thành trấn nhỏ, chưa bao giờ từng nhìn thấy công tử trẻ tuổi anh tuấn như thế, trong phút chốc hần có loại cảm giác đối phương như là tiên nhân từ trên trời hạ phàm xuống nhân gian.

“Người là đường huynh của Hoa Kiều Nhi sao?” Tăng Tu Danh khách khí hỏi.

“Phải.” Phát giác chính mình nhìn đối phương đến ngây người, Hoa Lạc vội vàng trả lời, còn chiếu theo lời bá mẫu dạy bảo mà lập lại cho đối phương nghe.

“Ta gọi là Hoa Lạc, bởi vì phụ mẫu sớm mất, từ nhỏ sinh trưởng ở nhà của bá phụ, bá mẫu, có bà mồi đặc biệt đến nhà cầu thân đường muội Kiều Nhi, bá phụ cùng bá mẫu lo lắng, muốn ta đến xem nhân phẩm của đối phương trước.”

Đoạn đối thoại này hần phải học đi học lại rất nhiều lần, bởi vì hần không biết chữ, nên bá mẫu phải từng chữ từng chữ dạy hần. Đối phương nhìn hần một hồi lâu, mới ôn nhu nói: “Bộ dạng của Hoa Kiều Nhi cũng xinh đẹp như người vậy sao?”

Hoa Lạc vừa nghe, toàn bộ tâm đều loạn thành một đoàn, chưa bao giờ có người khen hần đẹp, cuộc sống của hần ở Hoa gia giống như đã kéo dài hơi tàn, trừ bỏ bị đánh chửi ra, chính là nửa đêm ở trong sài phòng trộm khóc, chưa từng có người nào thẳng thắn ca ngợi hần đẹp như vậy.

Mặt hần đỏ bừng, bỗng nhiên cảm thấy Tăng Tu Danh trước mặt là người tốt nhất trên thế gian này, cũng là nam nhân anh tuấn nhất trên thế gian này.

“Bộ dạng của Hoa Kiều Nhi so với ta còn đẹp hơn ...” Hắc từng câu từng chữ đều chiếu theo lời Lâm Vân Nương dạy, lúc trước nếu nói không tốt sẽ bị Lâm Vân Nương dùng cây gậy nhỏ đánh vào lòng bàn tay hắc, bắt buộc hắc phải đọc lời thoại trôi chảy, hiện giờ hắc đã nói rất lưu loát.

“Phải không? Ta khó có thể tưởng tượng có người so với ngươi còn đẹp hơn.”

Hoa Lạc mê say ở cái cười ôn nhu của đối phương, sau đó tựa như đứa ngốc chỉ biết ngơ ngác nghe Tăng Tu Danh nói chuyện. Thái độ của Tăng Tu Danh đối với hắc rất hoà ái, cử chỉ có lễ. Chính hắc chưa từng được người ta đối đãi ôn tồn như vậy.

Về sau, tâm tình của hắc liền thường xuyên phập phồng bất định, nếu bá mẫu muốn hắc đi gặp mặt Tăng Tu Danh, tâm của hắc liền nhảy nhót không thôi; nếu một ngày không thấy được Tăng Tu Danh, hắc liền cảm thấy bị thương khổ sở, ngay cả chính hắc cũng không biết vì cái gì.

Sau cùng, hắc phải phấn trang thành nữ tử, giả giọng nói mềm mại cùng điệu bộ yếu điệu, đội một tầng khăn sa cùng Tăng Tu Danh thân cận. Việc hôn nhân rất nhanh được chấp nhận, tâm của hắc trống rỗng, nhiều lần hắc muốn nói cho Tăng Tu Danh biết rõ thân cận cùng gã chính là mình, không phải là Hoa Kiều Nhi, chính là những lời này phải nói ra như thế nào, nói ra như vậy thì Tăng Tu Danh cũng sẽ biết là hắc lừa gã.

Việc hôn nhân vừa thành, Hắc bà mới liền kề tai nói nhỏ với Hoa Trung Thế cùng Lâm Vân Nương. Nguyên lai là sợ hắc ở Hoa gia lâu dài sẽ làm cho bí mật bị tiết lộ ra, sẽ làm cho việc hôn nhân vất vả mới thành công này trở nên thất bại, liền đem hắc đuổi đi.

Hoa Trung Thế cùng Lâm Vân Nương cầm chút bạc vụn, muốn hắc rời khỏi Hoa gia, hắc quỳ khóc khẩn cầu, không phải hắc quyến luyến Hoa gia, mà là nếu không ở Hoa gia, hắc như thế nào có cơ hội nhìn thấy Tăng Tu Danh.

Hoa Trung Thế thấy hắc không muốn đi, liền cất tiếng mắng chửi, kéo hắc ra khỏi đại môn Hoa gia. “Đủ rồi, ta nuôi ngươi đã nhiều năm như vậy, cũng đã đến lúc ngươi rời khỏi, nương của ngươi cũng nói chiếu cố ngươi đến trưởng thành là tốt rồi, ngươi cũng nhanh đi khỏi đây đi, đừng phá huỷ việc hôn nhân này, đi, đi, đi!”

Giống như đuổi cẩu hoang, Hoa Trung Thế kéo hắc ra khỏi đại môn liền đóng cửa lại, mặc cho hắc ở ngoài đại môn khóc cầu một ngày, Hoa Trung Thế cũng không mở cửa, hắc hết hy vọng đành rời đi. Hiện tại hắc không biết phải làm gì, nên đi tìm Tăng Tu Danh xin giúp đỡ, hắc lướt qua vài thành trấn, rốt cuộc cũng tìm được phủ đệ của Tăng Tu Danh.

Tăng Tu Danh dùng cặp mắt sâu xa khó hiểu nhìn xiêm y thô bố của hắc, còn Hoa Lạc vừa nhìn thấy gã, tựa như nhìn thấy người thân duy nhất, hắc nhận không được khóc ra. “Tu Danh, ta bị đuổi ra khỏi nhà.”

“Ta đã nghe nhạc mẫu nói qua, ngươi không để ý đến ân huệ của Hoa gia đối với ngươi, lại dám ăn cắp gia sản của Hoa gia đem đi bán, còn ở chung quanh vui đùa hiệp kỹ (chơi gái), ngay cả Kiều Nhi ngươi cũng dám trêu chọc, nếu Hoa gia không đem ngươi đuổi đi, chỉ sợ ngươi còn dám làm ra những việc tồi tệ hơn.”

Vừa nghe xong tội ác ngập trời này, Hoa Lạc liên tục lắc đầu, bọn họ như thế nào lại đem hắc nói thành xấu xa như vậy, như vậy thật kinh khủng.

“Không phải..... Không phải, ta không có.”

“Nhạc phụ còn nói có cả người chứng vật chứng, niệm tình trước kia gặp mặt ngươi cũng vui vẻ, ta không muốn so đo cái gì, bạc vụn này cho ngươi, ngươi đi đi.”

“Ta... Ta nên nói như thế nào ngươi mới có thể tin ta?” Hắc cùng đường, lại không quen biết với bất kỳ ai, nơi này là đường sống duy nhất của hắc.

“Ta sẽ không tin ngươi, nương tử tương lai Hoa Kiều Nhi của ta đã đến đây khóc lóc kể lể, đó như thế nào có thể là chuyện giả?”

Hoa Lạc khóc lên, ánh mắt Tăng Tu Danh nhìn hắc cũng giống như nhìn một kẻ thấp hèn ti tiện nhất, hắc không thể chịu đựng được Tăng Tu Danh nhìn hắc như vậy.

“Đừng như vậy, Tu Danh, ta mới chính là Hoa Kiều Nhi mà ngươi thích....”

Hắn đem bí mật cất dấu dưới đáy lòng nói ra, lại làm cho Tăng Tu Danh giận tím mặt, nói: “Ngươi còn dám ô nhục Kiều Nhi, ngươi nghĩ rằng ta ngay cả là nam hay là nữ cũng không phân rõ sao? Cút cho ta! Lần sau ta còn thấy ngươi ở đây, ta sẽ cho hạ nhân đánh ngươi một trận.”

Hoa Lạc bị đuổi ra khỏi Tăng gia, hắn không có nghề nghiệp gì, lại cũng không quen biết ai ở thành trấn này, nếu trở lại nơi hắn từng sinh sống cũng không đủ lộ phí, vì thế hắn lựa chọn dừng chân ở nơi này, Tăng Tu Danh ở đâu, hắn muốn ở đó.

Cuối cùng Tăng Tu Danh cũng không chịu nổi hắn làm phiền, ở trước mặt mọi người đối với hắn chửi ầm lên, hắn mỗi lần quay về chỗ miếu đồ nát của mình đang ở, chỉ biết khóc không ngừng, hắn tuyệt vọng khi bị Tăng Tu Danh nhiều lần dă kích chính mình.

Ngân lượng dần dần dùng hết, hắn bắt đầu đem quần áo của mình đi cầm, trong lòng hắn vẫn ảo tưởng khờ dại, vẫn cho rằng Tăng Tu Danh nhất định sẽ biết hắn mới thật sự là Hoa Kiều Nhi, mà Tăng Tu Danh thích Hoa Kiều Nhi như vậy, cũng đại biểu rằng Tăng Tu Danh thích hắn như vậy, rồi sẽ có một ngày gã sẽ hiểu cuộc hôn nhân này chính là một âm mưu.

Tại thành trấn trên đang chuẩn bị tổ chức ngày sinh Quan Âm long trọng, hắn cố gắng đem xiêm y thô bố dơ bẩn trên người giặt sạch sẽ, chải lại mái tóc hỗn độn, chuẩn bị tới ngày đó, lấy bộ dạng xinh đẹp gặp mặt Tăng Tu Danh một lần.

Ngày sinh Quan Âm này tổ chức quy mô rất lớn, Hoa Lạc chưa bao giờ thấy qua, trong đám người đông đúc – có người ăn mặc rất xinh đẹp đi qua đi lại trên đường phố, có người đem mặt mình vẽ loạn đến kỳ dị. Người dân tín ngưỡng chiêm huân mùi thơm bay thẳng đến phía chân trời, những người giàu có mời những gánh hát nổi danh từ vùng phụ cận đến diễn trò.

Hoa Lạc không biết Thạch Duyên Tiên là ai, nhưng gánh hát do y mời tới xem rất hay, vả lại trong biển người chật ních xem diễn trước mặt: Tăng Tu Danh cũng thỉnh một gánh hát tới diễn nhưng quy mô không lớn bằng Thạch Duyên Tiên.

Hắn đợi hồi lâu, Tăng Tu Danh rốt cuộc xuất hiện, bên người gã còn có vài người đi cùng. Gã tươi cười tuần lãng, Hoa Lạc cố gắng xuyên qua đám người đông nghẹt trước mặt, cuối cùng cũng đến được trước mặt Tăng Tu Danh. Tăng Tu Danh vừa thấy hắn, sắc mặt chợt biến.

Nam nhân vô sỉ này luôn mãi dây dưa với mình đến tột cùng là muốn cái gì? Gã thật sự không hiểu, thế nhưng hắn còn dám nói Hoa Kiều Nhi chính là hắn! Lời nói dối vô sỉ kia, mỗi lần gã nhớ tới vẫn làm cho gã sinh khí. Gã tất nhiên là người hết sức thông minh, sao có thể ngay cả hôn thê của mình là nam hay là nữ cũng phân không rõ!

“Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?” Tăng Tu Danh lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị hỏi.

Hoa Lạc lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, đáy mắt hiện lên đầy nước mắt long lanh. “Ta..... ta”

Hắn còn chưa nói gì, nước mắt đã trào ra như đê vỡ. Vài vị bằng hữu của Tăng Tu Danh tò mò nhìn xem tình huống này, rồi bật cười lớn, nói. “Tu Danh, người ta yêu thương ngươi, cho nên mới cố ý tới đây chờ ngươi.”

Lời tận đáy lòng của Hoa Lạc bị nói toát ra, hắn nhất thời xấu hổ đến thần tình đỏ bừng, thái độ then thùng của hắn làm cho người ta càng thêm châm chọc. Người nọ cười hắc hắc, đưa mắt liếc ngang liếc dọc về phía thân thể Hoa Lạc, nói: “Tu Danh, ngươi thật sự có điểm phúc lớn a.”

Sắc mặt Tăng Tu Danh âm trầm, há lại có thể để người khác bịa đặt lung tung. “Đừng nói hươu nói vượn nữa, nam nhân này không quan hệ đến ta, đường muội của hắn là thê tử tương lai của ta, nhưng hắn đã sớm bị đuổi ra khỏi nhà, cứ nghĩ mà xem tính cách của hắn có bao nhiêu đê tiện, Tăng Tu Danh ta không giao hữu với loại người đê tiện.”

Gã nói ra câu “không quan hệ”, liền dùng sức đẩy Hoa Lạc ra, muốn hắn dừng che ở trước mặt mình. Bằng hữu bên cạnh thấy như vậy, lập tức lú lú rú rú hắn lên.

“Nam nhân đối với chúng ta không hề gì, người đã không cần. Vậy có thể đem hấn giao cho chúng ta không?”

“Xin cứ tự nhiên, đường đường là nam tử hán lại có bộ dáng như các bà các chị, vừa nhìn liền chán ghét, hơn nữa ta cũng không có đam mê hướng tới Long Dương.”

Tằng Tu Danh bởi vì bảo vệ thanh danh, đối với việc này càng thêm tức giận. Hoa Lạc bị gã đẩy ra, ngã nhào vào trên người vị bằng hữu đứng bên cạnh gã, nam nhân này nhìn Hoa Lạc với vẻ mặt tươi cười hết sức đậm đàng, một bàn tay sớm ôm chặt lấy thắt lưng của Hoa Lạc, làm cho hấn hoảng sợ vô cùng.

“Tiểu mỹ nhân, Tu Danh cùng với Thạch gia biểu ca nổi danh kia của hấn không giống nhau, hấn không thích nam sắc, người làm mọi cách câu dẫn hấn cũng phí công, không bằng liền đi theo ta. Ta cam đoan sẽ làm cho người nổi danh khắp nơi, muốn cái gì có cái đó.”

“Xin người Xin người buông tay.”

Hoa Lạc sợ hãi, nam nhân kia dùng sức nhéo ở hông hấn một cái, còn nói ra những lời chán ghét làm cho hấn thêm kinh hoảng, hấn nhìn về phía Tăng Tu Danh cầu cứu.

4. Chương 4

Hấn từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ gặp qua nam nhân vô lễ như vậy, chỉ vì khi hấn còn nhỏ người bản loạn không chịu nổi, hơn nữa bá phụ đi xung quanh nói hấn là khắc tinh, cho nên không ai dám thân cận hấn, hiện tại vì hấn để ý Tăng Tu Danh nên mới để ý đến sạch đẹp, tươi đẹp của một đoá phù dung khoe sắc kia lập tức liền khiến cho những kẻ xấu xa ham muốn, mà hấn chưa từng trải đời, nên không biết nên như thế nào để tự bảo vệ mình.

« Tu Danh, làm ơn, ta sợ »

Tằng Tu Danh đối với lời kêu cứu của hấn làm như không nghe, động tác của nam nhân kia liền lớn mật hơn nữa, chẳng những đưa hấn bức đến góc ít người, còn cởi quần áo của hấn ra, làm cho hấn sợ tới mức khóc thét ra, cảm giác bị nam nhân kia đụng chạm đùi hấn rất ghê tởm.....

Hoa Lạc kinh hoảng muốn chạy trốn, lại bị nam nhân kia túm chặt hai tay, hấn cơ hồ thét chói tai, nhưng Tăng Tu Danh vẫn quay đầu bước đi. Hấn rút cuộc không thể chịu đựng được nam nhân kia quấy rầy, dùng sức chống cự, lại bởi vì vùng vẫy quá mãnh liệt, nên hấn đụng trúng người đi tới đằng sau.

« Lá gan cũng lớn lắm, cũng dám đụng trúng thiếu gia nhà của ta ? »

Hai mắt Hoa Lạc nhắm lệ lưng chừng, đáy mắt che kín kinh hoảng cùng sợ hãi, quần áo đã sớm bị nam nhân háo sắc kia xé rách một mảnh lớn, nhưng cái làm hấn thương tâm muốn chết chính là – Tăng Tu Danh lại đối với nguy nan của hấn làm như không thấy ! Gã vì sao lại bạc tình như thế ? Tốt xấu gì bọn họ cũng có duyên gặp gỡ vài lần.

Mà tên nam nhân đang đùa giỡn hấn, vừa thấy người đi tới kia, liền giống như con chuột gặp phải con mèo, trên mặt liền xuất hiện biểu tình khiếp sợ, bộ dạng ngồng nghênh vừa rồi cũng trở thành hư không, chỉ còn lại có nịnh nọt cũng bỏ dỡ, biến hoá này cực nhanh làm cho Hoa Lạc kinh ngạc không thôi, hấn cũng không biết sắc mặt của một người lại có thể biến hoá nhanh đến như vậy.

« Thạch thiếu gia, ngài cũng đến bãi Quan Âm sao ? »

Tên nam nhân này vừa nịnh nọt vừa đem tay rời khỏi trên người Hoa Lạc. Hoa Lạc gần như nói không ra tiếng, nhin không được ngẩng đầu nhìn về phía người nọ.

Thân hình người nọ hùng vĩ cao lớn, là nam tử anh tuấn nhất mà hấn từng gặp, nhưng hơi thở của người nọ lại tản mát ra nguy hiểm, làm cho người ngoài cảm thấy bị áp lực nặng nề.

« Thực xin lỗi, ta không phải cố ý đụng ngài. » Hoa Lạc dưới khí thế đóng băng người của y, không tự giác lên tiếng như muỗi kêu.

Ánh mắt Thạch Duyên Tiên nhìn cặp mắt sáng ngời mang lệ kia, hắc đồng thoáng hiện vẻ ác liệt liền thay đổi trong nháy mắt, ánh mắt vừa chuyên chú lại vừa khát cầu, giống như muốn gặm cắn huyết nhục trên người hắn.

« Thiếu gia, ngài bị đụng có bị thương không ? » âm thanh già nua bên cạnh vang lên.

Sau khi Hoa Lạc giải thích xong, bởi vì nam nhân đùa giỡn hắn lúc này muốn nịnh bợ Thạch Duyên Tiên, cho nên không còn quần quít lấy hắn, hơn nữa hắn cũng thực sợ hãi hơi thở nguy hiểm trên người nam nhân Thạch Duyên Tiên này, vì thế hắn dùng ống tay áo lau nước mắt, rồi chạy nhanh rời đi.

Thạch Duyên Tiên đối với nam nhân nịnh bợ này vô cùng khinh thường, chỉ điểm đầu đáp lại. Y vượt qua đám người, khuôn mặt tuấn mỹ tà nịnh lộ ra trầm tư, y nhìn về hướng Hoa Lạc rời đi, lạnh lùng nói : « Đi thăm dò xem người vừa đụng ta là ai, ta muốn hắn. »

Mấy câu nói tuy ung dung đơn giản lại ẩn hàm uy lực lôi đình vạn quân, lão nhân yên lặng gật gật đầu. Người thiếu gia coi trọng, tuyệt đối trốn không thoát. Gã sai sử tồi tệ, phái người đuổi theo Hoa Lạc tìm nơi ở của hắn.

Hoa Lạc cùng đường đi đứng ở tại trong ngôi miếu đổ nát, nam nhân không đứng đắn kia không biết từ đâu biết được chỗ ở của hắn, liền một đường tìm đến. Nơi công cộng gã đã vô lễ như vậy, ở nơi miếu hoang này chỉ có một mình hắn, càng làm cho tâm lý hắn thêm sợ hãi, vừa thấy tên xấu xa đó đến đây, hắn liền chạy nhanh khoá cửa lại.

May mà cửa miếu coi như vững chắc, gã nhất thời không đi vào được, nên bắt đầu ở bên ngoài nói những lời nói ngon ngọt, cam đoan sẽ cho hắn một cuộc sống vô lo, sau lại thấy Hoa Lạc không có phản ứng, lại bắt đầu chửi ầm lên, nói hắn có trốn tránh như thế nào, chung quy một ngày nào đó cũng sẽ bị gã bắt được.

Âm điệu của gã tà ác, làm cho Hoa Lạc dù có đơn thuần đến mấy cũng cảm thấy sờn tóc gáy, hắn biết nếu nam nhân này quơ được hắn, tuyệt đối sẽ không cho hắn sống dễ chịu.

Ngày hôm đó, ngay cả tiền cầm quần áo cũng dùng hết, hắn chịu đựng đói khát vài ngày mới vào thành, xui xẻo lại gặp phải nam nhân xấu xa kia, nam nhân kia nhìn hắn hắc hắc cười lạnh, hắn cực kỳ sợ hãi, sợ tới mức bỏ chạy thực mạng.

Nam nhân kia cũng không vội, ngay tại phía sau hắn chậm rãi đi theo, hắn càng chạy càng không có khí lực, mấy ngày nay hắn chỉ uống nước, lại chạy như điên nên làm hao hết khí lực, suýt chút nữa là hôn mê bất tỉnh. Nam nhân kia thấy bộ dạng hắn như vậy, cười nói : « Cũng không phải không thể cho người ăn, nhưng người phải hầu hạ đại gia ta vui vẻ cao hứng mới được. »

Hắn không biết nam nhân kia muốn hắn làm cái gì, nhưng không nghĩ cũng biết nam nhân kia nhất định sẽ lấy tra tấn hắn làm vui, theo trong ánh mắt hắn nhìn ra được người này so với bá phụ còn xấu xa hơn nhiều.

Hoa Lạc đối đến chạy không nổi, nam nhân kia rốt cuộc cũng bắt được hắn, hắn tuyệt vọng khóc lên, không thể ngờ nam nhân kia lại sưng sốt, sau đó kinh sợ buông hắn ra, vội vàng nhảy sang một bên.

Khi thời điểm Hoa Lạc còn chưa rõ xảy ra chuyện gì, có một lão nhân cầm lấy một chén nước gạo ẩm ướt tiến vào cổ họng hắn, hắn tham lam nuốt đồ ăn, kém chút ngay cả bát cũng đều bị hắn cắn xuống.

Lão nhân kia cười nói : « Chậm một chút, còn rất nhiều. »

Hắn uống hết hai chén nước gạo, chấm dứt cơn đói, mới nghi hoặc hỏi : « Ngài Ngài là ai ? »

Lão nhân kia giải thích : « Hoa công tử, ta thay thiếu gia nhà ta tới đây, người tên là Thạch Duyên Tiên, là thương nhân phú khả địch quốc, bởi vì coi trọng ngài, hy vọng ngài sắp xếp công việc rồi đến Thạch gia hầu hạ người. »

« Hầu hạ? là ý gì ? »

Hoa Lạc hỏi quá ngây thơ làm cho lão nhân cười to. « Chính là lấy thiếu gia nhà ta làm chủ tử, trong mắt, trong lòng đều phải đặt người ở vị trí thứ nhất, sau đó thiếu gia nhà ta sẽ cho ngài một cuộc sống vô lo,

xuân hạ thu đông đều có thêm quần áo mới, lại sẽ không có loại người hỗn tạp nhàn rỗi đến phiền nhiễu ngài. »

Khi lão nói đến loại người hỗn tạp nhàn rỗi, còn hướng tới nam nhân không đứng đắn kia ý vị thâm trường ngấm một chút. Nam nhân kia nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cũng không dám đắc tội với người của Thạch Duyên Tiên, đành phải quay đầu bước đi.

Nam nhân kia rốt cuộc cũng chấp nhận thất bại, buông tha, rời đi, hần nhỏ giọng hỏi : « Hần thật sự sẽ không đến nữa sao ? »

Lão nhân gật đầu nói : « Yên tâm đi ! Không ai dám đối nghịch với thiếu gia nhà ta. Cho dù thiếu gia nhà ta muốn ngài rời đi, cũng sẽ cho ngài mấy trăm lượng bạc, cho ngài có thể hảo hảo sống, không cần phải khốn đốn trôi dạt bên ngoài. Hoa công tử, đây là lối thoát tốt nhất cho ngài. »

Hoa Lạc lần đầu nhìn thấy uy lực của người tên Thạch Duyên Tiên này, chỉ cần cái tên liền có thể làm cho nam nhân xấu xa kia lập tức xoay người rời đi, không còn dây dưa với mình, dù sao hiện tại chính mình cũng không có chỗ ở cố định, nếu có thể mưu cầu được ấm no, cho dù bị đánh chửi giống như ở Hoa gia cũng không gọi là gì, ít nhất còn có chỗ để ngủ nghỉ. So với hiện tại cũng tốt hơn rất nhiều. »

« Được » Hần run giọng chấp thuận, lão nhân thập phần vừa lòng, muốn hần ký hạ chứng từ, hần cứ như vậy ấn dấu tay xuống tờ giấy, chính thức trở thành người hầu hạ Thạch Duyên Tiên.

Hần không biết cái gì gọi là hầu hạ Thạch Duyên Tiên, nhưng là Thạch gia cho hần một gian phòng thượng đẳng, so với Hoa gia còn tráng lệ hơn gấp nhiều lần, hơn nữa lại có người giúp hần bưng cơm lên tận cửa cho hần, chỉ có điều đáng tiếc là hần không thể rời phòng đi loạn.

Ăn mặc đều không cần lo, đích xác so với trước kia tốt hơn nhiều lắm. Lão nhân tự xưng là tổng quản Thạch gia nói ‘bát canh này cũng vì hần mà đun chứ’. Ăn uống đầy đủ vài ngày, lại được tắm bổ không ngừng, da thịt vốn đã trắng nõn giờ lại thêm sáng bóng màu hạt trai, tóc đen xinh đẹp cũng mềm mại vô cùng, ngay cả khi hần nhìn gương chải tóc, cũng không thể nhìn thẳng chính mình trong gương.

Đây là chính mình sao ? Đây chính là Hoa Lạc khô cần trước kia sao ?

Cảm giác người trong gương nhỏ bé và yếu ớt xinh đẹp, so với tiên nữ hạ phàm còn muốn đẹp hơn ba phần, xinh đẹp thiên tiên căn bản cũng không đủ để hình dung.

« Hoa công tử, đêm nay thiếu gia sẽ tới phòng này, ngài biết phải làm cái dạng gì để hầu hạ không ? » Tổng quản thông báo cho hần biết – đêm nay Thạch Duyên Tiên sẽ đến.

Hoa Lạc lắc đầu, hần ở trong này không cần làm việc nặng giống như ở Hoa gia, hơn nữa còn có tỳ nữ giúp hần đem tay chân thô đen của hần nhẹ nhàng cẩn thận thoa được, hiện nay tay của hần trở nên thập phần trắng mịn.

« Ta sẽ đưa nước ấm tới để cho ngài tẩy thân, về phần chuyện hầu hạ cũng rất đơn giản, thiếu gia sẽ quý trọng, thương yêu ngài. Bởi đây là lần đầu tiên của ngài, đương nhiên sẽ không rất thoải mái, nhưng ta đã chuẩn bị tốt được, sẽ làm cho ngài thoải mái rất nhiều. »

Dưới sự hiệp sức của tổng quản, Hoa Lạc đành phải để cho tỳ nữ cởi hết quần áo, ngâm vào trong đục dưng, giờ phút này, nội tâm của hần kích động không thôi – nam nhân cùng nam nhân thật sự có thể làm việc vợ chồng sao ?

Hần có nghe qua chuyện nam nữ, nhưng chưa từng biết hai nam nhân cũng có thể Làm như vậy ?

Tâm tình hết sức bất an, cửa phòng bị mở ra, hần hít sâu một hơi, thấy Thạch Duyên Tiên mặc rất khinh bạc, ánh mắt không tự chủ được nhìn phía trước đống quần của Thạch Duyên Tiên, nơi kia đã muốn phồng lên, hần vừa ngượng ngùng lại vừa sợ hãi, chung quy cảm thấy phải cùng người xa lạ làm chuyện thân mật như vậy thật sự rất đáng sợ.

« Đứng lên, tới nằm lên giường. »

Lời nói của Thạch Duyên Tiên rất ngắn gọn nhưng vô cùng hữu lực, tựa như sớm thành thói quen người khác phải hành động theo lệnh của chính mình. Hoa Lạc ngồi xổm trong đục dững không có đứng dậy, Thạch Duyên Tiên đã cởi bỏ xong quần áo, hấn kích động đến trợn mắt há mồm, nơi hạ thân có gì đó trắng tấp, vừa lớn lại vừa hồng hắc (đỏ đen), khủng bố đến cực điểm.

« A ! »

Hắn trợn mắt há mồm, rồi nhịn không được hét rầm lên, bởi vì Thạch Duyên Tiên ôm hắn ra khỏi đục dững, làm cho hắn trần trụi nằm ở trên giường, chăn giường xinh đẹp kia đều bị nước trên người hắn thấm ướt.

« Sách, ngươi là xử nữ sao ? Thực phiền toái, ngay cả kinh nghiệm cùng với nữ nhân cũng đều không có sao ? » Tuy miệng nói là rất phiền toái, nhưng tinh quang trong mắt lại sáng ngời lóng lánh.

« Kinh nghiệm cái gì ? Làm ơn, thỉnh ngài buông Buông »

Thân thể của hai người gần sát, làm cho hắn có thể cảm nhận được hơi nóng từ trên người Thạch Duyên Tiên, hắn cảm thấy thật quái dị. Thạch Duyên Tiên mở rộng hai chân của hắn ra, mọi thứ giữa hai chân hắn hiện ra rõ ràng trước mặt Thạch Duyên Tiên, hắn xấu hổ đến vận vẹo thân thể. Nam nhân này thật là khủng bố, nhưng lại đối với nơi đó của hắn hưng trí bừng bừng.

« Không cần, làm ơn, không cần » Hắn giãy dụa vùng lên.

« Hãy ngoan ngoãn cho ta, ta cũng không có tâm tình đợi cho ngươi chuẩn bị tốt. »

Y thấp giọng quát. Hoa Lạc từ nhỏ đã quen luôn bị quát bảo, y này vừa quát, hắn liền sợ tới mức co rút lại thân thể. Thạch Duyên Tiên đưa tay cầm hai chân hắn mở rộng ra, với kỹ xảo âu yếm điều luyện của y, một cỗ nhiệt khí theo giữa đùi hắn chậm rãi dâng lên, nơi đó của hắn thể nhưng cũng chậm chậm cứng rắn đứng lên.

« Nơi này thật sự là xinh đẹp, mềm mại a. »

Thạch Duyên Tiên vuốt ve xoa nắn bộ vị trắng đứng của hắn, mặt khác một ngón tay quét đầy du cao hướng giữa mông của hắn đi vào, nơi đó lập tức liền nóng lên, mà ngón tay Thạch Duyên Tiên chậm rãi đâm vào, cổ tư vị kia lại có chút tiêu hồn kỳ dị, hắn cố nén cảm giác kỳ dị kia, ra sức hít thở dồn dập lên.

« Như thế nào? Phải là Tăng Tu Danh, ngươi mới bằng lòng mở đùi ra sao? »

« Cái..... Cái gì? »

Thạch Duyên Tiên đã sớm điều tra qua thân thể của hắn, đương nhiên cũng biết chuyện hắn đối với Tăng Tu Danh luôn mãi dây dưa, hốc mắt Hoa Lạc đỏ, nhắc tới Tăng Tu Danh vẫn làm cho tâm của hắn hơi hơi đau đớn.

« Hắn là kẻ ngu dốt, nghĩ tới hắn cũng chỉ phí công thôi, ngươi không nên nghĩ nữa. »

Lời nói Thạch Duyên Tiên lạnh nhạt, ánh mắt cũng trở nên lạnh như băng, quét một lớp du cao thoa lên dương cương của mình, sau đó hắn rút ngón tay ở tiểu huyết của Hoa Lạc ra, không hề ôn nhu vuốt vẽ, trực tiếp tiến vào. Hoa Lạc không khỏi kêu đau, y cũng không để ý, trực tiếp tiến thẳng hết vào bên trong mới dừng lại.

« “Đau quá Đau quá! Ô ô »

Hoa Lạc khóc đến mặt mày đầy nước mắt, không nghĩ tới làm việc này lại đau đớn đến như vậy, đau đến nỗi thân thể hắn giống như muốn tách ra làm hai. Nam nhân anh tuấn này, vô luận hắn giãy dụa kêu lên đau đớn như thế nào, vẫn giống như trước không ngừng ra vào thân thể hắn, giống như đi vào chỗ sâu nhất trong cơ thể hắn chính là nguyện vọng y muốn hoàn thành nhất vào giờ khắc này – ngay cả hắn bị đau kêu gào, y cũng mặc kệ, vẫn tùy hứng luận động mạnh mẽ theo ý mình.

Thạch Duyên Tiên khom người xuống, muốn hôn môi hắn, hắn lập tức quay đầu đi chỗ khác, cho dù như thế nào, hắn cũng không nghĩ muốn hôn môi người xa lạ này.

Sắc mặt Thạch Duyên Tiên trở nên thập phần đáng sợ, y đưa y dùng sức nắm mạnh cằm hắn kéo lại, thừa dịp lúc hắn bị đau, y đưa lưỡi tham tiến vào miệng hắn, cuốn lấy đầu lưỡi của hắn, rồi ở trong miệng hắn

tàn sát bừa bãi, Thạch Duyên Tiên hôn vô cùng kịch liệt, cho dù hắn muốn cự tuyệt, cũng biến thành giống như cùng y chơi đùa.

Hắn khóc lên, vì sao chính mình phải cùng nam nhân xa lạ này hôn môi thân mật.

5. Chương 5

Một cỗ nhiệt khí lại bắt đầu từ hạ bộ dâng lên, Thạch Duyên Tiên lại hơi hơi trều động nửa người dưới vốn bất động, quấy rối nhẹ nhàng liền làm cho nửa người dưới của hắn tựa như muốn tê dại nứt ra, song đau đớn vẫn kịch liệt như vậy, mà cực đại dâng trào kia vẫn không ngừng thẳng tiến, khiến cho hắn thừa nhận không nổi.

“Đau quá ... làm ơn, thật sự đau quá...” Hắn khóc cầu xin tha thứ, chỉ hy vọng y có thể ngừng lại, không cần tiếp tục làm thương tổn hắn.

“Chỉ có đau thôi sao? Không phải đúng không!”

Khoé miệng Thạch Duyên Tiên cong lên, một cỗ tiểu ý gợi cảm ái muội, y đột nhiên dùng lực tiến thẳng, không ngừng đâm mạnh vào trên một điểm, làm cho Hoa Lạc cắn môi dưới phát run, cảm thấy được thân thể của mình rất quái dị, nhất là mật động bao hàm vật của nam nhân này, lại luôn mãi giật giật co thắt, giống như đạt được khoái cảm lạ thường nên tham lam hút lấy.

“Tái nói đau a! Nói a!”

Miệng y đầy tươi cười châm biếm, lấy ngón tay niết niết lên đầu nhũ tiêm của hắn, nhũ tiêm phấn hồng nhất thời găng gượng, chỉ hơi niết một chút, nơi đó liền thoáng chốc thẳng đứng lên, hứng thú rõ ràng như vậy mà dám mở miệng không thành thật.

Động tác niết nhũ tiêm làm cho hắn thiếu chút nữa bắn tinh mật ra, bên trong mật động lại đem dị vật đâm vào ngậm thật chặt, tựa như không muốn cho nó rời đi.

Thật mất mặt, hắn cảm thấy được chính mình mất mặt đến cực điểm. Mắt hắn hàm chứa đầy nước mắt, lắc đầu xin tha thứ, hắn không dám mở miệng, sợ mình hé miệng ra sẽ phun ra những tiếng kêu dâm dăng, hẳn nhiên mình nhịn xuống.

“Người càng nhẫn nại, biểu tình trên mặt người càng đẹp hơn, Tăng Tu Danh thật sự là tên ngu xuẩn cực điểm, mới có thể buông ra một mỹ nhân như người vậy, bất quá cũng nhờ như vậy, người mới có thể rơi vào tay của ta.”

Thạch Duyên Tiên nói ra lời nói lạnh như băng như lời chế nhạo, ngón tay mềm nhẹ lau đi nước mắt trên khuôn mặt hắn, nhưng ở hành động ở dưới thân thì càng không kiêng nể gì, giống như biết được nên làm như thế nào sẽ làm cho hắn càng thêm khó có thể nhẫn nại.

Dưới trều sáp mạnh mẽ của Thạch Duyên Tiên, hắn bắn ra mật dịch lần đầu tiên, Thạch Duyên Tiên lần thứ hai cúi người hôn lên môi hắn, mà đêm nay hắn bắn ra vô số lần mật dịch ẩm ướt làm văng tung toé lên trên bụng cường tráng của Thạch Duyên Tiên.

Hắn cơ hồ hận tận thân thể ngây ngô của chính mình, bởi vì được Thạch Duyên Tiên âu yếm thuần thực mà sớm buông khí đầu hàng, Thạch Duyên Tiên biết phải âu yếm hắn như thế nào sẽ làm cho hắn có cảm giác kích thích, cũng hiểu được phải đâm sâu vào bên trong hắn như thế nào sẽ làm cho hắn cảm nhận đủ khoái cảm mãnh liệt.

Hắn khóc ướt cả áo gối, không biết thân thể của chính mình đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, nhưng lại ở trong lòng ngực của một nam nhân vừa xa lạ vừa đáng sợ chiếm được khoái cảm sung sướng nhất cả đời mình, một kinh nghiệm tốt đẹp mà không có lời nào diễn tả được.

Hắn cảm thấy được chính mình thật đáng sợ, thật thấp hèn!

Cho đến bây giờ hắn cũng vẫn không thể lý giải được vì sao mình ở trong này. Rõ ràng là hắn yêu Tăng Tu Danh vị hôn phu của đường muội, thế nhưng loại cảm tình cảm thấy thẹn này làm sao nói ra được, nhưng đáng buồn là gã lại nhẹ dạ tin theo những gì nhà đường muội nói, không hề thương tiếc hắn, mặc cho hắn bị người khác tùy ý quấy rối, gã cũng không ra tay cứu giúp.

Mang theo nỗi sầu đau cùng thất vọng nặng nề đi vào đại môn của Thạch phủ, sau đó hắn mới biết được bọn họ gọi ‘độc chiếm’ là người như thế nào.

Vì cuộc sống yên bình, hắn bán mình vào Thạch phủ, trở thành ‘độc chiếm’ của Thạch Duyên Tiên, hơn nửa tháng này, mỗi ngày hắn ngơ ngẩn buồn bã ngồi ở trong phòng, không phải phó tỳ đưa cơm đến, thì chính là Thạch Duyên Tiên đến, đem hắn đặt dưới thân y, sau đó liền liền làm chuyện hắn không thể không chế được mình, hắn không muốn tiếp tục loại tình cảnh thân bất do kỷ này nữa.

Vài lần, hắn hối hận chính mình lại ký vào trương khế ước bán mình ma quỷ kia, hai từ ‘độc chiếm’ này nghe ra khủng bố cỡ nào, cũng làm cho hắn cảm thấy bất an cỡ nào, nhưng trừ bỏ ngoài con đường này ra, hắn một thân vô xu, không chỗ nương nhờ, hắn cũng không biết chính mình phải sống sót như thế nào.

Từ khi biết được ý nghĩa của ‘độc chiếm’ là gì, cũng đã đoán trước được những ngày trong tương lai sẽ bị chủ tử Thạch gia chà đạp cùng phá hư như thế nào.

Nước mắt lại chảy xuống hai gò má trắng nõn của hắn, bỗng cửa phòng mở ra, một trận gió lạnh xuy phát tiến vào, hắn vì bị lạnh mà đánh cái rùng mình, tưởng là tỳ nữ đưa cơm đến, nào ngờ người đến lại là Thạch Duyên Tiên.

“Người như thế nào hiện giờ lại đến đây?”

Hắn kinh hoảng làm cho ngũ tạng đều thay đổi, Thạch Duyên Tiên ngày thường đều là ban đêm mới lại đây, chưa có bao giờ tới đây vào ban ngày, hiện giờ tuy là hoàng hôn, nhưng trời vẫn còn rất sáng.

“Nơi này là phủ của ta, người là do ta mua, ta khi nào cao hứng thì đến, cần gì phải đúng giờ giấc mới được đến đây.” Y nói chuyện với hắn từ trước đến nay đều là khí phách ta cần ta cứ lấy.

Hắn quá sợ hãi, Thạch Duyên Tiên là ‘phú khả địch quốc’, nhưng y không chỉ giàu có, mà diện mạo còn anh tuấn hơn người, thậm chí hơi thở mang theo vài tia nguy hiểm, nhưng cái đáng nói nhất là y làm cho người ta không nhận biết được y đang suy nghĩ cái gì, đây mới là điều làm cho Hoa Lạc sợ hãi nhất.

Y có thể ở trên giường ôn nhu âu yếm, rồi lại có thể một bên cuồng bạo đâm thủng thân thể hắn, một bên nói ra những lời nói lạnh khốc cùng đả thương người sâu sắc.

“Người..... Người..... Ta..... Ta.....”

Hắn hoảng đến nỗi cả lăm, nói đều nói không rõ, nhưng Thạch Duyên Tiên cũng chẳng quan tâm hắn nói cái gì, y ra lệnh thẳng thừng: “Leo lên giường đi, cởi quần áo ra, ta muốn thấy thân mình trần trụi của người.”

Lời nói thẳng thừng thô tục như thế làm cho toàn thân Hoa Lạc cứng còng, nhưng hắn lập tức gạt đầu nhận mệnh, nước mắt ở khóe mắt vô thức lăn xuống mấy giọt. Hắn theo vào Thạch phủ của y, cho dù ban đầu không biết phương pháp hầu hạ, nhưng trải qua đêm đầu tiên giao triền kịch liệt, hắn đã biết giá trị của mình trong Thạch phủ.

Thật đáng buồn a! Chính mình trước kia như thế nào lại khờ dại cùng ngu xuẩn như thế, thế nhưng ngay cả hai từ ‘hầu hạ’ bản thân chủ tử mà cũng không hiểu được ý nghĩa, liền cứ như thế ký hạ khế ước bán mình, bán mình cho tên ma quỷ này, mặc cho y lần lượt nếm trải thân thể của mình.

Hai tay hắn run rẩy cởi ra kết khẩu không xong, nước mắt uỷ khuất đáng thương lướt qua trên làn áo tơ lụa của hắn, theo từng kiện từng kiện áo rơi xuống, nước mắt hắn chảy ra càng nhiều hơn.

Nhìn nước mắt trong suốt chảy dài trên gương mặt hắn, mặt Thạch Duyên Tiên không chút nào thay đổi, hiển hiện ý chí vô cùng sắt đá, cho dù là nước mắt cũng chẳng đủ động được đến lý trí của y, y lạnh lùng nói: “Leo lên giường.”

Hắn leo lên giường, nằm xuống trên nệm chần mềm mại, chăn đơn lạnh lạnh lướt qua phía sau lưng hắn, làm cho hắn run rẩy càng thêm nhiều, nhưng việc hắn không thể chịu đựng được nhất chính là bị Thạch Duyên Tiên hôn môi.

Giống như muốn kích thích thần kinh mẫn cảm của hắn, Thạch Duyên Tiên cực kỳ thông thả hôn môi hắn, đầu lưỡi linh hoạt ở trong miệng hắn tận tình tàn sát bữa bãi, không biết là do quen với cái lạnh hay là bị kích thích rung động mà nhiệt từ sau lưng chậm rãi hướng lên, bởi vì thân thể non nớt mới nếm trải tình dục, hơn nữa tuổi trẻ lực tráng, chỉ cần một chút khiêu khích nhỏ cũng làm cho tình dục nơi hắn trở dậy, nhũ tiêm của hắn bị châm ngòi kích thích liền đỏ tươi sưng lên cứng ngắt, bộ vị kia chỉ cần bị Thạch Duyên Tiên xoa nắn qua lại một chút liền bắt đầu biến hoá.

Thân thể hắn rung động khó hiểu, bộ vị nam tính dưới động tác hoan ái càng ngày quen dần dần ngẩng cao đầu đứng lên.

“Không, không cần.....”

Hắn khóc, khi mỗi lần lòng bàn tay của Thạch Duyên Tiên dờ xuống, hắn sẽ thấy không chịu được mà khóc, giờ phút này hắn cảm thấy được chính mình thật sự là một nam sủng bị mua về, thế nhưng lại ở trong tay nam nhân xa lạ hưởng thụ loại vui thích xấu hổ muốn chết này.

“Người đã cương cứng đấy thôi.”

Thạch Duyên Tiên ghé vào lỗ tai hắn khàn giọng cười nói, hắn xấu hổ đến mặt mũi đỏ bừng, hắn đưa hai tay lên che mặt lại, nhưng không thể che đi thanh âm động tình đang khe khẽ phát ra từ miệng hắn, bộ vị phía sau không nên có cảm giác, nhưng dưới sự chơi đùa càng ngày càng thường xuyên, dần dần hiểu được mà co rút lại, thậm chí nó còn hiểu được phải làm sao để lấy lòng người nam tử nằm trên người hắn.

Y đâm mạnh ngón tay vào trong cơ thể hắn, thế nhưng nội vách tường lại vui mừng hàm chặt lấy nó. Hoa Lạc cắn chặt môi dưới, liệu mình không cho chính mình kêu ra tiếng, nguyên bản hành vi như vậy sẽ làm cho người ta đau đớn, thế nhưng hiện giờ lại biến thành một loại cảm giác vui sướng không thể cho ai biết, nam nhân này biết thân thể hắn muốn cái gì, y từng bước từng bước một cho hắn, cũng một lần một lần thoả mãn hắn.

“Thật chặt a, người mỗi lần đều chặt như vậy, đồng dạng như lần đầu ta muốn người, người khi đó cũng đáng yêu như vậy, mà nơi này cũng nhất dạng non mịn xinh đẹp ...”

Y vừa cười vừa nói ra những lời đùa cợt hắn, ngôn ngữ hạ lưu cơ hồ xuyên thủng phá huỷ màng tai hắn, Hoa Lạc khó chịu được nhất chính là những lời nói này, giống như chính mình thật sự là một tiện kỹ bán mình, nhưng kỹ nữ phải hầu hạ vô số nam nhân, còn hắn lại phải hầu hạ nam nhân này vô số lần, hơn nữa một lần so với một lần càng khó chịu được.

Hắn khóc kêu lên: “Đừng nói nữa, đừng nói nữa, ta không thích nghe!”

Cho dù hắn khóc như thế nào, khẩn cầu như thế nào, nam nhân anh tuấn cùng nguy hiểm này cũng sẽ không dừng lại, đây là trải qua vài đêm hầu hạ y hắn đã nhận thức được, nhưng là giờ phút này hắn vẫn là khóc cầu xin tha thứ, khẩn cầu nam nhân này có thể hảo tâm phóng cho hắn một lối thoát, nhưng nam nhân này ... căn bản là ý chí vô cùng sắt đá.

“Không cần, làm ơn, không cần.....”

Hắn mở to hai mắt đầy lệ, bất luận đã trải qua vài lần hoan ái, nhưng ngay từ đầu địa phương nhỏ như vậy, lại phải thừa nhận dương cương thật lớn của Thạch Duyên Tiên vẫn là làm cho hắn sinh ra tâm sợ hãi.

Nhưng là Thạch Duyên Tiên hoàn toàn không nghe không thấy âm thanh khẩn cầu của hắn, mạnh mẽ vặn bung đôi móng cánh hoa của hắn ra, nhắm ngay tiểu huyết phần non mềm kia mãnh lực tiến vào, một nhát đâm thẳng đến chỗ sâu nhất trong cơ thể hắn.

Nguyên bản khi vừa bị đâm vào là sợ hãi cùng đau đớn, nhưng ở khi thịt huyết nóng mềm bắt đầu thích ứng được với sự tồn tại của dương cương lại trở nên khao khát được người chà đạp mãnh liệt, nơi cổ họng phát ra những tiếng gầm gừ khàn khàn, đầu ngẩng lên trên, Thạch Duyên Tiên ôm lấy thắt lưng lưng lay

sắp đổ của hắn, bắt đầu ở trong cơ thể hắn đóng đũa tàn sát bừa bãi, hoàn toàn không để cho hắn có được một cơ hội thở dốc.

Hắn cắn chặt môi dưới, không muốn phát ra những tiếng rên rỉ phóng dăng, nhưng là thở dốc càng ngày càng dồn dập, thân thể trắng nõn của hắn ửng đỏ trải rộng, mặt huyền được bị đâm xuyên, bị trườ sấp mạnh mẽ không gián đoạn mang đến một trận khoái cảm càng ngày càng mãnh liệt, càng ngày càng khó kháng cự.

Thân thể hắn đã biết như thế nào làm cho chính mình tại trong trận hoan ái đạt được đến khoái hoạt nhất, hai chân không tự chủ được hoàn trụ lên thắt lưng cường tráng của nam tử anh tuấn trước mắt, làm cho dương cương của nam nhân ở trong cơ thể hắn có thể di động càng thêm nhanh

Thân thể hắn tựa như vải vóc mềm mại không xương, bị nam nhân tùy tiện xoa bóp mà vận vẹo uốn lượn thân mình, nhũ tiêm của hắn sưng đỏ, một bên bị nam nhân gặm cắn sảng khoái vô cùng, mặc khác một bên bởi vì trống rỗng mà mặt lộ vẻ hơi mất mát.

“Muốn ta chơi đùa nơi này sao?”

“Không, không cần! Không” Hắn phe phẩy đầu, hai gò má nhưng hoả hồng một mảnh.

“Làm gì phải nói dối, rõ ràng rất muốn còn gì”

Lời nói của y mang thêm tiếng cười như muốn đâm thủng vào tự tôn còn sót lại không được bao nhiêu của Hoa Lạc, một bên hư không kia được y nắm lấy nhẹ nhàng chơi đùa, sau đó cắn cắn nhẹ lên nó. Hắn rất cuộc chịu không nổi nữa, thật mạnh thở dốc, thắt lưng co rút lại, tiểu huyết nhỏ bé ở dưới lại càng gắt gao bao phủ lấy nhiệt vật trong cơ thể.

Một trận khoái cảm tê dại vô cùng lớn theo giữa đùi dâng lên, rất nhanh bao phủ lấy thân thể hắn, làm cho hắn nhận không được mà kêu lên những tiếng phóng dăng, nước mắt theo khoé mắt chảy xuống trên áo gối. Hắn biết kia không phải là nước mắt uỷ khuất, mà là khi hắn đạt được đến khoái cảm lớn nhất, khoái cảm không thể thừa nhận hết mà chảy ra nước mắt vui sướng.

6. Chương 6

Thân mình sau khi trải qua liên tiếp lật tới lật lui làm hắn mệt đến gần chết, hắn ửu oải gối đầu lên trên cánh tay của Thạch Duyên Tiên, hai người trần trụi ôm nhau ngủ, hắn bị yêu thương nguyên một đêm, mỗi lần đều như vậy, Thạch Duyên Tiên sẽ không bỏ qua cho hắn, nhất định muốn hắn nguyên một đêm, sau đó mới cam tâm buông tay.

Có khi Thạch Duyên Tiên ‘muốn’ xong rồi, Hoa Lạc muốn tách rời Thạch Duyên Tiên ra, sẽ bị y kéo trở lại, hắn khí lực gầy yếu không thể chống lại được man lực của y, chỉ làm cho hắn thêm mệt nhọc mà thôi, cho nên sau đó hắn buông tha cho giấy dựa, ngoan ngoãn ngủ trong lòng ngực y.

Thạch Duyên Tiên vuốt ve sợi tóc của Hoa Lạc, đem chúng nó cuốn cuốn ở trong tay, giống như đối với đầu của hắn lưu luyến cùng luyến tiếc buông ra, ôn nhu vỗ về chơi đùa với nó lần nữa lại lần nữa.

“Ta ... ta muốn ngủ, có thể hay không” Muốn thỉnh Thạch Duyên Tiên rời đi phòng, nhưng lời nói còn chưa xong thì đã bị đối phương trả lời kiên quyết.

“Không được.”

Hoa Lạc nóng giận, lời nói của nam nhân này vừa kiên quyết lại vừa bá đạo, mỗi lần đều như vậy, căn bản là không chịu nghe hắn đang nói cái gì, y chỉ biết làm theo chính y.

“Ta đã ngủ cùng người một đêm, người vì cái gì còn không muốn buông tha ta.” Hắn tức giận đến nói không lựa lời, rốt cuộc chịu không nổi phải cùng Thạch Duyên Tiên ngủ chung nữa, hắn đều đã hầu hạ y đến như vậy, rốt cuộc còn muốn như thế nào nữa?

Hai mắt Thạch Duyên Tiên nhìn chăm chăm hắn, miệng bịa chuyện nói : « Tốt xấu gì ta cũng cùng người ngủ một đêm, đều cực kỳ mệt mỏi, vì cái gì không thể ngủ trong này ? Nơi này là nhà của ta hay là nhà của người ? »

« Người nói chuyện rất ... rất hạ lưu. »

Rốt cuộc là ai cùng ai ngủ một đêm ? Hắn giận đến đỏ mặt, nam nhân này chẳng những là dám cưỡng, còn hạ lưu cực kỳ, lần đầu tiên của hắn căn bản là bị nam nhân này cưỡng ép, hắn từ non nớt việc đời đến bây giờ đã hoàn toàn biết nên làm như thế nào để hầu hạ nam nhân, càng hiểu được trong lúc hầu hạ nam nhân, chính mình phải làm động tác như thế nào mới có thể để cho chính mình càng thêm thoải mái – đây đều là do nam nhân đáng giận này dạy hắn.

« Người cũng nóng tính quá a, ta còn nghĩ rằng cho dù bóp chết người, người cũng sẽ không kêu một tiếng chút. » Thanh âm của Thạch Duyên Tiên bỗng nhiên mềm nhẹ đi một chút, nhìn ánh mắt y cũng có chút độ ấm.

« Người là người xấu, rốt cuộc muốn bắt nạt ta như thế nào mới vui vẻ ? »

Những lời hờn dỗi của hắn vừa ra khỏi miệng, ngay cả chính hắn cũng chấn động, cảm giác không giống như đang mắng người, mà là đang làm nũng với nam nhân trước mặt, nhưng mà hắn như thế nào lại có thể đối với nam nhân này làm nũng ?

« Bắt nạt người như thế này mới vui vẻ. »

Hoa Lạc vừa hiểu được lời nói của y, hơi thở liền lập tức cứng lại, chỉ thấy Thạch Duyên Tiên tiến vào trong chăn, dĩ nhiên là đang chơi đùa với bộ vị nam tính của hắn, sau đó hắn cảm giác được một cỗ thấp nhiệt bao hàm lấy hắn, hắn sợ tới mức vạch trần chăn ra, phát hiện Thạch Duyên Tiên thế nhưng dùng miệng sạch sẽ làm chút chuyện đáng sợ.

« Người đang làm cái gì vậy ? Đứng lên, đứng lên ! »

Bởi vì quá mức khiếp sợ, Hoa Lạc nhịn không được rống to lên. Thạch Duyên Tiên không để ý tới hắn, lại hút thở thật sâu, rõ ràng là hình ảnh phóng dăng đáng sợ như thế, thế nhưng lý trí không cách nào khống chế được phản ứng tự nhiên của thân thể, nhất là thời điểm Thạch Duyên Tiên liếm liếm rồi ngậm vào trong miệng hút thật sâu, tay chân của hắn liền nhũn cả ra, hắn vội vàng đưa tay bịt kín đôi môi đỏ mọng của chính mình, không cho mình phát ra những âm thanh kỳ quái, nhưng phần eo lại không chịu nghe theo sai sử cứ vụn vẹo lắc lư, dưới kỹ thuật cao siêu của Thạch Duyên Tiên, hắn rất nhanh tiết ra tinh hoa, hắn mắc cỡ lòi kéo tóc của Thạch Duyên Tiên, đôi bàn tay trắng như phấn hương trên đầu y loạn đánh.

Hoa Lạc không khỏi chửi ầm lên, mắng nam nhân này vì cái gì không biết nhục nhã. « Người là người xấu, người xấu, người xấu, từ khi sinh ra đến giờ ta chưa thấy qua ai xấu xa như người vậy ! »

Thạch Duyên Tiên cười ha ha. « Oa, phản ứng lớn như vậy, có phải hay không phi thường thoải mái ? »

« Người còn nói..... »

Hắn vừa xấu hổ vừa giận dữ, trong lòng không ngừng mắng y nói bậy cùng vô liêm sỉ, tiếp theo lại là một trận loạn đánh của đôi tay trắng như phấn, cứ như vậy bị Thạch Duyên Tiên kéo vào trong lòng ngực y, bị tiếng cười của y chấn động phé phé, cũng làm cho hắn nghe được tiếng tim đập kịch liệt của y. Đây là lần đầu tiên, hắn phát hiện lòng ngực của nam nhân nguy hiểm lại xấu xa này lại rộng lớn như thế, tiếng cười cũng lại sang sảng như thế.

« Người ... người là người xấu. »

Hắn lại mắng một câu, Thạch Duyên Tiên cúi đầu nhìn nhìn hắn, ánh mắt chăm chú đó làm cho toàn thân hắn không được tự nhiên.

« Người không khóc suốt suốt sao ? »

« Ta nào có thích khóc như thế. »

Hắn chống đỡ một câu, lại nhớ lại mỗi lần khi Thạch Duyên Tiên đến, hắn luôn chỉ có thể thừa nhận hết thấy không thể tránh được, nên luôn không ngừng khóc. Cho dù lần tiên là bởi vì đau mà khóc. Mặc dù

tự nguyện làm cho Thạch Duyên Tiên thoải mái, nhưng vẫn nhịn không được ury khuất mà khóc, hiếm có ngừng khóc như lần này.

« Người chính là thích khóc như thế. »

Thạch Duyên Tiên trêu chọc niết niết lên mũi của hắn, Hoa Lạc không vui đẩy tay y ra, Thạch Duyên Tiên nhân cơ hội sờ soạng cái mũi trắng nõn của hắn một phen, làm cho hắn xấu hổ đến thiếu chút nữa khóc lên, nam nhân hạ lưu vô sỉ này chuyên môn trêu chọc hắn.

Cổ họng hắn nghẹn ngào, sắp khóc lên. Thạch Duyên Tiên nhẹ nhàng kéo lấy đầu của hắn, mai nhập vào trong lòng ngực của mình.

« Người của người làm từ nước sao ? Hơi một tý liền chảy ra nước mắt, chưa từng thấy có ai giống như người, dễ khóc như vậy. »

« Người chuyên môn bắt nạt ta, còn dám nói như vậy » Hoa Lạc không nhịn được mà khóc thút thít nghẹn ngào lên, nhớ không rõ đã bị y bắt nạt bao nhiêu lần.

Thạch Duyên Tiên nhìn nước mắt của hắn, tựa như không biết phải làm thế nào, lại tựa như bị cuốn hút thật sâu, qua một lúc y thở dài nói : « Người cùng năng thật giống nhau »

Lở tai hắn khẽ động. « Ta giống cái gì ? »

Sắc mặt Thạch Duyên Tiên khẽ biến, y đẩy hắn ra, thân thể tinh trắng đắm chìm dưới ánh trăng chiếu xuyên qua cửa sổ, thần sắc lại trở nên lạnh lùng như trước.

« Ta sai người đưa cơm cho người ăn, người hắn là đói bụng rồi. »

Hiện giờ đã là ban đêm, tới giờ hắn là đã sớm nên đưa cơm đến, hắn cũng sốt, nhưng liền sau đó trên mặt đỏ bừng lên, tới giờ không phải không đưa cơm đến, mà là ở trước cửa phòng nghe được hắn cùng Thạch Duyên Tiên đang làm cái việc kia, cho nên không dám đi vào, đành phải lui xuống.

Cảm giác vừa thẹn lại vừa xấu hổ nảy lên trong lòng, nghĩ đến bị người khác biết được quan hệ giữa mình cùng Thạch Duyên Tiên, trong lòng hắn liền cảm thấy được vừa khổ sở vừa thẹn thùng bối rối, rõ ràng là đại nam nhân, thế nhưng lại đi hầu hạ một nam nhân khác, chỉ vì muốn có cuộc sống ấm no mà thôi.

« Ta bán mình vào đây, cũng không nói là phải mỗi ngày ... mỗi ngày đều phải hầu hạ » Hắn cố chịu đựng cảm giác thẹn thùng, rồi lại không nhịn được mà khóc lên.

Thạch Duyên Tiên đưa tay nâng mặt hắn lên, khí lực lớn đến nỗi cơ hồ muốn vặn gãy xương cốt của hắn, làm cho hắn đau đến nước mắt chảy ròng ròng. Thạch Duyên Tiên âm trầm nói ra lời nói lãnh khốc giống như kim châm đâm vào người, ánh mắt âm lãnh như màn đêm hắc ám, đem tất cả ánh sáng đều che dấu đi.

« Người không cần lắm, người là do ta mua, ta muốn người làm cái gì thì làm cái đó, mỗi ngày đùa giỡn người như thế nào là do ta quyết định, không nên không hiểu rõ thân phận của mình, người cũng không nên nói cái gì quyền lợi, cho dù ta muốn người cùng mấy nam nhân khác chơi đùa cùng nhau, người cũng không được cự tuyệt. »

Lời uy hiếp cuối cùng của y làm cho Hoa Lạc kinh hãi đến mặt trắng không còn giọt máu, nước mắt lại chảy xuống càng nhiều hơn. Thạch Duyên Tiên mặc quần áo vào rồi rời đi, hắn kinh hoảng đến toàn thân phát run, Thạch Duyên Tiên tựa như lần đầu tiên hắn nhìn thấy, làm cho hắn vừa hoảng hốt lại vừa sợ hãi, nam nhân này là hoá thân của tà ác.

Thạch gia tổng quan tự tay bưng đến một bộ quần áo làm bằng gấm, bộ quần áo này màu thuỷ lam, rất hợp với màu da của hắn. Cả đời này của Hoa Lạc chưa từng nhìn thấy bộ quần áo nào xinh đẹp như vậy, không khỏi vừa mừng vừa sợ, vuốt nhẹ lên nó, yêu thích không buông tay.

« Hôm nay là sinh nhật của thiếu gia, thỉnh ngài mặc vào bộ quần áo này, rồi đến hoa viên hảo hảo vui đùa. »

« Ta ... Ta có thể đi ra ngoài sao ? » Hắn giật mình, khẽ hỏi.

« Người của ba phòng Mai – Cúc – Lan vào đêm nay đều có thể đến hoa viên vui chơi, còn được ăn uống một chút, thiếu gia muốn mọi người chơi đùa được vui vẻ. »

Hoa Lạc sững sờ nói : « Ba phòng Mai – Cúc – Lan ? Đây là ý gì ? »

Thạch tổng quản giải thích : « Thạch gia có ba phòng, chuyên môn thu giữ người thiếu gia thích, trong ba phòng Mai – Cúc – Lan đều có nam có nữ, người thiếu gia đặc biệt yêu thích, sẽ để ở trong phòng Mai. »

Hắn không tự chủ được mà hỏi ra miệng : « Ta đây là đặt ở phòng nào ? »

« Ngài là người của Lan phòng. »

« Lan phòng là ý gì ? »

Thạch tổng quản mặt không đổi sắc, đáp : « Người không được sủng ái nhất sẽ để ở trong phòng này. »

Ngực của Hoa Lạc giống như bị kim châm đâm một chút, hắn rút tay ra khỏi bộ quần áo xinh đẹp kia. Hắn nghĩ đến Thạch Duyên Tiên đối với hắn không đồng dạng như vậy, bởi vì trước đây mỗi ngày y đều đến, thậm chí ngày ấy chỉ mới hoàng hôn đã tới đây, hắn cơ hồ mỗi ngày đều phải hầu hạ y, mặc cho bàn tay to lớn của y tùy ý trên người mình âu yếm vuốt ve, ngày ấy y còn ôm hắn vào lòng, liên tục cười trêu hắn thích khóc.

7. Chương 7

Hắn khẩn cấp ngừng suy nghĩ, hắn rốt cuộc đang nghĩ cái gì ? Nam nhân khủng bố này không cần lại đây là tốt nhất, tựa như hiện giờ hắn cỡ nào thoải mái cùng tự tại, không cần phải phun ra những thanh âm xấu hổ đến đáng sợ, cũng không cần phải chảy xuống nước mắt uỷ khuất mỗi khi hầu hạ mà lòng tràn đầy không muốn.

« Ta biết rồi. »

Hắn đáp đến bình tĩnh, nhưng trong lòng lại có một chút không vui. Khi trời tối, chợt nghe bên ngoài truyền đến những tiếng ồn ào huyền ảo, hắn thay bộ quần áo kia vào, rồi bước ra khỏi phòng, trong hoa viên bày đầy những hoa đăng nho nhỏ, khắp nơi đầy những người ăn mặc xinh đẹp thơm ngát, hắn nhìn thấy mà hoa mắt hỗn loạn.

Có những cô gái xinh đẹp như hoa đào, cũng có những thiếu niên tuyệt sắc mê người, mỗi người mặc quần áo không đồng dạng, nhưng đại khái cũng tôn lên được bảy phần nhan sắc, mặc loại áo quần giống hắn chỉ có vài người, còn lại mấy người kia đều trang điểm xinh đẹp như hoa như bướm, nếu người có tư sắc bình thường sẽ sợ hãi rụt rè khi đặt chân vào chốn rục rờ này.

« Ha ha ha »

Hắn tránh ở chỗ tối, trong khoảng thời gian ngắn không biết có nên hay không bước ra, bỗng nhiên nghe được tiếng cười sang sảng quen thuộc, hắn liền tìm kiếm nơi phát ra tiếng cười ấy.

Thạch Duyên Tiên ngồi trên ghế nằm làm bằng đá đặt ở hoa viên, một đám người kiều diễm xinh đẹp vây quanh y nói chuyện, không biết là ai vừa kể chuyện vui làm cho y cười đến thập phần vui vẻ, khuôn mặt anh tuấn kia có vẻ nhu hoà đi rất nhiều, không còn vẻ cực kỳ sắc bén cùng lạnh lùng.

Trong nháy mắt, Hoa Lạc tự cảm thấy xấu hổ. Mấy ngày hầu hạ Thạch Duyên Tiên kia hắn toàn làm cho y sinh khí, kỳ thật lấy tài lực của y thu nạp những mỹ nữ tuấn nam là chuyện vô cùng dễ dàng. Sắc đẹp của hắn ở trong này không đáng kể chút nào, thế mà hắn còn dám lên mặt không muốn Thạch Duyên Tiên tới phòng của mình.

Rõ ràng chính mình được xếp vào trong phòng Lan – nơi không được cưng chiều nhất, cũng chẳng trách có ngày Thạch Duyên Tiên sẽ không ghé qua phòng hắn, dù sao y có rất nhiều sự lựa chọn như vậy.

« Kể rất hay, kể tiếp tục. » Thanh âm của Thạch Duyên Tiên vang dội truyền khắp cả hoa viên, đám người dần dần tụ tập xung quanh chỗ của y.

« Thiếu gia, còn lại hãy để chúng ta ở trên giường chậm rãi kể đi. » Nam tử đang nói chuyện kia dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, tiếng nói khàn khàn đặc biệt mang theo vị đạo mê hoặc.

Thạch Duyên Tiên ngửa đầu cười ha hả, Hoa Lạc thấy y cười cực kỳ vui vẻ, trong lòng không khỏi nảy lên một trận tự ti, hắn từ trước đến nay chỉ biết khóc suốt mướt, sẽ không nói ra những lời nói thú vị, chưa từng làm cho Thạch Duyên Tiên cười sảng khoái đến như vậy, chính mình còn làm bộ làm tịch muốn Thạch Duyên Tiên dừng đến nữa, trách không được ngày hôm ấy Thạch Duyên Tiên nói với hắn những lời nói khó nghe đến như vậy.

Hắn căn bản là không biết phải trái !

Sau một hồi tự kỷ, tâm tình của hắn thập phần uể oải, hắn quay đầu muốn đi về phòng, lại đụng phải hoa đăng nho nhỏ làm cho ngọn nến đổ lên trên quần áo, hắn hét lên một tiếng, vội vàng dập tắt ngọn lửa, ngay sau đó đã có người giữ chặt tay hắn không cho hắn đập.

« Quần áo ... quần áo » Từ khi sinh ra cho tới bây giờ Hắc chưa từng mặc qua quần áo xinh đẹp như vậy, thế nhưng lại bị chính hắc không cẩn thận thiêu huỷ, hắc nhin không được bật khóc lên, hắc sao lại vụng về đến như vậy, đem quần áo xinh đẹp phá huỷ ! Tựa như bá phụ, bá mẫu vẫn thường mắng – hắc là đứa vừa ngu lại vừa xuẩn, chẳng bao giờ khá lên nổi.

« Quần áo bị cháy, mua lại sẽ có, đừng để tay bị phỏng. »

Người đó dùng ống tay áo dập tắt lửa giúp hắc, ngọn lửa rất nhỏ, thoáng chốc liền dập tắt ngay, hắc ngẩng đầu lên liền đối diện với khuôn mặt tuấn tú nguy hiểm mê người của Thạch Duyên Tiên, không hiểu vì sao ngay lúc đó tim của hắc đập loạn ‘phanh phanh’, đập vô cùng nhanh, vô cùng nhanh, tựa như muốn nhảy ra khỏi yếm hầu của hắc vậy.

Hắc nghĩ đến chính mình không biết phải trái chộc giận Thạch Duyên Tiên, làm cho đối phương sẽ không bao giờ muốn để ý đến hắc nữa, không thể ngờ được y lại giúp hắc dập tắt ngọn lửa.

« Thử đứng lên được không ? »

Hoả hoạn vừa rồi làm cho hắc kinh hách đến hai chân hư nhược, căn bản là không thể giữ nổi thân, hắc thử vài lần đều không đứng dậy được, đành phải lắc lắc đầu.

Thạch Duyên Tiên nhưng lại ở trước mặt đám đông khom lưng ôm lấy hắc, làm cho Hoa Lạc mắc cỡ đến hai gò má nóng lên. Phong thái của Thạch Duyên Tiên tràn ngập khí khái nam tử, như là đang bảo hộ hắc, cùng tuyên bố hắc thuộc quyền sở hữu của y.

Từ nhỏ đến lớn, hắc chưa từng được người khác bảo hộ yêu thương quá như vậy. Hắc e lệ đem mặt giấu ở trong ngực Thạch Duyên Tiên, không dám ngẩng mặt lên, tim hắc đập cực kỳ nhanh, giống như cả đời này tim hắc chưa từng được đập vậy.

Lúc trước, hắc sùng bái cùng yêu thương Tăng Tu Danh như vậy, nhưng Tăng Tu Danh lại trở mặt nhìn hắc bị người khi dễ, ngay cả khi hắc cầu xin gã cứu giúp, gã đều bỏ mặc. Nhưng Thạch Duyên Tiên lại chủ động đi tới giúp hắc diệt hoạ, còn nói quần áo xinh đẹp này mua lại sẽ có, tựa như hắc so với quần áo xinh đẹp này đáng được quý trọng hơn gấp trăm lần, tánh mạng cả đời hắc ti tiện, chưa từng được người bảo hộ cưng chiều qua, cho nên những điều này làm cho hắc nháy mắt sa vào mê vọng.

Đột nhiên không biết ai lên tiếng chửi mắng, « Hồ ly tinh thật lợi hại, dám đốt cả quần áo của mình để cho thiếu gia chú ý đến hắc. »

Thạch Duyên Tiên nhưng lại nhận ra được chủ nhân của tiếng nói này là ai, lạnh lùng nói : « Loại bỏ Hàn Châu Nhi ở Mai phòng, đem loại người thích hồ ngôn loạn ngữ đuổi ra ngoài cho ta. »

Thanh âm huyền ảo ngay tại lúc Thạch Duyên Tiên ra lệnh liền vắng lặng im liêm, Thạch Duyên Tiên trầm lặng ôm hắc rồi đi, hai tay Hoa Lạc càng gắt gao niều lấy Thạch Duyên Tiên.

Cả đời này chưa từng có người vì hấn mà tức giận, mặc kệ hấn bị bao nhiêu uy khuất, bị bao nhiêu đánh chửi, đều phải một mình âm thầm rơi lệ chịu đựng, ngay cả muốn có một người để bộc bạch cũng không có, chỉ có thể xót thương cho chính mình là đứa nhỏ không phụ không mẫu, thế nhưng giờ phút này Thạch Duyên Tiên lại lên tiếng bảo hộ hấn, vì hấn mà tức giận.

Trong lòng hấn nảy lên vô vàng cảm động, hấn ngẩng đầu đem khuôn mặt nhu nhược rúc vào trong cổ của Thạch Duyên Tiên, nhẹ giọng nói : « Cám ơn người. »

Thạch Duyên Tiên không có đáp lại, nhưng lực cánh tay ôm lấy hấn tăng mạnh lên, tiếp theo đó Hoa Lạc kinh ngạc phát giác – mặc dù hai người cách nhau một lớp quần áo nhưng hấn vẫn có thể cảm nhận được nơi đó của Thạch Duyên Tiên đang gắng gượng cứng lên.

Khuôn mặt của hấn vì thẹn thùng mà đỏ bừng lên, rốt cuộc nói không nên lời, rõ ràng chính mình chán ghét phải cùng Thạch Duyên Tiên làm loại hành vi này, thế nhưng vì sao vào lúc này toàn thân của hấn khô nóng, rất muốn ở trên người y mà cọ xát ? Thậm chí cảm thấy cho dù Thạch Duyên Tiên mạnh mẽ ‘đòi hỏi’ hấn, hấn cũng sẽ không cự tuyệt, lại càng sẽ không nói ra một câu ‘không cam lòng’ nào.

« Thả ta xuống, ta cảm thấy ... vô cùng quái lạ. »

Hấn giãy dụa khe khẽ, Thạch Duyên Tiên cũng đã mở cửa phòng ra, đem hấn đặt lên trên một cái giường rộng lớn, trên giường còn có mấy quyển sách để tán loạn, cuối chân giường có vài món quần áo của Thạch Duyên Tiên, thì ra đây là giường của Thạch Duyên Tiên, phòng của Thạch Duyên Tiên. Y ôm hấn đi thẳng tới phòng của chính mình.

Cho dù hấn có không hiểu chuyện thế nào đi nữa, cũng hiểu rằng Thạch Duyên Tiên sẽ không để cho cơ thiếp đến phòng của mình, phần quang vinh khác biệt này làm cho đôi môi hấn run rẩy, rốt cuộc nói không nên lời.

Mà nói không nên lời còn có một nguyên nhân khác, là bởi vì Thạch Duyên Tiên đã cởi xuống quần áo của chính mình, lộ ra một thân hình tinh trắng, y muốn làm chuyện gì, hấn có ngốc cũng đoán ra được a.

Tim hấn đập nhanh kịch liệt như muốn lao ra khỏi cơ thể vậy, cơ thể hấn càng thêm khô nóng, miệng khô lưỡi khô, càng không có cảm giác chán ghét. Thạch Duyên Tiên kéo đầu của hấn lại, hôn lên đôi môi đỏ tươi của hấn, đôi môi hấn lập tức chủ động tách ra tựa như hoan nghênh cổ vũ hành động cuồng thủ hào đoạt của y

Y hút lấy nước bọt ngọt ngào trong cái miệng thơm ngát của hấn, một mặt cởi bỏ quần áo của hấn, hấn liếc liếc mắt một cái, liền thấy trên cánh tay của Thạch Duyên Tiên có mấy nốt hồng ửng, liền hiểu được đó là khi y dùng ống tay áo dập tắt lửa nên bị phỏng.

« Chờ ... chờ một chút. »

Hấn thở phì phò, nâng cách tay Thạch Duyên Tiên lên, yêu thương tha thiết hôn lên trên mấy nốt hồng ửng kia, những hồng ửng này làm cho hấn cảm động đến cực điểm.

Thạch Duyên Tiên để mặc hấn liếm lộng, Hoa Lạc hôn dọc theo cánh tay hướng dần lên trên, rồi hôn lên trên ngực của Thạch Duyên Tiên, tiếp đó thuận thế vừa liếm vừa hôn xuống dưới, đụng phải bộ vị mà lúc trước hấn căn bản nhìn cũng không dám nhìn.

Bộ vị của y căng cứng dữ dội, ngay đỉnh đầu chảy ra một ít chất lỏng, Hoa Lạc chần chờ một chút mới dùng hai tay ôm trọn lấy bộ vị ấy, hành động đó làm cho Thạch Duyên Tiên thổ hốc vì kinh ngạc, mặt của hấn đỏ như lửa cháy, hỏi : « Ta ... ta không biết nên làm như thế nào, lực đạo như vậy có thể ... có thể chứ ? »

Hấn ấp a ấp úng hỏi, e lệ không dám nhìn, Thạch Duyên Tiên khàn khàn nói : « Tăng thêm một chút lực nữa, xoa bóp lên xuống »

Hấn chiếu theo lời y nói mà làm, hấn tăng thêm lực xoa bóp dương cương cường tráng nóng hổi trong lòng bàn tay, hành động đó của hấn làm cho đỉnh đầu dương vật chảy ra càng nhiều chất lỏng, hơn nữa lại càng trướng lớn thêm vài phân, mà trong lúc xoa bóp dương cương của Thạch Duyên Tiên, huyết khẩu ở dưới hạ thân của hấn không biết xấu hổ mà co rút lại vài cái, như là nhớ mong những khoái hoạt sung sướng của mấy ngày đêm bị xô xua kia.

Hắn không biết làm sao đành phải ngẩng đầu lên, thì thấy ngón tay của Thạch Duyên Tiên dánh đầy cao du bơi trơn nhẹ nhàng đi vào huyết khẩu của hắn, cảm nhận được ngón tay từ từ trượt đi vào, ánh mắt hắn cũng khép hờ lại, há miệng thở dốc khe khẽ, rõ ràng trước kia bài xích động tác đó như thế, mà hiện giờ vì cái gì lại làm cho thân thể hắn cảm thấy sướng khoái đến cực điểm, sướng khoái đến muốn tan chảy ra.

Thạch Duyên Tiên đem người hắn lật xấp lại, dùng dương cương vừa được Hoa Lạc võ về chơi đùa đâm hoàn toàn vào trong cơ thể hắn, hơn nữa càng đâm càng sâu. Hắn ngửa đầu phun ra những tiếng rên rỉ đáng xấu hổ, Thạch Duyên Tiên nghe được những tiếng rên rỉ vui thích của hắn, lập tức va chạm càng thêm cuồng liệt, càng thêm mãnh liệt sâu vào trong cơ thể ấm áp ấy, một lần lại một lần đều dùng sức đâm lút đến tận hệ rễ.

Hắn đem mặt chôn sâu vào gối đầu, nhưng cũng không ngăn được những tiếng rên rỉ phát ra không ngừng, hắn ưỡn thẳng sống lưng, nâng cao chiếc mông cắn tròn trắng mịn lên cao, để cho Thạch Duyên Tiên càng dễ dàng đi sâu vào trong cơ thể hắn, đem đến cho hắn càng nhiều khoái hoạt sung sướng.

8. Chương 8

Hai gò má của hắn vẫn còn nóng bừng bừng chưa lui, toàn thân phủ đầy mồ hôi, hắn thở hào hển khe khẽ, Thạch Duyên Tiên nhẹ nhàng giúp hắn lau mồ hôi, cảm giác thân mật như vậy làm cho hắn rất không thích ứng, hắn xấu hổ nghiêm mặt đi, tìm đề tài nói chuyện để đánh tan không khí xấu hổ này.

« Hoa đăng nhỏ ở trong hoa viên thật là đẹp mắt. »

« Kỳ thật trong hoa viên có một ít kỳ hoa dị thảo, nếu hoa nở so với hoa đăng kia còn đẹp mắt hơn nhiều. »

« Vậy sao ? Từ nhỏ ta hiếm khi được ra khỏi nhà, cũng không hiểu gì về hoa cỏ. » Hắn sợ chính mình xem không hiểu, lại bị người khác chê cười.

« Người chưa từng đi ra ngoài chơi đùa sao ? »

Ngay từ nhỏ Hoa Lạc ở Hoa gia phải làm việc vất vả, xa nhất cũng chỉ đi tới sông bạc để gọi bá phụ hoặc bá mẫu về nhà.

Chỉ có vài lần, bá mẫu bảo hắn đi tìm Tăng Tu Danh, lúc đó hắn mới được ra ngoài một chút, tiếp đến lại muốn hắn phần nữ trang, cách một tầng sa-tanh mỏng cùng Tăng Tu Danh thân cận, sau khi mọi việc thành công liền đuổi hắn ra khỏi nhà, để tránh hắn lỡ miệng nói ra sự thật, phá huỷ việc hôn nhân này.

« Đi thôi. » Y kéo cánh tay hắn.

Hoa Lạc nhất thời kinh ngạc. « Muốn đi đâu ? »

« Cứ đi là được rồi. »

Sau khi hai người mặc quần áo chỉnh tề, Thạch Duyên Tiên không nói muốn đi đâu, chỉ kéo hắn ra khỏi Thạch Phủ đi dạo. Chợ phi thường náo nhiệt, Hoa Lạc nhìn xem xung quanh đến không chớp mắt, trên thế gian này lại có nơi có nhiều người chen chúc như vậy, lại có rất nhiều sạp quán bán những món hàng mà hắn chưa từng được thấy qua, làm cho hắn khó có thể tưởng tượng trên đời này lại có những đồ vật như thế.

Những món hàng nhỏ này đều làm cho hắn yêu thích không buông tay, nhất là ở trước một cái sạp nhỏ bán những con vật được điêu khắc, hắn xem đến nửa ngày không muốn bỏ đi, nghĩ thầm rằng làm sao có thể điêu khắc ra một vật đáng yêu đến như vậy.

Bên cạnh người đi đường rộn ràng nhộn nhạo, xe ngựa di chuyển như nước, tại trên con đường náo nhiệt có thể nhìn thấy những đồ vật thú vị như thế này, là chuyện không thể thấy được khi hắn ở tại trấn nhỏ xa xôi.

« Thích không ? »

Hắn đang nhìn một miếng ngọc bội tạo hình rất đẹp, miếng ngọc kia không phải màu xanh đơn thuần, mặt ngoài còn có toả ra những đường vân màu đỏ. Bởi vì hắn nhìn quá lâu, nên Thạch Duyên Tiên hỏi hắn có thích hay không ? Người bán hàng vừa nghe thế liền lộ ra bộ dáng thương nhân, lập tức lên tiếng chào mời, « Miếng ngọc này rất hiếm lạ ! Thiếu gia, người nhìn xem những đường vân màu đỏ này, tựa như tiên nhân hạ phàm, này đại biểu cho không khí vui vẻ vào nhà, đại phú đại quý a. »

« Không ... không được. » Hoa Lạc lắc đầu, hắn bán mình đến Thạch gia, ăn ở đều do Thạch gia cung cấp, làm sao có tiền dư thừa để mua đồ vật xinh đẹp này.

« Lấy cái đó. » Thạch Duyên Tiên không nói hai lời liền đem ngân lượng đưa cho người bán hàng.

Thạch Duyên Tiên giúp hắn mang miếng ngọc vào, nói ra lời nói không giống như là lấy lòng hắn, giống như là miếng ngọc này không có gì đáng giá, không cần phải để ý.

« Miếng ngọc này chỉ là vật nhỏ, thích thì lấy đi, hơn nữa điếm có tiền cũng tốt, người vào Thạch gia ta, tự nhiên là không khí vui vẻ vào nhà, đại phú đại quý. »

Cách nói này của y, giống như là rất trân trọng việc hắn tiến vào Thạch gia, Hoa Lạc nghe xong cảm thấy ngây ngốc, hắn vươn tay tuyết trắng đặt nhẹ tại trước ngực, miếng ngọc lạnh lẽo trơn bóng chắc chắn kia tiến vào trong tay hắn, hắn khó kìm lòng nổi vì không những có miếng ngọc mà còn có bàn tay to đang mang miếng ngọc vào cho hắn cũng tiến vào trong lòng bàn tay hắn.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời có người tặng đồ vật này nọ cho hắn, cho dù chỉ là miếng ngọc được bán ở sạp nhỏ, nhưng trong mắt hắn, thứ này phi thường có giá trị, hắn mắc cỡ đỏ mặt, nói tiếng cảm tạ lần thứ hai. « Cảm ơn người. »

Thần sắc Thạch Duyên Tiên bất động, nhưng y đưa tay ôm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của hắn, không hề buông ra. « Khát không ? Cửa hàng của ta ở nơi đó, đi vào trong ngồi một chút. »

Chợ đêm kéo dài đến hai con đường, đi qua hai con đường ấy thì thấy có cửa hàng buôn bán phi thường tốt, ở đó có rất nhiều người xếp thành một hàng dài đợi chờ ở trước cửa. Hoa Lạc ngạc nhiên không thôi, tựa như nông dân lên thành lớn, hắn cho tới bây giờ chưa từng thấy qua có nhiều người chờ mua đồ vật này nọ giống như vậy, hắn tò mò hỏi : « Ở đó bán cái gì vậy ? Làm sao lại có nhiều người đợi chờ như thế ? »

« Ở đó bán điểm tâm, thợ cả là được mời từ kinh thành tới, tay nghề rất khá, người thích ăn điểm tâm không ? »

Hoa Lạc đỏ mặt, đồ vật cao quý như vậy hắn như thế nào có thể ném qua, trước đây ở Hoa gia có được cơm canh thừa để ăn là tốt lắm rồi. Từ khi bị Hoa gia đuổi đi, ngày cũng không có được ba bữa cơm, gắng gượng mới được ăn được no, nói cái gì có thích hay không, hắn căn bản ngay cả thức ăn bình thường cũng chưa từng được ném qua.

« Ta ... ta chưa từng ném qua »

Hắn chỉ chi ngô ngô nói ra câu này, liền cảm thấy vô cùng tự ti, nếu thân thể của hắn không phải thê lương như thế, lại như thế nào sẽ bán mình vào Thạch phủ, để cho nam nhân này nắm giữ chính mình.

« Vậy ném thử một chút xem, nói không chừng người sẽ thích. »

« Nhưng nhiều người xếp hàng như vậy » Chờ mua được còn không biết phải mất bao lâu, hắn sợ Thạch Duyên Tiên không kiên nhẫn đợi lâu mà cảm thấy phiền chán.

Nhưng mà Thạch Duyên Tiên cũng không có xếp hàng, y dẫn hắn một mạch xuyên qua đám người đi vào trong điếm, tiểu nhị vừa thấy người đến là y, hai mắt lập tức sáng lên, chạy nhanh tới trước cúi người chào Thạch Duyên Tiên.

« Thiếu gia, ngài đến tuần tra điếm sao ? »

« Các người cứ làm việc, ta thuận tiện tới xem sổ sách một chút, đi lấy một bàn điểm tâm cùng trà hương mang lại đây. »

Hoa Lạc quá sợ hãi, nhà điếm này buôn bán tốt như vậy cự nhiên là của Thạch Duyên Tiên. Mặc dù mặt trước của điếm thập phần rộng lớn, nhưng đám người vẫn như cũ phải chen chúc nhau mà đứng.

Hắn kinh ngạc đến cực điểm, mở miệng hỏi : « Điểm này là của người sao ? »

Thạch Duyên Tiên không trả lời, tiểu nhị đưa bọn họ tiến vào một gian phòng riêng, trước khi đi ra gã nhìn nhìn Hoa Lạc vài lần. Thạch Duyên Tiên tới đây xem sổ sách, chưa từng ăn gì đó trong điểm, hôm nay đặc biệt phân phó chuẩn bị này nọ, rõ ràng là muốn cấp cho vị thiếu niên xinh đẹp như hoa, yếu đuối như nước bên cạnh này ăn.

Tiểu nhị không dám chậm trễ, mỗi dạng điểm tâm đều lấy một ít, pha một bình trà hương, vội vàng đưa vào phòng trong.

« Ăn đi, bắt quá đừng ăn nhiều lắm, đợi lát nữa còn đi ăn cái khác, những cái này chỉ là cho người thử xem mùi vị. »

Điểm tâm trên bàn có đủ mọi màu sắc, hắn chọn mỗi dạng một khối để ăn, vị thức ăn vừa vào miệng liền tan ra, đây là vị cả đời hắn chưa từng nếm qua, mà cũng vô pháp tưởng tượng ở trên đời này lại có thứ ăn ngon đến như vậy.

« Ăn rất ngon. » Hắn ăn đến mặt mày hớn hở, đây là một ngày hạnh phúc nhất đời hắn.

Thạch Duyên Tiên xem xong sổ sách, nhìn khuôn mặt tươi cười thoả mãn của hắn, đứng lên nói : « Đi thôi, lại đi đến một nơi khác. »

Liên tiếp đi đến trà lâu, tửu lâu, bố trang, và một vài điểm đồ cổ, Thạch Duyên Tiên đều là tiến vào xem sổ sách, còn hắn thì được tiểu nhị cấp đồ vật này nọ để ăn, tuy rằng Thạch tổng quản từng nói qua thiếu gia nhà gã là phú khả địch quốc, nhưng chính mắt nhìn thấy mới hiểu được trình độ giàu có của Thạch Duyên Tiên.

« Chân đau không ? »

Đi quá lâu, Hoa Lạc cảm thấy được chân có điểm đau. Thạch Duyên Tiên cuối cùng dẫn hắn tiến vào một điểm mà phần lớn toàn người mù, công việc chủ yếu là xoa bóp huyết quản, nhìn vào trong điểm thấy bày rất nhiều giường. Chưởng quầy vừa nhìn thấy Thạch Duyên Tiên liền lập tức chạy ra chào đón : « Thạch thiếu gia, thỉnh ngài ngồi, ta đây đi lấy sổ sách đem đến ngay. »

« An bài thợ cả, giúp vị này xoa bóp chân, chân hắn đau. »

Thạch Duyên Tiên ngồi ở phòng trong xem sổ sách, sau khi chưởng quầy an bài giường cho Hoa Lạc, liền mang một manh hán* thiếu răng cửa đến trước giường Hoa Lạc đang nằm, giúp hắn xoa bóp lưng cùng chân làm cho khí huyết lưu chuyển. (*manh hán = người đàn ông bị mù)

Trải qua xoa bóp một lúc, Hoa Lạc cảm thấy được chân có chút đau, có chút nhức, nhưng mà kỹ thuật của manh hán này tốt lắm, chưa từng làm cho hắn cảm thấy được thực sự đau, manh hán này vui vẻ cười nói : « Nghe nói ngài là bằng hữu của thiếu gia, ta sẽ làm kỹ lưỡng hơn một chút. »

« Nhà điểm này cũng là của Thạch Duyên Tiên sao ? »

« Không phải, Thạch Duyên Tiên đem phòng ở cùng đất cho nhóm ta mượn, rồi thu một chút tiền thuê, chưởng quầy là do ngài ấy mời. Hàng tháng ngài ấy sẽ đích thân đến xem sổ sách, rồi khấu trừ đi một ít tiền thuê cùng tiền mượn chưởng quầy, ngân lượng còn lại liền chia đều cho những người trong nhóm ta. »

« Vậy sao ? Ta cứ nghĩ nhà điểm này là của hắn. » Hắn dọc đường đi tới đều là những điểm do Thạch Duyên Tiên chủ quản, cho nên nghĩ rằng mặt tiền cửa hàng nào mà Thạch Duyên Tiên tiến vào xem sổ sách thì tất cả đều là của y.

« Thạch thiếu gia tốt lắm, nhóm ta vốn không có chỗ nương tựa, ở đây có rất nhiều người do phụ mẫu qua đời sớm, hay là không tìm thấy được việc làm, nhưng vì nhóm ta là người mù, vô pháp giống như người thường có thể dễ dàng sinh hoạt, nên ngài ấy liền giúp nhóm ta mở nhà điểm này, thỉnh sự phụ đến truyền dạy kỹ năng xoa bóp huyết cho nhóm ta, để nhóm ta có thể kiếm sống, ngân lương kiếm được phần lớn là do nhóm ta hưởng lấy, còn ngài ấy chỉ thu một chút tiền thuê. Nếu không có ngài ấy, ta cũng không nuôi nổi hai đứa con của mình. »

Manh hán nói xong còn có chút ghen ngạo, « Đoạn đường này người bình thường làm sao có thể thuê nổi, nếu không phải nhờ thuê được chỗ đông người qua lại như thế này, chỉ bằng vào những người mù như nhóm ta làm sao kiếm ra được ngân lượng. Nhờ giúp đỡ của ngài ấy mà ta trả sạch nợ trước đây, còn có dư tiền mua cho nhi tử mấy bộ quần áo, tiểu hài tử có được quà vui vẻ vô cùng. »

Đây là lần đầu tiên Hoa Lạc nghe được người khác kể chuyện về Thạch Duyên Tiên, hán cảm thấy rất kinh ngạc, lại nghe manh hán nói tiếp : « Rất nhiều người đều nói Thạch thiếu gia ‘ăn tươi nuốt sống’*, kỳ thật không phải như vậy, ta thấy ngài ấy nhất định là vì quá thương tâm về cái chết của cô nương kia, cho nên tính tình mới thay đổi, cá tính nguyên bản của ngài ấy hẳn là thực ôn nhu, nên mới có thể nhớ mãi về cô nương kia như vậy. » (*chiếm đoạt hoặc tiêu diệt ngay trong chớp nhoáng, không cho chống cự lại)

Hoa Lạc giật mình, hán chưa bao giờ nghe qua chuyện này, nhin không được hỏi : « Cô nương ấy là ai ? »

« Đó là trước khi Thạch thiếu gia còn chưa có phát đạt, có yêu một cô nương, hai người hứa hẹn suốt đời bên nhau, nhưng cha của cô nương kia ‘ngài bần yêu phú’, đem Thạch thiếu gia đánh đuổi khỏi trấn, không ngờ tới sau đó cô nương kia lại mang thai, bởi vì hai người vô vọng kết hợp, liền lựa chọn nhảy sông tự sát, sau khi Thạch thiếu gia phát đạt, vì căm thù người nhà của cô nương kia, liền quyết tâm trả thù. »

Một cảm xúc không biết tên đột nhiên nảy lên trong lòng, hán chưa từng nghĩ đến trong lòng Thạch Duyên Tiên lại có người yêu sâu đậm đến như thế, y rất ít nói, thần sắc cũng rất nghiêm khắc, khi đến chỗ của hán đều chỉ có một chuyện, chính là muốn thân hình của hán.

Hoa Lạc không dám hỏi tiếp, manh hán kia vẫn tiếp tục mát xa, đến khi kết thúc còn cười nói : « Vị thiếu gia này, ngài gần nhất rất là ‘vui vẻ’, là mới thành thân sao ? Phi thường ân ái đúng không ? »

« Cái gì ? » Hoa Lạc khó hiểu.

« Ta mù nên không thể nhìn thấy sắc mặt của ngài, nhưng thân mình là sẽ không nói dối, ngài gần nhất thật sự rất ‘vui vẻ’, thân mình lại điều dưỡng rất tốt, phương diện kia hẳn là cũng thực phù hợp đi. »

Khuôn mặt Hoa Lạc toàn bộ đỏ bừng lên, trước đó vài ngày đều cùng Thạch Duyên Tiên ở một chỗ, hôm nay cũng là cùng y dây dưa phóng dăng một chỗ. Nguyên bản thất lưng cùng mông của hán vì thân thiết quá độ mà bị đau nhức, hiện giờ được manh hán mát xa làm thư hoãn huyết quản, hán thật không còn quá đau.

Hán vội vã mặc quần áo vào rồi đi ra, thì thấy Thạch Duyên Tiên đã xem xong sổ sách đang đợi hán. Hoa Lạc nhớ tới những lời manh hán vừa nói, ám chỉ hán về phương diện tình sự kia tốt lắm, làm cho hán không dám nhìn Thạch Duyên Tiên, cảm thấy trên mặt kéo tới một trận hơi nóng, không nghĩ lời nói vô tình của người bên ngoài, làm cho hán biết được chính mình có bao nhiêu hạnh phúc.

Nguyên bản Thạch Duyên Tiên có thể đối với hán càng ngày càng tàn bạo, nhưng mỗi khi thời điểm hoan ái, y vẫn luôn săn sóc hán, liền ngay cả trải qua lần đầu đau đớn như vậy, y cũng vẫn làm cho hán cảm thụ được khoái hoạt cùng vui vẻ. Thạch Duyên Tiên rốt cuộc là người như thế nào ?

Như thế nào càng cùng y thân cận, cảm giác đối với y càng lúc càng mơ hồ ?

« Đi thôi, trễ rồi, nên quay về nghỉ ngơi đi. »

9. Chương 9

Y mang hán đi bộ về nhà, dọc đường đi bàn tay ôm thất lưng hán không có buông ra, hai người quá mức thân mật, làm cho trong lòng Hoa Lạc khó chịu bất an, cảm giác này gần đây vẫn thường hay nảy lên, trước kia hán chưa bao giờ từng bị như vậy, hán không biết bản thân mình khó chịu cái gì, chỉ biết đều là vì nam tử bên cạnh.

« Người có thiệt nhiều mặt tiền cửa hàng a. » Hán mở đầu nói vài câu.

« Là so với người bình thường nhiều hơn một chút. »

« Vị đại thúc kia còn nói người là người tốt, thu tiền thuê rất thấp, giúp bọn họ có nơi làm việc, có thể kiếm tiền nuôi gia đình. »

« Ta không phải là người lương thiện gì, chỉ là một thương nhân biết kiếm lời mà thôi. »

Y nói dăm ba câu, vô cùng đơn giản, Hoa Lạc không biết chính mình vì cái gì lại muốn nhắc đến việc kia, nhưng lại có chút ngại ngùng, cứ ấp a ấp úng cuối cùng vẫn là nói ra.

« Đại thúc kia còn nói người là người rất tốt, chính là vì quá yêu cô nương đã chết, cho nên người mới thay đổi tính tình »

Thạch Duyên Tiên tựa như bị đập trúng chân đau liền lập tức dừng bước, ánh mắt của y ám trầm : « Hắn nói như vậy sao ? Người chưa có nghe đến đoạn đồn đãi phía sau, đó mới là nơi để người ta nói ta là khùng bố, không nhân tính. »

Âm điệu của y âm trầm, tựa như rơi vào trong một cái động sâu thẳm, không thấy ánh sáng, cũng không thể chạm bất cứ thứ gì. Có lẽ khi một người cái gì cũng không có, cái gì cũng không để ý thì chính là như thế.

« Sau khi ta có quyền có thể, người đầu tiên hãm hại chính là nhà của nàng, ta khiến cho bọn họ cửa nát nhà tan, nhưng vẫn không có buông tha, cuối cùng cha của nàng đem bài vị đến gặp ta, mong ta nể tình xưa cũ mà giơ cao đánh khẽ, ta một cước đạp nát bài vị, cười lạnh nói với gã rằng – người còn tình còn, người mất tình mất, nàng với ta đã không còn quan hệ gì. Ta chính là người không hề có nhân tính như vậy. »

Y tựa như hoá thân thành ma vương, thanh âm phát ra âm trầm khiến cho không khí như muốn ngưng đọng lại, Hoa Lạc ngừng thở, ngay cả khí đều không hô hấp nổi, giờ khắc này nam nhân nguy hiểm trước mắt làm cho người ta kinh sợ, cũng là trở nên xa lạ làm cho hắn sợ hãi.

Hắn vẫn như cũ được bố trí ở Lan phòng, cũng vẫn giống như trước đó vài ngày, Thạch Duyên Tiên không có đến phòng hắn, tâm của hắn trở nên trống rỗng, mỗi lần nghe đến tiếng mở cửa, tim hắn đều đình chỉ đập, hướng mắt nhìn người mở cửa là ai, nhưng phần lớn đều là hạ nhân đem cơm tới, căn bản không phải là người hắn muốn gặp.

Tinh thần của hắn bắt đầu hoảng hốt, cảm thấy không thể hiểu nổi bản thân, rốt cuộc chính mình đang chờ đợi ai ?

Mỗi lần nhớ đến Thạch Duyên Tiên nói về đoạn chuyện xưa kia, tâm hắn như bị cái gì đó thắt chặt lại. Vừa đau lòng vừa đồng tình với y, ai sẽ đem chính mình hình dung thành người không nhân tính ? Y vì cái gì phải nói chính mình như vậy? Còn nói đến thập phần khó nghe như vậy.

Hắn gần như không thể hiểu được tâm tình của chính mình, mới đây hắn còn yêu Tăng Tu Danh như vậy, hiện giờ làm sao có thể lại đối với nam tử đòi hỏi thân mình hắn vô độ phát sinh ra mặt tình cảm khác ?

Ngọc thạch vẫn an an ổn ổn đặt ở trước bàn trang điểm, hắn vỗ nhẹ nhẹ lên miếng ngọc, tùy ý để độ ẩm đặc biệt của ngọc thạch lướt qua da thịt hắn.

Y vì cái gì không hề lại đây ? Là do hắn hỏi về chuyện cô nương kia nên làm cho y tức giận sao ? Cho nên bắt đầu đối với hắn lãnh đạm, hay là

Hắn nghĩ đến chính mình nhìn thấy những nữ thiếp nam sủng ở trong hoa viên, mỗi người đều diễm lệ vô song, còn có thể nói những lời nói thú vị lấy lòng y ; chính mình không hề thú vị như thế, lại chưa từng trải đời, làm sao có thể so với người khác được.

Thạch tổng quản từng nói thiếu gia nhà gã có mới nói cũ, nói không chừng y đã chán ghét hắn, bởi vì hắn đã không biết cách hầu hạ, lại thường hay nói chuyện đắc tội y, hắn vừa ngu lại vừa ngốc, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu.

Một giọt lệ trong suốt rơi xuống, tâm hắn nhưng lại vì nam tử này mà cảm thấy bi thương. Không, hắn bị thương chính là Thạch Duyên Tiên sẽ không còn nhìn hắn, muốn hắn.

Không, hắn đang suy nghĩ cái gì, hắn chính là nam sủng của Thạch Duyên Tiên mà thôi, làm sao có thể si tâm vọng tưởng ? Hắn nhìn không được mà khóc nức lên, những giọt lệ rơi xuống trên ống tay áo tạo thành nhiều điểm loang lổ, hắn rơi lệ vì một nỗi đau không hiểu.

« Hoa công tử, làm phiền ngài đem cửa mở ra. »

Bên ngoài truyền đến tiếng vang già nua, hắn vội vàng lau nước mắt, đứng dậy mở cửa, chỉ thấy Thạch tổng quản bưng vào vài dạng đồ vật như áo quần, giày, nữ trang.

« Đây là cái gì ? »

« Thiều gia muốn ngài mặc những thứ này, rồi đi theo ngài ấy ra ngoài. » Lời nói của tổng quản lộ ra cổ quái, như là không đồng ý với chuyện Thạch Duyên Tiên muốn làm.

« Muốn đi đâu ? » Hắn hỏi.

Tổng quản muốn nói lại thôi, cuối cùng trả lời bằng một câu mà hắn không thể lý giải nổi ý nghĩa.

« Đi đến một nơi mà ngài không thể nghĩ ra được. Thiều gia muốn ngài ăn mặc thật đẹp, đợi một lát ta sẽ kêu tỳ nữ tới hậu hạ ngài thay quần áo. »

Tổng quản lui ra ngoài, hắn run rẩy mở quần áo ra, trước mắt là một bộ quần áo lộng lẫy nhất mà từ khi sinh ra đến nay hắn mới được thấy, trên ống tay áo, vạt áo đều được thêu thủ công, mỗi đoá hoa đều được thêu đến chân thật như thế, đẹp như thế, hắn không biết chính mình lại có thể mặc quần áo xinh đẹp vô song như vậy.

Trang sức là trân châu so với ngón tay cái còn lớn hơn, ánh sáng trong suốt mượt mà. Giày tất cũng là loại tài chế đặc biệt. Một lúc sau tỳ nữ tiến vào, nhanh chóng giúp hắn mặc quần áo, chải đầu chỉnh tóc. Sau khi hắn được chỉnh trang hoàn hảo, tổng quản dẫn hắn đến đại sảnh, Thạch Duyên Tiên đang ở nơi đó đợi hắn.

« Ta không hiểu, vì cái gì phải mặc quần áo lộng lẫy như vậy »

Hắn nói còn chưa dứt câu, bỗng nhiên sững sốt, trang phục của Thạch Duyên Tiên cũng rất đặc biệt, chính là y không có giống hắn mặc lộng lẫy thướt tha như vậy, mà là mặc cấm phục lộng lẫy tao nhã, tựa như cá tính của Thạch Duyên Tiên, luôn tiềm ẩn bên trong không hiện ra bên ngoài.

Hắn không khỏi tâm nhi kinh hoàng, như thế nào lại cảm thấy hôm nay Thạch Duyên Tiên đặc biệt tuấn nhã. Đáy mắt Thạch Duyên Tiên tràn ngập tán thưởng, « Quần áo này mặc ở trên người người vừa vặn hợp với màu da cùng ánh mắt của người, trân châu màu trắng quả nhiên thực thích hợp với người, hồn nhiên ngây thơ, thanh nhã động lòng người. »

Y đến gần giúp hắn chỉnh lại vạt trang sức bằng trân châu ở trên đầu, tim Hoa Lạc đập nhanh cực kỳ, ở dưới ánh mắt tán thưởng của y, khuôn mặt hắn đỏ ửng lên, nhẹ giọng nói : « Muốn đi dạo phố sao ? »

« Không, đi tham dự tiệc cưới. »

Thạch Duyên Tiên chỉ nói như thế, y ra lệnh hạ nhân khởi kiệu. Khi cỗ kiệu dừng lại, Thạch Duyên Tiên nhắc màn kiệu lên giúp hắn, hai người sóng vai đi đến đại môn, khi hắn nhìn thấy đại môn này hắn có chút sững sốt, cước bộ liền chao đảo, suýt nữa té ngã, kinh nghi nhìn về phía Thạch Duyên Tiên, nói : « Đây là ... đây là »

Hắn đã từng tới *phiên đại môn* này, là đại môn của Tăng gia. (*cánh cửa lớn)

« Là tiệc cưới của Tăng Tu Danh cùng đường muội người, ta là biểu huynh bà con xa của hắn, mặc dù ngày thường không thân cận, nhưng ngày mừng của hắn cũng nên đến nơi chúc mừng. »

Nước mắt Hoa Lạc suýt nữa trào ra, hắn không hiểu Thạch Duyên Tiên vì sao lại muốn tra tấn hắn, rõ ràng đã biết trước đây hắn từng đối với Tăng Tu Danh dây dưa không dứt, cũng biết Tăng Tu Danh khinh thường hắn, vì cái gì còn muốn hắn nhìn thấy người từng mến mộ thân cận cưới gả, hắn có thể nào thừa nhận loại tra tấn này !

« Tiến vào. »

« Không ... không cần ! »

Y nghĩ hần có thể làm bộ như không có việc gì mà bước vào đại môn uống rượu mừng sao ? không, Hần làm không được ! Huống chi còn phải nhìn đến sắc mặt của bá phụ bá mẫu, loại sắc mặt coi hần như cái đinh trong mắt, như cái gai trong thịt, làm cho hần càng thêm không thể thừa nhận.

« Ta bảo ngươi tiến vào. » Thạch Duyên Tiên cầm tay hần, dùng sức giữ chặt.

« Không cần, không cần, không cần ! » Hần liên tiếp cự tuyệt, cơ hồ muốn khóc ra, chính là Thạch Duyên Tiên không có buông tay, y từng bước từng bước kéo hần vào đại môn.

« Ta ... ta hận ngươi, ngươi rõ ràng là muốn ... muốn tra tấn ta. »

Liên ngay cả ở dưới vũ nhục cùng đánh đập của bá phụ bá mẫu, Hoa Lạc cũng không dám nói một từ ‘hận’, nhưng hiện giờ lại có thể đối với Thạch Duyên Tiên nhẹ nhàng nói ra miệng, có phải hay không chỉ có ở trước mặt Thạch Duyên Tiên, hần mới dám phơi bày ra con người thật của chính mình ?

« Ngươi hận ta cũng chẳng sao, ta chính là muốn ngươi tiến vào. »

Lời nói của Thạch Duyên Tiên kiên định làm cho Hoa Lạc lạnh thấu tâm, vì sao mấy ngày nay còn vì cái người vô tình này mà bi thương, thậm chí bởi vì y không đến phòng mình mà cảm thấy tỉnh mạch, chính mình quả thực là một đứa ngu ngốc, Thạch Duyên Tiên so với bá phụ bá mẫu còn xấu xa hơn.

Bá phụ, bá mẫu bất quá cũng chỉ là mắng chửi người cùng đánh đập thân thể, nhưng những điều này làm sao có thể so sánh với việc hần phải chứng kiến Tăng Tu Danh kết hôn, nỗi đau thể xác làm sao có thể so sánh với bi thương cùng thống khổ trong lòng.

« Ngươi vì sao phải đối đãi với ta như thế ? Ta đến tột cùng đã làm sai cái gì, để cho ngươi đối với ta xấu xa như thế »

Hần hầu như khóc lóc thành tiếng, Thạch Duyên Tiên đứng ở trước mặt hần, một tay giúp hần chỉnh trang lại trần châu trên đầu, một tay bắt lấy mặt non nớt của hần, nghiêm khắc ra lệnh, « Cười, nghe hiểu không ? »

« Ta làm sao có thể cười được, ở nơi này không có ai hoan nghênh ta – Tăng Tu Danh chán ghét nhìn thấy ta, bá phụ bá mẫu căn bản đem ta coi thành sát tinh, nếu ta đi vào, về sau Tăng gia xảy ra chuyện gì, bọn họ nhất định sẽ nói là do ta » Nghĩ đến trước kia bọn họ gia tăng nguyên rửa trên người hần, Hoa Lạc liền nức nở nói : « Bọn họ nhất định sẽ nói là ta mang vận xui đến. »

« Một viên trần châu trên đầu của ngươi so với gia sản của Hoa gia còn đáng giá hơn vài lần, quần áo mặc trên người ngươi là tác phẩm độc nhất vô nhị do thợ cả bậc nhất làm ra, đẹp của ngươi » Thanh âm nghiêm khắc của Thạch Duyên Tiên nhu hoà đi một ít, « Sẽ làm cho mọi người thất sắc. Chờ sau khi Tăng Tu Danh xốc khăn trùm đầu của tân nương, hần mới biết được hần đã đánh mất cái gì. »

« Ta tuyệt không đẹp, ta làm sao có thể so với người ở trong Mai phòng của ngươi. » Y vì cái gì phải nói những lời này kích lệ hần, hần tuyệt không hiểu được tâm của Thạch Duyên Tiên.

Thạch Duyên Tiên dắt hần bước lên một bậc thang, nói « Nếu ngươi không đẹp, có thể nào làm cho ta vừa thấy mặt ngươi, liền muốn có được ngươi, còn phải hao tâm tổn trí đem ngươi mang vào Thạch phủ ? »

Hoa Lạc kinh ngạc nhìn chằm chằm vào sườn mặt lạnh khốc của Thạch Duyên Tiên, y không phải là đang nói lời ngon tiếng ngọt, chính là đang tuyên bố sự thật, mà hần chưa bao giờ từng nghe qua Thạch Duyên Tiên ca ngợi bề ngoài của hần.

« Ta đẹp thật sao ? » Hần chưa bao giờ biết chính mình đẹp.

« Chờ một chút ngươi sẽ biết. » Thạch Duyên Tiên không hề nói nhiều.

10. Chương 10

Thạch Duyên Tiên không tái trả lời vấn đề của hấn, đại môn mở ra, người bên ngoài hô lớn ‘Thạch Duyên Tiên thiếu gia tới’. Mọi người đều nín thở ngưng thần, Thạch Duyên Tiên tuần mỹ bước vào, mang theo bên người một vị thiếu niên công tử mảnh mai như nước, xinh đẹp như hoa mới nở, nhất là gương mặt tựa như thiên tiên giáng trần thối quết qua tâm tư mọi người, mọi người liền châu đầu ghé tai nghị luận vị thiếu niên công tử này đến tột cùng là ai.

Hoa Lạc từng bước một đi theo Thạch Duyên Tiên hướng tới tiệc rượu, Tăng Tu Danh tựa hồ không nhận ra hấn, cho dù đang cùng Thạch Duyên Tiên nói chuyện, nhưng gã cũng tựa như mất hồn mất vía, khoé mắt dư quang không ngừng liếc về phía hấn, Hoa Lạc bị gã nhìn nhìn làm cho mặt mày đỏ như hoả, hấn cúi thấp đầu nhìn hai tay mình, trong lòng nghĩ vị hỗn tạp.

Hấn cảm thấy vừa thẹn thùng lại vừa vui vẻ vì gã thế nhưng lại chú ý đến hấn, nhưng lại cảm thấy bi thương vì hai người đã không còn có thể nói chuyện tương lai – một người đã thú thê, một người đã là độc chiếm của người khác.

« Vị này là ... » Tăng Tu Danh vừa chuyển đề tài hỏi thăm thiên hạ xinh đẹp bên người Thạch Duyên Tiên là ai.

« Các người là người quen cũ, chỉ là thay đổi áo quần mới, thay đổi cách ăn mặc một chút, như thế nào Tăng thiếu gia liền nhận không ra? Lạc, nói lời chúc mừng với Tăng thiếu gia đi. »

Biểu tình trên mặt Tăng Tu Danh liền thay đổi, sau khi nhìn kỹ nhận ra là Hoa Lạc, khoé miệng cùng ánh mắt lập tức chuyển sang khinh thường, gã chào từ biệt Thạch Duyên Tiên để còn đi chào hỏi những người khác, khi gã rời đi, đi ngang qua hấn liền ghé vào lỗ tai hấn nói một câu khinh miệt.

« Nam kỹ của Thạch Duyên Tiên. »

Tâm của Hoa Lạc suýt nữa tan nát, trong mắt hấn chứa đầy nước mắt, cho dù cách ăn mặc có xinh đẹp lộng lẫy như thế nào đi nữa, ở trong mắt người khác, hấn bất quá cũng chỉ là nam kỹ của Thạch Duyên Tiên mà thôi, là ở khi trời tối đến phải hầu hạ Thạch Duyên Tiên, điều này là sự thật không thể phản bác.

« Ta ... ta muốn đi về, van cầu người, để cho ta trở về đi. »

Hấn khẩn cầu Thạch Duyên Tiên, lần này rốt cuộc không thể dừng được tiếng khóc. Thạch Duyên Tiên ngẫm đồng ý, trong mắt lại lộ vẻ thất vọng, y cho hạ nhân đưa hấn ra tới cửa, ngồi lên nhuyễn kiệu, quay về Thạch phủ trước.

Vào bên trong kiệu, hấn mới lên tiếng khóc ra. Hấn không hiểu Thạch Duyên Tiên vì sao muốn hấn đến nơi này, chẳng lẽ không biết đến nơi này, hấn sẽ bị người ta coi khinh vũ nhục!

Hấn khóc suốt suốt quay trở về Thạch gia, lấy xuống tất cả những gì quý giá ở trên người đặt lên bàn, sau đó ghé vào trên bàn khóc lớn tiếng lên, cho dù tổng quản tiến vào thu thập những đồ quý giá đó, hấn cũng khóc lên không ngừng.

« Hoa công tử, mấy thứ này ta sẽ lấy đi. »

« Lấy đi, lấy đi, đem mấy thứ này đi đi, người khác đều biết ta là nam kỹ của Thạch Duyên Tiên, là người cho hấn hoan lạc, là người cho hấn giải buồn những đêm nhàm chán. » Hấn khóc lóc cáu khỉnh, một hơi nói ra những lời uỷ khuất tận đáy lòng.

« Người giải buồn nhiều như vậy, thiếu bớt một người như ngài cũng không là gì. » Tổng quản không nóng không giận đáp lại hai câu.

Mặt hấn đầy nước mắt, ngẩng đầu nhìn tổng quản, « Tổng quản, ý của ngài là gì? »

« Thiếu gia bỏ ra một số tiền lớn muốn tạo sĩ diện cho ngài, ngài lại khóc suốt suốt trở về, không chút nào thông hiểu cho tâm của thiếu gia, đương nhiên, tính tình thiếu gia quật cường, cũng sẽ không giải thích, ta chỉ biết số tiền này bỏ ra thật phí phạm. »

« Ý ngài là – những chuyện này không phải là Thạch Duyên Tiên muốn tra tấn ta sao? Mà là muốn tốt cho ta sao? Nếu thực muốn tốt cho ta, vì cái gì lại muốn dẫn ta đi đến tiệc cưới của Tăng Tu Danh, ta bị hấn nói nhiều điều rất khó nghe, ngài biết không? » Nhớ đến chuyện vừa xảy ra, hấn liền khóc sụt sùi lên.

« Đó là bởi vì ngài xinh đẹp vô song, hấn ghen ghét với thiếu gia có được ngài, mới có thể phỉ báng ngài. Ngài cho là Hoa Kiều Nhi có thể so sánh với ngài sao? Mây trắng và bùn đen, có thể so sánh được với nhau? »

« Ta ... ta tuyệt không đẹp, ta chỉ là nam sủng của Thạch Duyên Tiên, là loại người thấp hèn chuyên hầu hạ người khác ngủ. »

Hấn ảo não cúi khinh, bởi vì xót xa cho thân thể của mình mà khóc đến nước mắt vấy vùng. Tổng quản thu thập quần áo, trang sức, cũng không an ủi hấn, lãnh đạm bỏ lại một câu.

« Nếu ngài cảm thấy ngài là nam sủng của thiếu gia, vậy thì ngài vĩnh viễn đều là như thế. »

Hoa Lạc thét chói tai muốn gã đi ra ngoài, rồi khóc nức lên thêm nửa canh giờ, mới lau khô nước mắt đi đến nằm lên giường, lại nhớ lại hấn từng ở trên chiếc giường này hầu hạ Thạch Duyên Tiên như thế nào. Rồi lại nhớ tới Tăng Tu Danh mắng hấn là nam kỹ, làm cho hấn nảy lên bị thương lần thứ hai, khóc một hồi lâu, rốt cuộc hấn cũng tỉnh táo lại.

Hấn mới nghĩ đến – bản thân cứ như vậy để lại một mình Thạch Duyên Tiên ở tiệc cưới, rồi một mình trở về nhà, mà bộ quần áo đẹp lộng lẫy kia tổng quản cũng không có lấy đi, chỉ bỏ sang một bên, đồ trang sức bằng trân châu toả sáng lấp lánh. Cho dù hấn không biết nhìn hàng, cũng hiểu được thứ này là vô giá, hơn nữa nghe tổng quản nói – chính là Thạch Duyên Tiên vì muốn hôm nay dẫn hấn đi tiệc cưới mới đặc biệt mua đến.

Hấn không biết Thạch Duyên Tiên suy nghĩ cái gì? Nhưng là cả đời này của hấn chưa bao giờ mặc qua quần áo xinh đẹp như vậy, cho dù ở trong gương, hấn cũng biết người ăn mặc như thế này sẽ có bao nhiêu sang đẹp quý phái, đứng ở bên người Thạch Duyên Tiên có bao nhiêu là xứng đôi.

Lúc hấn khóc lóc rời đi tiệc cưới, Thạch Duyên Tiên vẫn không giữ lại, ngược lại ánh mắt nhìn hấn lộ ra thập phần thất vọng, ánh mắt như vật làm cho hấn lo lắng đến cực điểm – hấn cứ như vậy bỏ lại một mình Thạch Duyên Tiên, hấn sao lại có thể đối đãi với Thạch Duyên Tiên như vậy?

Một trận áy náy nảy lên trong lòng, tay hấn xoa xoa vải vóc của quần áo. Dù suy nghĩ như thế nào đi nữa, Thạch Duyên Tiên cũng sẽ không cần phải hao phí ngân lượng đi mua những thứ quý giá như thế này chỉ vì muốn tra tấn hấn.

« Là ta ... sai lầm rồi sao ? »

Hấn không hiểu được chuyện này là ý gì, bởi vì tâm tư của Thạch Duyên Tiên rất khó dò, mặc dù đã cùng y hoan ái vô số lần, nhưng hấn tuyệt đối không hiểu được y.

Hấn mặc lại quần áo, mắc cổ đỏ mặt, ăn nói khép nép cầu tổng quản đưa hấn đến tiệc cưới lần nữa, biểu tình của tổng quản vẫn trước sau như một – lãnh đạm, gã cho hạ nhân khiêng kiệu đưa hấn đến đại môn Tăng gia.

Khi hấn đẩy cửa bước vào, có thể cảm giác được toàn bộ người trong bữa tiệc đều nhìn chăm chăm vào hấn, hấn cố không để ý, chỉ chăm chú tìm kiếm Thạch Duyên Tiên trong đám người này, thoáng một chốc hấn liền nhìn thấy được Thạch Duyên Tiên, y tựa như hạc lạc ở bầy gà, tựa như rồng hoá thành người ở trong đám người tầm thường. Thạch Duyên Tiên buông đôi đũa trong tay xuống, trên mặt đầy vẻ bình tĩnh nhìn hấn lộ ra tươi cười.

Tươi cười kia an ủi tâm tình bất an của hấn, Hoa Lạc cười thản nhiên, không hề nhìn ánh mắt người bên ngoài. Hướng chỗ ngồi của Thạch Duyên Tiên đi đến, hấn ngượng ngùng khó xử nói nhỏ : « Ta ... ta đã trở lại. »

Vị trí bên cạnh Thạch Duyên Tiên vẫn chưa có ai ngồi, giống như chỗ ấy là dành cho hấn. Chờ hấn ngồi vào chỗ của mình, Thạch Duyên Tiên đưa cho hấn đôi đũa, ngay lúc hấn nghĩ rằng Thạch Duyên Tiên sẽ

không trả lời hẳn, Thạch Duyên Tiên nhẹ giọng đáp : « Ta biết ngươi sẽ quay lại, ngươi cần một cơ hội, một cơ hội giúp ngươi thoát khỏi hết thảy mọi thứ. »

Về mặt Tăng Tu Danh vô cùng hung ác, trừng mắt nhìn hẳn, hẳn có chút sợ hãi. Thạch Duyên Tiên ấn tay lên đùi hẳn giải thích : « Hẳn mới từ hi phòng đi ra, tâm tình liền trở nên rất xấu. »

« Bá phụ, bá mẫu cũng không còn ở trên chủ vị ... » Trên bàn chủ nhà trống rỗng, đồ ăn đưa lên cũng chưa có ai ăn, chỉ có một mình Tăng Tu Danh ngồi ở chỗ đó, cảm giác không khí thực quỷ dị.

Thạch Duyên Tiên cười nhẹ, hai lão Hoa gia này cũng đủ vô sỉ vô đức, quả nhiên giống như tin tức mà y đã điều tra, hai người này biết giấy không thể gói được lửa, liền lập tức bỏ chạy.

« Bọn họ trốn thực nhanh, bằng không sẽ phải ném nhiều thống khổ. »

« Ta không hiểu. »

Tâm tư Hoa Lạc đơn thuần nên không thể lý giải được, Thạch Duyên Tiên gấp đồ ăn đặt vào bát cho hẳn, nói : « Tăng Tu Danh vén khăn voan, rốt cuộc biết được trận âm mưu này. Hoa Kiều Nhi mà hẳn cười tuyệt không xinh đẹp, nhưng giờ phút này vì sĩ diện hẳn không thể hối hôn, hẳn như kẻ cầm điếu ăn hoàng liên, đáy lòng đang tràn đầy ảo não. »

Hẳn đã hiểu, giờ phút này Tăng Tu Danh đang vô cùng khổ sở, chắc hẳn sa vào âm mưu của việc hôn nhân này nhất định nằm ngoài dự kiến của Tăng Tu Danh, nhưng hẳn cũng có thể cảm giác được tầm mắt Tăng Tu Danh một mực đặt ở trên người hẳn, Hoa Lạc liền cúi đầu không dám nhìn về hướng ánh mắt của gã, sợ nhìn thấy trong mắt gã toàn là những điều chỉ trích.

« Ta có nói cho ngươi biết là hôm nay ngươi ăn mặc như vậy trông rất giống một thiên tiên xinh đẹp chưa ? »

« Hả ? »

Hẳn đỏ mặt quần bách, bởi vì Thạch Duyên Tiên vỗ nhẹ lên đùi của hẳn, đầu ngón tay chỉ chạm nhẹ nhàng ôn nhu qua, thế nhưng lại làm cho hẳn nhớ tới những cái xoa cái chạm của Thạch Duyên Tiên lúc hoan ái có bao nhiêu là ôn nhu cùng nhiệt tình.

« Đẹp của ngươi làm cho những người ở đây nói không nên lời, với lại ngươi thuộc về ta. » Thạch Duyên Tiên ôm lấy thắt lưng của hẳn kéo hẳn dựa vào y, sức nóng trên người y đều truyền tới trên người hẳn.

Lực chú ý của hẳn lập tức bị Thạch Duyên Tiên đoạt đi, bởi vì Thạch Duyên Tiên ở bên người hẳn bày ra nét mặt tươi cười chiếm lấy dục mãnh liệt, làm cho đầu óc hẳn choáng váng. Có thể được người khác tán thưởng cùng ca ngợi như thế, hẳn cũng nhịn không được lộ ra nét cười e lệ ngượng ngùng, tươi cười e lệ ngượng ngùng kia đẹp như hoa xuân, làm cho những người có thể nhìn thấy nụ cười này đều say mê ngây ngẩn tại chỗ.

« Ngươi rất đẹp »

Không thể ngờ Thạch Duyên Tiên nói những lời ngon tiếng ngọt lại hồn xiêu phách lạc như vậy, làm cho hẳn quên ngay Tăng Tu Danh. Mị lực của nam tử trước mắt đã đoạt đi tâm hồn của hẳn, hướng hồ hẳn hiếm khi được nghe những lời ca ngợi, trong lòng lại e lệ rụt rè không chịu nổi, nhịn không được khê sảng giọng : « Ngươi đừng nói thêm nữa, mặt ta sắp bị thiêu cháy vì xấu hổ rồi. »

« Để ta nhìn xem xem có bị thiêu cháy không ? »

Chóp mũi Thạch Duyên Tiên chạm vào khuôn mặt mềm mại của hẳn, làm hẳn suýt nữa ngâm nhẹ lên, chung quy va chạm của y là ngọt ngào lửa nóng như vậy, mà người xấu này lại ở ngay trong tiệc cưới mà trêu chọc hẳn. Hoa Lạc hung hăng nhéo lên tay của Thạch Duyên Tiên, y lúc này mới lùi cánh tay về, bật cười ha ha.

« Còn chưa có đốt lên đâu ? Chờ buổi tối ta tái làm cho ngươi thiêu cháy » Y nhỏ giọng nói vài tiếng tư mật tình thú.

« Người này không đứng đắn, là người xấu, người xấu » Hấn mắng vài tiếng, chỉ càng chọc Thạch Duyên Tiên cười đến càng thoải mái, hại hấn cũng không biết phải mắng như thế nào mới tốt, người xấu này càng mắng càng xấu.

Hấn lại không phát hiện ra – chính là Thạch Duyên Tiên tận lực trêu đùa, mới làm cho hấn đem tâm tư từ trên người Tăng Tu Danh rời đi.

Mà về mặt Tăng Tu Danh đầy oán giận đồ kỳ nhìn chăm chăm Thạch Duyên Tiên, sau đó ánh mắt chuyển tới trên mặt xinh đẹp của Hoa Lạc, trong ánh mắt đó chứa đầy tình tự giao tap, nào là tức giận, oán hận, còn có dục vọng.

Thạch Duyên Tiên nhìn thấy ánh mắt của Tăng Tu Danh nhìn Hoa Lạc, cũng không nói gì chỉ là lạnh như băng nhìn lại, biểu tình lạnh như băng bạo dạn kia của y làm cho Tăng Tu Danh sợ hãi rồi không cam lòng chuyển tầm mắt đi, không thể phủ nhận, người của Thạch Duyên Tiên ai cũng không thể động vào.

Mà gã vốn hấn là có được thiên tiên này, nhưng lại chấp tay tặng cho Thạch Duyên Tiên, làm cho hấn ở trong tay Thạch Duyên Tiên càng thêm lấp lánh động lòng người.

Một ngày nhàn rỗi, lại không có việc gì làm, từ sau đêm tiệc cưới trở về, điểm của Thạch Duyên Tiên lâm thời có việc, nên y phải đi ra điểm giải quyết, cho nên hai người căn bản không có tiến triển thêm một bước nào. Hấn mắc cỡ đỏ mặt nghĩ muốn này đó, chẳng lẽ là hy vọng Thạch Duyên Tiên đối với hấn làm những chuyện tình sắc gì sao ?

Tổng cảm thấy được chính mình càng ngày càng không giống chính mình, nguyên do này đều là vì Thạch Duyên Tiên sao ? Hại hấn càng ngày càng không giống chính mình, cũng hại hấn càng ngày càng nghĩ muốn y.

« Hoa công tử, thỉnh mở cửa. »

Tổng quản ở bên ngoài cửa gọi, hấn đi tới mở cửa, nhìn thấy tổng quản đang đỡ lấy Thạch Duyên Tiên, mà trên người y đầy mùi rượu. Thạch Duyên Tiên vùng vẫy vài cái, tổng quản một bên ôm phù y đến đặt lên giường, một bên giải thích : « Thiếu gia uống không ít rượu, say đến lợi hại. Lại kiên trì muốn đến phòng của ngài, nói muốn ngài hầu hạ. »

Nguyên bản vẫn còn đang tưởng niệm Thạch Duyên Tiên, vậy mà giờ phút này y lại ở ngay trước mắt, ánh mắt Hoa Lạc rốt cuộc không thể rời đi người trước mắt, ôn nhu nói : « Không sao, ta có thể chiếu cố hấn, ngài đi xuống nghỉ ngơi trước đi. »

Tổng quản cho hạ nhân đem nước ấm cùng khăn mặt vào, sợ Thạch Duyên Tiên say rượu sẽ ói ra, lúc đó cần phải rửa sạch. Tổng quản vừa đóng cửa lại, Thạch Duyên Tiên liền nôn mửa vài tiếng, hộc ra toàn dịch rượu, Hoa Lạc luống cuống tay chân cầm lấy khăn mặt lau đi khoé miệng cho y, sau đó dùng khăn ướt lau đi mồ hôi cho y.

Thạch Duyên Tiên say rượu, tóc tai cũng rối loạn, quần áo lộn xộn không chịu nổi, lộ ra một chân trần ở trên giường co dũi a co dũi, làm sao còn bộ dáng đoạ người lúc trước.

Hoa Lạc nhin không được cười ra tiếng, Thạch Duyên Tiên mở ra hai mắt say lơ đãng mộng lung nhìn thấy hấn, Hoa Lạc làm cho đầu của y gối lên trên đùi của mình, y thấp giọng kêu lên : « Đầu của ta đau quá »

« Ai kêu ngươi uống nhiều rượu như vậy. »

11. Chương 11

Tuy khẩu khí đầy oán giận, nhưng tay cầm khăn ướt lại vô cùng ôn nhu giúp y chà lau cổ cùng cái trán đỏ đầy mồ hôi. Thạch Duyên Tiên nghiêng người lại, đem đầu vùi vào giữa hai chân hắn, thì thào nói : « Mùi vị thật thơm, thật sự rất rất muốn đến trong người một lần. »

Hoa Lạc xấu hổ, dùng sức đánh một cái vào đầu y. « Con ma men này, lúc này là lúc nào rồi mà còn suy nghĩ cái việc kia chứ, sắc quỷ. »

« Hắc hắc hắc ... » Thạch Duyên Tiên nở nụ cười, nhìn tựa như là một hài đồng đang chơi đùa hưng phấn vậy, y ngẩng đầu lên, vươn tay lên chơi đùa với mái tóc đen óng của Hoa Lạc, rồi cười nói : « Người thật đáng yêu, lại hay thích mắng ta, còn mắng đến đáng yêu như vậy, làm cho người ta thật chịu không nổi. Giúp ta làm đi, giống lần trước vậy, lấy tay giúp ta, người lần trước chủ động như vậy, làm cho ta thoải mái hết sức ... »

Chuyện tư mật cảm thấy thẹn như thế lại bị nói huých toẹt ra làm cho Hoa Lạc nổi giận lên, giận đến mặt mày phát đỏ, mà xấu hổ cũng theo đó nảy lên.

« Người lại nói vậy, ta, ta muốn đi. »

Thạch Duyên Tiên bỗng nắm lấy thắt lưng của hắn, nói : « Không cho người đi, không cho người đi, nghe thấy không ? Không được đi. »

Sức mạnh của y lớn đến dọa người, làm cho thắt lưng của hắn cơ hồ muốn bị bẻ gãy, Hoa Lạc hô lên : « Đau quá ! Người muốn đem thắt lưng của ta bẻ gãy sao ? »

Thạch Duyên Tiên phóng nhẹ lực đạo, đem thân mình dựa vào trong ngực của hắn lẩm bẩm nói : « Bản tính của người cùng nàng thật giống nhau, thích khóc, lại còn có vẻ mặt nhận mệnh ... nhận mệnh ... »

Vài câu nói này đâm trúng tâm oa của hắn, Hoa Lạc nghĩ đến thân thể của chính mình – phụ mẫu sớm mất, gửi nuôi ở nhà bá phụ thì toàn bị chửi mắng đánh đập, không ai yêu thương sủng ái, liền ngay cả đối với Tăng Tu Danh mến mộ, mà gã lại đối với hắn lạnh lùng. Hắn không khỏi nảy lên bi thương, rưng rưng nói : « Vận mệnh ta bất hạnh, bán mình vào trong này rồi thì còn có thể làm gì khác hơn ngoài nhận mệnh. »

Hoa Lạc nói ra uỷ khuất từ đáy lòng, cả đời này của hắn thê lương cùng đáng thương, toàn bộ tựa như bá phụ nói – mệnh cách đề tiện, khắc phụ khắc mẫu, cho nên mới không xứng có được hạnh phúc.

Thạch Duyên Tiên chợt phát ra uy lực cường hãn mọi tình cảnh không hài lòng, giống như mọi tình cảnh đều phải thuận phục ở dưới tiếng nói của y : « Cái gì nhận mệnh ? Đây đều là do các phé nhân không chịu thừa nhận sai lầm của mình, đem hết thảy thoái thác lên vận mệnh. Như Thạch Duyên Tiên ta đây cả đời này sẽ không nhận mệnh, cho nên mới có thể công thành danh toại, mới có thể có được một mảnh giang sơn thương trường. »

« Ta ... ta ... » Hoa Lạc rơi xuống vài giọt nước mắt, sự đau khổ trong lòng như người uống nước – ẩm lạnh tự biết a.

Thạch Duyên Tiên trở mình đứng dậy, bắt lấy tay hắn, thanh âm âm trầm nói : « Ta nói cho người biết, có người sinh ra ở trong một gia đình nông dân nghèo khó, phụ thân cả đời bị thầy tướng số nói đến vậy khốn, nói ông ta không thể thành công, nói ông ta có mệnh cách không tốt, chỉ cần mỗi lần ông ta uống rượu vào liền quát mắng đánh đập người nhà, ngay cả đứa nhỏ mới sinh cũng không buông tha, ông ta sinh được một nữ nhi, lại lấy danh nghĩa là khắc phụ đem cho người khác nuôi nấng. »

Thạch Duyên Tiên nắm chặt tay, cơ hồ muốn bóp nát xương cốt của Hoa Lạc, nhưng hắn lại không dám kêu lên đau đớn, bởi vì ánh mắt của Thạch Duyên Tiên giờ phút này tựa như ác quỷ.

« Đưa cho người ta nuôi nấng, điểm dễ nghe là bước chân vào gia đình giàu có, điểm khó nghe là bước vào địa ngục không đáy, nhà nhận nuôi này cùng với thầy tướng số thông đồng, vì nữ nhi kia mới hơn mười tuổi mà dung mạo đã rất xinh đẹp, đưa đi làm dưỡng nữ là giả, kỳ thật làm đối tượng tiết dục cho chủ tử nhà giàu kia, nhiều lần cưỡng bạo nàng, ấu dâm nàng, còn nói mệnh cách của nàng chính là đề tiện như vậy, nếu không đối đãi với nàng như vậy, thì mệnh của nàng vĩnh viễn cũng sẽ không tốt. »

Hoa Lạc bưng kín miệng, không thể tưởng tượng ra được loại cuộc sống như thế, sống như thế so với bước chân xuống địa ngục còn thâm hơn.

« Đệ đệ nàng liều mạng muốn cứu nàng ra ngoài, nhưng mà nàng lại nói mệnh cách cả đời này chính là đệ tiện như vậy, chỉ có thể bị chủ nhân giẫm đạp ô nhục, lệ cho dù chảy khô, cũng vĩnh viễn vô pháp trốn khỏi địa ngục này. »

Hoa Lạc thoáng chốc lý giải, cô nương chết kia không phải là tình nhân của Thạch Duyên Tiên, mà là tỷ tỷ mà y một lòng muốn cứu thoát nhưng không thể cứu thoát, trở thành tiếc nuối lớn nhất đời này của y.

« Sau đó nàng mang thai đứa nhỏ, chủ tử nhà kia dùng được hạ thai, đem nàng giết chết, lại sợ sự tình âm ỉ lên, liền đem thi thể quăng vào trong nước, coi như nàng tự sát bỏ mình, đối ngoại nói là đệ đệ nàng dụ dỗ nàng, mới hại chết nàng. »

Nước mắt Hoa Lạc chảy xuống không ngừng, ôm chặt lấy Thạch Duyên Tiên, chuyện xưa mất đi tính chân thật là do những người ngồi lê đôi mách thổi phồng lên, đem tỷ tỷ của Thạch Duyên Tiên nói thành tình nhân của y.

« Vận mệnh chó má gì ? Kia đều là do thầy tướng số xấu xa cùng phụ thân của nàng liên thủ hại chết nàng, chỉ cần nàng không tiếp thu mệnh, nguyện ý cùng ta bỏ chạy, có lẽ có thể tránh được cái chết oan uổng này, thế nhưng nàng lại gắt gao nhận mệnh, chẳng lẽ nàng không biết chỉ cần ta có năng lực, cho dù có khó khăn đến mấy, ta cũng sẽ đem nàng cứu ra, nhưng vì cái gì ? Vì cái gì nàng liền thừa nhận mệnh như vậy. » Về mặt Thạch Duyên Tiên lộ ra oán giận sâu đậm, giận dữ hét lớn : « Loại mệnh này có cái gì tốt để mà thừa nhận ! »

Y chuyển hướng sang Hoa Lạc, lẩm bẩm nói : « Nhận mệnh là chuyện vô cùng ngu xuẩn, người hiểu không ? Người khác nói cá tính của người phản nghịch, không xu dính túi, chết bờ chết bụi, thì cốt không trọn vẹn ; nói mệnh của người đệ tiện, cả đời đều giống phụ thân thân sinh của người, không gắng đầu lên được, vì thế người càng không tiếp thu mệnh, người hiểu không ? Hiểu không ? »

Nguyên lai khi Thạch Duyên Tiên còn bé, cũng bị người phỉ báng đến khó nghe như vậy, nhưng những lời nguyên rủa này lại là động lực để cho Thạch Duyên Tiên dồn hết sức mình tạo thành công thành danh toại như hiện nay.

Y hỏi vài câu liên tiếp như vậy, giống như một tiểu nam hài mạnh mẽ, Hoa Lạc nhìn y oán trách bướng bỉnh, trong lòng đau xót thâm thiết không thôi. Giờ phút này y không hề là nam nhân làm cho người ta e ngại, mà là một nam tử hán làm cho kẻ khác kính nể.

Y nói y không tiếp thu mệnh, này cần phải có rất nhiều dũng khí ! Mà chính hắn chưa bao giờ từng có một chút dũng khí như vậy, y là người dũng cảm nhất mà hắn từng gặp qua, cũng là người thiện lương nhất.

Hoa Lạc yêu thương vô về khuôn mặt tuấn đạt của y, vì y mà rơi lệ không ngừng, giờ khắc này hắn đã biết được tâm sự của Thạch Duyên Tiên, bởi vì bị đầy đoạ khi còn trẻ, cho nên y mới nghiêm túc như vậy, làm cho người ta đọc không hiểu tâm tình của y, đơn giản là trái tim kia từ lâu đã thương tích đầy mình, máu chảy ra không ngừng, nhưng không có ai vì y mà an dưỡng miệng vết thương đó.

Hoa Lạc ôn nhu nói : « Vậy người dạy ta nên làm thế nào, được không ? »

Thạch Duyên Tiên nở một nụ cười tươi mang theo mùi rượu, y kéo đầu Hoa Lạc lại, hôn lên môi hắn, mặc dù nụ hôn này tràn đầy mùi rượu, nhưng Hoa Lạc không hề cảm thấy chán ghét, mà lại say ở trong cái hôn đó, cảm giác khó có thể tự kèm chế.

Khi Hoa Lạc tỉnh lại, trời đã sáng trưng, Thạch Duyên Tiên đã đứng dậy, đang dùng khăn ướt bên cạnh chà lau thân mình của y, toàn thân y quang loả, ánh sáng mặt trời chiếu lên thân hình y làm hiện rõ những bắp thịt săn chắc, khiến miệng Hoa Lạc phát khô, tuy rằng đã hoan ái với nhau rất nhiều lần, nhưng là hắn chưa bao giờ nhìn qua thân hình của y ở dưới ánh sáng ban ngày.

Dáng người Thạch Duyên Tiên cường tráng, mỗi một tác cơ thể rắn chắc mạnh khỏe ; vòng ngực rộng lớn, thắt lưng cường kiện thẳng tuốt, Hoa Lạc hô hấp cứng lại, dời mắt xuống nhìn bộ vị không nên nhìn.

Bắp đùi cường tráng rắn chắc, mà bộ vị tổng ở ban đêm chính hấn đến vừa khóc vừa rên rỉ kia đang ngoan ngoãn dấn ở giữa hai chân, cho dù ở thời điểm bình thường, bộ vị kia cũng khổng lồ đến dọa người.

« Người tỉnh chưa ? »

Ánh mắt Thạch Duyên Tiên đối lập cùng ánh mắt hấn, Hoa Lạc lập tức thu hồi ánh mắt, sợ bị y biết được chính mình lại đang nhìn lên y, nghĩ vậy trên mặt hấn liền nóng lên, trong lòng lại e lệ ngượng ngùng.

« Ta tỉnh, đang muốn đứng lên rửa mặt chải đầu. »

« Ân, đứng lên đi, hôm nay có việc muốn làm. »

Thạch Duyên Tiên loả thân mình, gọi tôi tớ bên ngoài, không bao lâu tôi tớ liền đưa quần áo Thạch Duyên Tiên đến. Chờ Hoa Lạc chải đầu tóc xong hoàn chỉnh, hấn quan tâm hỏi : « Người tỉnh rượu chưa ? »

Thạch Duyên Tiên đáp : « Thể chất của ta rất dễ tỉnh rượu, sáng nay ngủ dậy đã tốt rồi. » Đối với chuyện đêm qua, y một câu cũng không đề cập tới, cái này như là một bí mật giữa bọn họ với nhau.

Hoa Lạc gật gật đầu, Thạch Duyên Tiên yêu cầu tổng quản đem đồ vật gì đó vào phòng, sau đó y cầm lên tờ giấy đưa cho hấn xem.

« Người có biết đây là cái gì không ? »

Thạch Duyên Tiên đem khế ước bán mình của Hoa Lạc đặt lên bàn, Hoa Lạc không biết chữ, chỉ thấy trên trang giấy kia có dấu tay của mình, mới nhận ra đó là gì.

« Là khế ước bán mình của ta ? »

Sắc mặt tổng quản không vui, Thạch Duyên Tiên lại lấy ra một trang giấy khác cũng giống tờ giấy trước, trên trang giấy cũng có dấu tay.

« Vậy cái này là cái gì ? »

Hoa Lạc giật mình sửng sốt, thoạt nhìn cũng giống tờ khế ước bán mình của hấn, nhưng là hấn không có khả năng có hai tờ khế ước bán mình. Thạch Duyên Tiên lại lấy ra tờ thứ ba, tờ thứ tư, liền sau đó trên bàn được xếp đầy những tờ khế ước.

« Có tờ khế ước là chết sống miễn bàn, có tờ là cả đời làm nô, có tờ là bán mình hai năm, có tờ là công văn của quan phủ Tất cả này đều là khế ước bán mình của người sao ? »

Hoa lạc nhận thức không được, cũng nói không nên lời rốt cuộc tờ giấy nào mới là khế ước bán mình của hấn. Cuối cùng Thạch Duyên Tiên từ trong ngực lại lấy ra một tờ khế ước khác, nhỏ giọng nói : « Nếu ta nói đây là khế ước bán mình của người, người tin không ? »

Hấn yên tâm, tin tưởng Thạch Duyên Tiên sẽ không lừa hấn. « Ân, ta tin. »

Thạch Duyên Tiên nhướng mi, tổng quản lắc đầu nói : « Đây là khế ước của ta, Hoa công tử, không phải của người. »

Sắc mặt Hoa Lạc thoáng chốc đỏ bừng, tổng cảm thấy Thạch Duyên Tiên như đang đùa giỡn hấn, cảm thấy có chút sinh khí. Thạch Duyên Tiên lạnh lùng nói : « Người có cái gì khả tức giận, ta còn xem như thành thật, nếu là người không thành thật, sẽ ở trên khế ước động tay động chân, người cái gì cũng không biết, giả như đối phương cáo thượng quan phủ, người liền đứng hèn mà đi, cho dù khế ước đó là ‘ăn tươi nuốt sống’, người cũng phải nghe theo, nếu không theo chính là *điều* dân. » (*gian xảo, xảo quyết)

Lời nói phi thường nghiêm khắc, nào còn có nhu tình đêm qua. Hoa Lạc ngồi đó, ánh mắt đã bắt đầu đỏ lên, cúi đầu áp a áp ứng thừa nhận, « Ta ... ta không biết chữ. »

« Ta biết, ta sẽ dạy người, người phải cố gắng học, không biết chữ, không nhìn được người, cho dù đường đi trong thiên hạ có rộng lớn như thế nào, cũng là nửa bước khó đi, đã hiểu chưa ? »

Hấn gật đầu, sau đó Thạch Duyên Tiên bắt đầu tự mình dạy hấn học chữ, muốn hấn nhận biết mặc chữ. Học chữ thật sự rất khó, mới đầu hấn ngay cả cầm bút lông viết chữ cũng cong vẹo, có vài lần vừa nhắc bút

liền làm rơi bút xuống trang giấy, hấn quá quẫn bách khóc lên, Thạch Duyên Tiên vẫn như cũ không để ý tới hấn khóc lóc.

« Tiếp tục viết, viết một trăm lần, thẳng đến quen thuộc mới thôi. »

Y lạnh lùng ra lệnh, coi hấn giống như tiểu hài tử 3 tuổi, vừa nghiêm khắc lại vừa hà khắc, hấn ở dưới sự dạy dỗ của Thạch Duyên Tiên, rất nhanh tiến bộ lên, nhưng cái này chỉ là một phần nhỏ mà Thạch Duyên Tiên muốn hoàn thành.

« Thiếu gia, ngài mất rất nhiều thời gian dạy hấn, chỉ bằng mời một gia sư đến, cũng bớt phiền hơn, ngài không cần phải mệt nhọc như vậy. » Tổng quản thấp giọng trần thuật.

Trên mặt Thạch Duyên Tiên tuy có vẻ mệt mỏi, nhưng thấy hấn tiến bộ, so với cái gì cũng đều cao hơn, y luôn mang theo Lạc bên mình khế ước của Hoa, đợi khi hấn có thể một mình đảm đương một phía, khế ước này sẽ không cần phải đặt ở trên người y.

« Ta muốn chính mắt mình nhìn thấy hấn tiến bộ, muốn nhìn thấy bộ dáng của hấn do chính tay ta nặn lên, càng nghĩ muốn nhìn thấy thời điểm hấn không còn bị người chế trụ, thoải mái cười to. »

« Hấn không bị người chế trụ, cũng liền đại biểu hấn không nhất định sẽ ở lại bên người thiếu gia. » Tổng quản nhỏ giọng nói.

Thạch Duyên Tiên rùng mình, trong giọng nói tuy có chút không xác định, nhưng vẫn tràn ngập khí phách. « Nếu như ta không lưu được hấn, vậy trên đời này còn có ai có thể có được hấn ? » Y nhìn về phía phương xa, ánh mắt y tràn ngập cơ trí độc đáo. « Nếu như chim chóc muốn bay khỏi bàn tay con người, mặc cho người nắm nó trong tay như thế nào, một ngày nào đó nó cũng bay đi, không phải sao ? »

12. Chương 12

Tổng quản cho người thu dọn phòng của Thạch Duyên Tiên, Thạch Duyên Tiên đem phòng cách vách phá bỏ, xác nhập với phòng của mình làm thành một gian thư phòng, ngăn cách nhau bởi một tấm bình phong, ở trong thư phòng y kiên trì tự mình dạy Hoa Lạc biết chữ. Khi trời tối đến, thường thường nghe được thanh âm dạy học của Thạch Duyên Tiên, y đem Hoa Lạc chuyển tới ngủ ở trong gian thư phòng này, chính là vì để cho chính mình có nhiều thời gian dạy hấn hơn.

Thạch Duyên Tiên vì Hoa Lạc mà hao hết tâm lực, lúc ban đầu Hoa Lạc vì học tập khắc nghiệt mà khóc lóc, thường khóc đến khi rơi vào mộng đẹp. Hiện tại muốn khóc cũng không có thời gian, mà Thạch Duyên Tiên cũng không cần phải dạy từng câu từng chữ.

Sau khi Hoa Lạc đã nhận thức được đại bộ phận chữ, Thạch Duyên Tiên bắt đầu dẫn hấn xuất ngoại để học cách ăn nói, Hoa Lạc ngồi ở một bên nghe Thạch Duyên Tiên cùng mọi người bàn bạc, cho dù nghe không hiểu cũng không sao, chỉ cần chuyên tâm nghe cùng xem là tốt rồi.

Mỗi lần sau khi đàm sinh ý xong, về đến nhà, y liền hỏi ý tưởng của Hoa Lạc, lúc ban đầu Hoa Lạc luôn không hiểu đáp án y muốn là cái gì, luôn suy sụp đến nước mắt chảy ròng, Thạch Duyên Tiên vẫn như cũ nghiêm túc cùng kiên định mà hỏi tới, không bị nước mắt của hấn làm cho rung động.

« Lau khô nước mắt đi ! Không có gì phải khóc, ngẫm lại xem vì sao đối phương sẽ nói một câu như vậy ? »

Hoa Lạc đáp không được, khóc rất lâu, rốt cuộc Thạch Duyên Tiên đành phải từ bỏ. Hấn liền như vậy vừa ngủ vừa khóc, trên khuôn mặt mềm mại tràn đầy nước mắt, hiển nhiên Thạch Duyên Tiên làm tổn thương tâm của hấn, những việc học này cũng làm cho hấn thập phần thống khổ.

« Thiếu gia, ngài cần gì phải khắc nghiệt như vậy, hấn hồn nhiên như một đứa nhỏ, không biết hoài nghi người khác ... » Tổng quản khuyên vài câu.

« Nếu hiện tại ta không khắc nghiệt với hắn, về sau khắc nghiệt tàn khốc với hắn chính là ngoại nhân, hiện tại hắn phạm lỗi còn có thể khóc, sau khi ngủ dậy liền quên, về sau nếu phạm lỗi, chỉ sợ khóc ba ngày ba đêm cũng vô pháp vãn hồi. Lòng người khó dò, thế đạo hiểm ác, nếu hắn không hiểu dụng tâm của ta, tương lai vẫn là uống phỉ. »

Tổng quản thực sự không hiểu vì sao Thạch Duyên Tiên phải khẩn cấp bồi dưỡng ra đoá hoa này, ngày đêm quan tâm lo lắng cho Hoa Lạc, không hề khi hắn là nam sủng, ngược lại toàn tâm toàn ý bồi dưỡng hắn, muốn cho Hoa Lạc hiểu biết hết thảy mọi thứ.

« Thiếu gia, đêm đã khuya, ngài thay quần áo nghỉ ngơi đi. »

Tổng quản rời khỏi phòng, gã chỉ có thể nói rằng Hoa Lạc rất tốt phúc khi nhận được sự quan tâm tràn đầy của thiếu gia, nhưng phần quan tâm cùng si tình này của thiếu gia, Hoa Lạc thật sự có thể hiểu không ?

Đáy lòng của gã nhện không được nẩy lên vài tia hoài nghi, gã sợ chính là thiếu gia vì hắn mà trả giá cùng hao tâm tổn trí, nhưng Hoa Lạc tuyệt không hiểu được tâm của thiếu gia.

Đêm đã khuya, mỹ nhân trước mắt giống như một đứa nhỏ vừa khóc vừa ngủ, trên khuôn mặt kiều diễm tràn đầy nước mắt, Thạch Duyên Tiên cũng biết chính mình quá khẩn cấp, nhưng nếu không ép buộc hắn như vậy, sao có thể làm cho hắn trưởng thành.

Ngón tay y ôn nhu lau đi nước mắt cho Hoa Lạc, chính là sự ôn nhu này y sẽ không bao giờ ở khi Hoa Lạc thanh tỉnh mà biểu hiện, chỉ sợ chính mình mềm lòng cùng đau lòng sẽ làm cho Hoa Lạc ỷ lại, ngược lại sẽ ngăn cản hắn trưởng thành.

Từng ngày trôi qua, Hoa Lạc đã muốn ‘thay da đổi thịt’. Lúc đầu hắn theo Thạch Duyên Tiên xuất ngoại, Thạch Duyên Tiên vì hắn mà làm rất nhiều quần áo đẹp cùng vật trang sức, người bên ngoài kinh ngạc trước sắc đẹp của Hoa Lạc, nghĩ đến hắn là trang sức phẩm mà Thạch Duyên Tiên dùng để phô trương chính sự giàu sang của mình, nhưng hắn dần dần có thể ở tại yến tiệc trả lời lưu loát, hơn nữa cũng có thể trợ giúp Thạch Duyên Tiên làm việc.

Hắn vừa xinh đẹp lại vừa có tài ăn nói, cùng với người ‘đầu gối’ ban đầu ngồi yên ở một bên nghe hoàn toàn bất đồng, biểu hiện ‘nhất minh kinh nhân’* của hắn làm cho mọi người tấm tắc ngạc nhiên. (*Ví với bình thường không có biểu hiện gì đặc biệt, nhưng khi làm thì có thành tích khiến mọi người kinh ngạc)

Thạch Duyên Tiên mặt mày rạng rỡ, thường thức thiên hạ độc nhất vô nhị bên người do chính tay mình đục đẽo mà thành, ánh mắt của y cũng tràn đầy tươi cười, tựa như hắn là tác phẩm hoàn mỹ nhất mà cả đời này của y đã tạo nên, mà tươi cười của Thạch Duyên Tiên, chính là báo đáp tốt nhất mà Hoa Lạc đã đưa cho y.

Người ghen tị sẽ nói Hoa Lạc là nam sủng xinh đẹp mà Thạch Duyên Tiên gần đây phi thường yêu tha thiết, cho nên được mang đi ra ngoài làm vật quý.

Nhưng từ trước đến nay trong nhà Thạch Duyên Tiên có vô số mỹ đồng, nhưng căn bản là không có khả năng được cùng y đi đàm sinh ý. Huống chi Hoa Lạc nói chuyện rất mạch lạc, còn có thể bổ khuyết lời nói của Thạch Duyên Tiên, trở thành trợ thủ đắc lực của Thạch Duyên Tiên. Nếu là nam sủng, lấy sắc phục vụ người, nào có cái đầu thông minh như vậy, còn có thể biết Thạch Duyên Tiên suy nghĩ cái gì, nói ra một chữ cũng không sai.

Người hiểu chuyện còn nói mỹ nhân trẻ tuổi này, căn bản là một tiểu yêu tinh ham mê phú quý, Thạch Duyên Tiên căn bản là bị hắn mê hoặc, mới có thể không hề cố kỵ mang hắn theo bên người.

Nhưng mà nếu nói hắn mê hoặc Thạch Duyên Tiên, trái lại ánh mắt hắn nhìn Thạch Duyên Tiên tràn ngập kính sợ, còn có sùng bái ái mộ hoàn toàn không thể che giấu, nhìn thế nào cũng không giống Thạch Duyên Tiên quý gồi dưới giày của hắn, mà hắn mới là người quý gồi dưới giày của Thạch Duyên Tiên, cách nói yêu tinh này càng buồn cười.

Nhưng mà bất luận cách nói nào đi nữa, cũng phải nói đến dung mạo diễm lệ siêu phàm thoát tục của Hoa Lạc, cùng với nét mặt tươi cười rạng rỡ làm kẻ khác hít thở không thông kia, dường như chỉ vì Thạch Duyên Tiên mà nở rộ.

Hoa Lạc ngủ ở trong phòng Thạch Duyên Tiên, mọi người đều nghĩ đến hấn trèo lên vị trí chủ tử Thạch gia, cho nên Thạch Duyên Tiên mới đối đãi hấn vô cùng bất đồng, còn đặc biệt đem phòng của mình mở rộng ra.

Kỳ thật trong phòng Thạch Duyên Tiên chia làm hai cái không gian, một gian là thư phòng, một gian là phòng ngủ, ngày thường Hoa Lạc ngủ ở thư phòng, Thạch Duyên Tiên ngủ ở trong phòng của mình.

Thạch Duyên Tiên không hề chạm hấn, trái lại đưa cho hấn một quyển sách muốn hấn đọc, kiểm tra xem hấn đã thuộc lâu chữ chưa ; cũng sẽ muốn hấn một ngày viết thật nhiều chữ, chặt chẽ giám sát hấn, muốn hấn phải học thuộc được những chữ này.

Sau những vụ đàm sinh ý trở lại phòng, Thạch Duyên Tiên sẽ giải thích ý nghĩa của những lời nói mà các thương nhân kia đã nói, để cho hấn hiểu được phải ăn nói như thế nào, dạy hấn biết phải làm sao để dành thế chủ động.

Gần đây y bắt đầu đưa sổ sách cho Hoa Lạc xem, hấn xem không hiểu lắm, hoặc nhìn lầm một vài điều, bị Thạch Duyên Tiên lạnh lùng mắng chửi, hấn vừa khóc lên, liền bị Thạch Duyên Tiên mắng thêm, không cho phép hấn khóc.

Y vừa vứt cho hấn xem một quyển sổ sách khác, nói cho hấn biết – đây là tiêu điểm của nhóm người mù kia, hấn nếu tính sai, cũng sẽ chiếu theo đó mà phát bạc ra ngoài.

Vừa nghe là điểm của manh hấn kia, nghĩ đến vất vả của bọn họ, Hoa Lạc liền không dám tính sai, hấn tính suốt một đêm, thẳng đến hừng đông mới uể oải đưa cho Thạch Duyên Tiên vừa mới ngủ dậy xem xét. Thạch Duyên Tiên trên mặt bất động thanh sắc, mãi cho đến khi xem xong mới thần nhiên gật đầu, lúc này toàn thân Hoa Lạc mới thả lỏng, suýt nữa lại vì vậy mà bật khóc lên.

Thạch Duyên Tiên đối với hấn thập phần nghiêm khắc, ngay cả ánh mắt dư thừa cũng không từng lưu luyến ở trên người hấn, mỗi người đều nghĩ đến hấn ngủ cùng Thạch Duyên Tiên một chỗ, kỳ thật Thạch Duyên Tiên ngay cả chạm cũng không chạm hấn, cũng dĩ vãng hoàn toàn không giống nhau.

Hấn ngủ ở trong phòng Thạch Duyên Tiên, tiện thể xử lý luôn sinh hoạt hằng ngày của Thạch Duyên Tiên. Ngày hôm đó, tới giờ đem quần áo sạch sẽ của Thạch Duyên Tiên đưa tới, hấn vừa vận không có việc gì làm, liền đem quần áo của Thạch Duyên Tiên gấp lại ngay ngắn, bỏ vào trong tủ.

Trong đó có một bộ quần áo màu xanh mà Thạch Duyên Tiên thường mặc, hấn gấp ngay ngắn cũng không bỏ vào tủ, mà cầm lấy bộ quần áo đó đặt ở chóp mũi hít hít một cách yêu thích không buông, nhớ lại hương vị của Thạch Duyên Tiên, hương vị làm cho lòng hấn say mê mê muội, hấn đã rất lâu, rất lâu chưa từng cùng Thạch Duyên Tiên

Hoa Lạc không khỏi đỏ mặt lên, hạ thân lại có cảm giác tê dại, hấn không rõ vì sao Thạch Duyên Tiên không muốn chạm hấn, rõ ràng mỗi ngày đều ngủ chung một phòng, chỉ cách nhau một tấm bình phong mà thôi.

Mấy tháng qua, Thạch Duyên Tiên đối với hấn tuy rằng nghiêm khắc, nhưng mà mỗi khi hấn có tiến bộ thì Thạch Duyên Tiên sẽ lộ ra tươi cười vui mừng, mặc dù tươi cười tuần lãng kia chỉ chợt loé qua, cũng đủ làm cho tâm của hấn ấm áp lên.

Nghĩ vậy, hạ thân của hấn bắt đầu có phản ứng, hấn đưa tay run rẩy chạm xuống, phát hiện đã đứng thẳng lên sừng sững. Hoa Lạc nhẹ nhàng cắn môi dưới, đưa một bàn tay mò ra phía sau khẽ chạm vào tiểu huyết bị Thạch Duyên Tiên xoắn xuyên qua vô số lần.

Dưới thân một trận tê dại ngứa ngáy không chịu nổi, trên mặt Hoa Lạc đỏ ửng, vội vàng thu tay lại, trái tim thẳng thần nhảy loạn. Hấn cảm thấy thẹn vì hành động vừa rồi của mình, hấn thế nhưng nghĩ về Thạch Duyên Tiên liền có cảm giác.

« Ta, ta đang làm cái gì vậy? »

Hấn có chút chán ghét bản thân, nhưng rồi lại đem quần áo của Thạch Duyên Tiên đặt ở trên gò má mình mà yêu thích xoa tới xoa lui, cảm giác hạ thân không chỉ không có biến mất, trái lại càng thêm mãnh liệt,

càng cương cứng lên thêm.

Hai gò má hần lửa nóng, ngửi hương vị trên áo của Thạch Duyên Tiên, tựa như Thạch Duyên Tiên đang ở ngay bên người hần, tay hần dần dần di chuyển đi xuống, bất chấp đây là giường của Thạch Duyên Tiên, liền vén áo quần lên bắt đầu tự an ủi, hần nhẹ giọng rên rỉ, nhớ đến đêm hôm đó hần từng ở trên chiếc giường rộng lớn này, giúp Thạch Duyên Tiên làm nhiều chuyện cảm thấy thẹn.

Hiện tại nhớ tới màn sắc tình kia tựa như một liều thuốc giục tình, làm cho huyết khẩu phía sau không ngừng co rút lại, hần không nhận được mà nhắm mắt lại đưa tay xỏ xuyên vào huyết khẩu đói khát đó.

Mở nhẹ cửa ra, Thạch Duyên Tiên bước vào, hần vừa mở mắt liền nhìn thấy Thạch Duyên Tiên, lập tức xấu hổ đến thần tình đỏ bừng, chạy nhanh sửa sang lại vạt áo, nhưng trong tay vẫn còn ôm lấy bộ quần áo của Thạch Duyên Tiên dán ở trên gò má của mình, hần bật khóc lên vì cảm thấy quá xấu hổ.

Bây giờ Thạch Duyên Tiên đã biết, biết hần ở trên giường của y, ôm lấy quần áo của y làm chút chuyện nhận không ra người, y nhất định sẽ xem thường hần.

Hoa Lạc kéo quần chạy nhanh về giường ở thư phòng, ghé vào trên giường khóc nức nở, lộ ra khuôn mặt đỏ bừng như muốn sung huyết. Đột nhiên, một bàn tay to vĩ nhẹ lên trên lưng của hần, giúp hần thuận khí vì hần khóc đến thở không được

Hoa Lạc khóc đến khàn tiếng, nói : « Người ... người đừng quản ta, ta, ta ... từ sau khi làm nam sủng của người, thì việc gì cũng không bình thường, thật kỳ quái, thật kỳ quái, ngửi quần áo của người cũng có thể ... cũng có thể như vậy. »

Thạch Duyên Tiên ôm lấy vai hần, hần khóc sưng cả hai mắt, lẩm bẩm một mình trong thật đáng yêu: « Người xem thường ta đi, nhất định muốn nói ta chỉ là mệnh nam sủng, mới có thể ngửi quần áo của người cũng có thể phóng dăng vô sỉ như vậy, tự mình làm lấy loại việc này. »

Thạch Duyên Tiên nâng cằm của hần lên, đặt lên môi hần một nụ hôn, sau đó cắn cắn lên đôi môi của hần, hần từ chối vài cái, cuối cùng vẫn để cho Thạch Duyên Tiên tận tình tàn sát bữa bãi trong khoang miệng của hần.

13. Chương 13

Chỉ là một cái hôn mà hạ thân của hần cũng đã sưng không thôi, miệng phía sau tự động co rút lại, tiếng rên rỉ dâm loạn phoáng đãng đã muốn thoát ra.

Thạch Duyên Tiên cách lớp áo cắn lên nhũ tiem của hần, thân thể cảm thụ được một luồng điện giật làm cho hần dùng lực kéo đầu của Thạch Duyên Tiên vào sát hơn, hận không thể đem y nhập vào thân thể của chính mình, mong muốn Thạch Duyên Tiên hút, cắn càng lâu hơn, đừng buông hần ra nữa, đừng để cho hần tỉnh mạch lâu như vậy.

Không bao lâu sau, Hoa Lạc đã ngồi ở trên đùi y, thắt lưng thon nhỏ tựa như xà vắn vẹo không ngừng, tư thế như vậy mới có thể để cho miệng dưới thân của mình tiếp xúc với dương cương lửa nóng của y.

Tiểu huyết cách lớp quần của Thạch Duyên Tiên, cảm nhận được thẳng cứng của Thạch Duyên Tiên thì thần hồn của hần đều đã say, phía trước không biết xấu hổ mà chảy ra mật dịch sung sướng, ngón cái của Thạch Duyên Tiên nhẹ nhàng vỗ về dâng trào của hần, làm cho mật dịch của hần tràn đầy trong tay y.

Hoa Lạc chủ động đưa tay cởi khó thẳng của Thạch Duyên Tiên ra, rút cuộc bất chấp xấu hổ, giúp y cởi quần ra. Thật lớn của Thạch Duyên Tiên liền nhảy đi ra, hần vừa nhìn thấy hình dáng giường nanh múa vuốt của nó liền một trận mặt đỏ tai nóng.

Miệng ở phía sau vừa nhìn thấy cự vật từng xâm phạm mình liền không ngừng run rẩy lên, hận không thể lập tức để cho nó ở trong cơ thể mình không ngừng đâm xuyên mãnh liệt, trừu sáp mạnh mẽ thẳng đến khi chính mình cuồng hỉ hôn mê.

« Ta ... ta không biết chuyện gì đang xảy ra ? Ta không biết ... »

Xấu hổ cùng khoái hoạt mãnh liệt làm cho hắn một bên khóc một bên dựa sát vào cổ của Thạch Duyên Tiên, quần hắn sớm ướt xuống dưới chân. Thạch Duyên Tiên nâng hông của hắn lên vẩy bung ra, không cần dùng ngón tay âu yếm trước, mà trực tiếp xâm nhập vào, Hoa Lạc ngẩng đầu lên, thừa nhận cảm giác gần như đau đớn cùng sướng khoái.

Lâu lắm, lâu lắm không cùng Thạch Duyên Tiên làm chuyện như vậy, cho nên tiểu huyết tái diễn cuồng khát cầu như thế nào, vẫn đều trở nên chặt nghén như lần đầu giống nhau, Thạch Duyên Tiên cắn răng phát ra thở dốc nặng nề, khàn khàn nói : « Quá chặt, giống như muốn cắn đứt của ta vậy »

Thanh âm khàn khàn như vậy như muốn hoà tan hắn, Hoa Lạc hô hấp càng nhanh, bên trong lại một trận co rút mãnh liệt. Hắn cắn ngón tay của mình, thất lực nhịn không được vẩy vẩy lên, khoái cảm cực nhanh làm cho toàn thân hắn phát run, tựa như bị sóng triều mạnh mẽ đánh tiến vào trong biển sâu, toàn thân thư sướng đến chết đi sống lại.

« Ngô, Duyên Tiên, Duyên Tiên »

Trong óc một trận trống rỗng, chỉ còn lại ba chữ ‘Thạch Duyên Tiên’, Hoa Lạc thì thảo gọi tên của y, mỗi một lần hắn gọi là mỗi một lần Thạch Duyên Tiên tiến nhập thật sâu vào. Chân tay hắn run rẩy tê dại, thân thể hoàn toàn vô lực, khi thân thể hắn trầm xuống, nam tính của Thạch Duyên Tiên liền tiến đến chỗ sâu nhất, làm cho toàn thân hắn không ngừng run rẩy lên, tiếng rên rỉ đã biến thành tiếng khóc lóc cùng khẩn cầu cuồng loạn.

« Không được, không được, quá sâu ... sâu, ta chịu không nổi ô ... ô ... ân ... »

Thạch Duyên Tiên hôn âu yếm hắn, dây dưa điên cuồng lẫn nhau, trong miệng hắn bị y cắn nút mãnh liệt, dâng trào dưới thân không ngừng chảy ra chất lỏng, chảy xuôi ở trên bụng cứng rắn của Thạch Duyên Tiên. Rung động lao nhanh như vậy làm cho hai nơi trước sau của hắn đều được khoái cảm bao phủ.

Phần thất lực của Thạch Duyên Tiên lên xuống càng nhanh hơn, hai tay ôm chặt lấy thất lực nhỏ của Hoa Lạc, không ngừng va chạm mãnh liệt vào, mỗi lần va chạm đều đâm thẳng tới điểm mẫn cảm nhất trong cơ thể Hoa Lạc, cả thịt huyết đều bị Thạch Duyên Tiên đánh chiếm, bên trong tựa như muốn chảy ra nước, va chạm làm cho thủy dịch phát ra những tiếng vang kích động, giường cũng gần như không chịu nổi sự nhiệt tình của cả hai mà rung động ‘lèo xèo’ lên.

« A a a, thật thoải mái, thật thoải mái »

Hắn đã không còn biết chính mình đang nói cái gì, hai tay ôm chặt đầu, vươn thẳng sống lưng làm lộ ra toàn bộ đường cong xinh đẹp, mái tóc hắn xoã ở trên người Thạch Duyên Tiên vũ động kịch liệt phóng đảng, vóc dáng hắn mềm mại, xinh đẹp của yêu mị, sung sướng của phóng đảng tạo thành một bức tranh mê hoặc người làm cho Thạch Duyên Tiên nhìn không chớp mắt.

« Không, không được, sắp ... sắp »

Hắc lắc lắc đầu, thở phì phò, mái tóc dính ở trên trán ướt đầm mồ hôi, mặt hắn rơi đầy lệ, thư sướng đến thể xác cùng tinh thần như sắp hoà tan ra. Hắn không thể chịu đựng khoái cảm mãnh liệt hơn nữa, hét lên chói tai, nhiệt tình phát tiết ra, tất cả tinh hoa đều phun hết ở trên bụng Thạch Duyên Tiên, bên trong tiểu huyết cũng nhận được một luồng nhiệt bao phủ.

Thân mình hắn mềm nhũn, ở khi khoái cảm ngậy ngất qua đi, tinh thần tỉnh táo lại, hắn phát hiện mình đang gối lên trên cánh tay của Thạch Duyên Tiên, mà hai mắt của y toả sáng nhìn chăm chăm hắn, làm cho hắn cảm thấy vừa xấu hổ vừa buồn thương.

« Ta ... ta không phải cùng nam kỹ giống nhau sao ? »

Ngày ấy khi tham gia tiệc cưới, Tăng Tu Danh chính là mắng hắn như vậy. Hiện giờ hắn mới cảm thấy được chính mình trời sinh tính phóng đảng, thể nhưng chủ động khát cầu được nam nhân an ủi, hơn nữa còn động tình cuồng loạn ở trong lòng nam nhân, thậm chí ngay cả lúc Thạch Duyên Tiên không để ý tới hắn, hắn vẫn chạy đến trên giường của y, làm chút chuyện tình loạn thất bát tao.

Thạch Duyên Tiên khẽ nhếch khoé miệng, không cho là đúng, nói : « Nếu như nói ngươi là nam kỹ, chỉ sợ rằng nam nhân ở khắp thiên hạ này phải dâng lên tất cả tiền tài, cầu mong được đoạn tình cảnh vừa rồi tái hiện ở chính trên người mình. »

Ý tứ của y là gì, Hoa Lạc không rõ, nhưng hắn cảm thấy uỷ khuất, tổng cảm thấy được Thạch Duyên Tiên cũng xác định hắn hành động phóng đảng như lời hắn nói, vừa nghĩ như vậy nước mắt liền rơi xuống.

Thấy hắn không hiểu, Thạch Duyên Tiên vịn bụng chân hắn ra, làm cho bộ vị trần trụi xấu hổ của hắn, tất cả đều hiện ra ở trước mặt Thạch Duyên Tiên, hành động đó làm cho Hoa Lạc một trận kinh ngạc.

Thạch Duyên Tiên bình tĩnh nói : « Nếu như bất kỳ người nam nhân nào nhìn ngươi, muốn ngươi, người cũng không nói lời cự tuyệt, như vậy mới gọi là nam kỹ ; hoặc là vì ngân lượng, muốn ngươi là chuyện dễ tiện, bán đứng thân thể, người đều nguyện ý, như vậy mới gọi là nam kỹ. »

Lời nói này đâm trúng tâm sự của Hoa Lạc, câu ‘Nam kỹ của Thạch Duyên Tiên’ mà Tăng Tu Danh đã nói với hắn đích xác tạo thành thương tổn nội tâm của hắn thật lớn, hắn khóc ròng nói : « Ta vì cuộc sống ẩm no mà bán mình cho người, ta ... »

Hắn uỷ khuất mà khóc lóc lên, Thạch Duyên Tiên hỏi ngược lại : « Cho nên ngươi là vì ngân lượng, mới làm việc này sao ? »

« Mới không phải, ta ... ta »

Trực tiếp thốt ra phủ nhận như vậy, thế nhưng nên như thế nào giải thích cho tâm tình hỗn loạn hiện giờ của mình ? Mà hắn cũng vô pháp giải thích với chính mình vì sao lại đối với âu yếm của Thạch Duyên Tiên mà trở nên cuồng loạn như vậy ?

« Cho nên ngươi không phải là nam kỹ. »

Hoa Lạc cùng Thạch Duyên Tiên dựa sát vào nhau, Thạch Duyên Tiên đưa tay ôm chặt lấy hắn. Hắn biết Thạch Duyên Tiên đối với hắn thực nghiêm khắc, không dễ dàng nói tốt, chuyện gì cũng không trả lời trực tiếp, đều nói bóng nói gió muốn chính hắn tự lý giải, tự đi tìm đáp án.

« Ta không hiểu ngươi, Thạch Duyên Tiên ... »

Lời nói sâu kín của y, hắn thật sự là không hiểu, không hiểu con người của y, không hiểu tâm của y, không hiểu tất cả các loại đối đãi của y đối với hắn, hắn chỉ hiểu là cùng Thạch Duyên Tiên trải qua tình ái vừa rồi là phi thường đặc biệt, trong lòng hắn – phân lượng của người này càng ngày càng muốn tăng thêm lên.

Bày tay nhỏ bé trắng nõn vuốt ve lòng ngực cường kiện của Thạch Duyên Tiên, khuôn mặt mềm mại cọ cọ lên người y, chớp mũi tận tình ngửi ngửi hương vị thuộc về người y, hương vị này so với trên áo càng thêm dễ ngửi hơn, làm cho người ta thật muốn ở mãi trên người y, cả đời cũng không muốn đứng dậy, cũng hy vọng thời gian không bao giờ thay đổi, cả đời sẽ mãi luôn như vậy.

« Hôm nay ngươi viết chữ tốt không ? » Y đột nhiên hỏi một vấn đề khác, không để ý thời khắc nhu tình tại lúc này.

« Viết tốt lắm. » Hắn trả lời.

« Lấy tới cho ta xem. »

Hắn khoác áo, xuống giường đi đến thư phòng lấy mấy trang giấy tới, khi trở lại trên giường, Thạch Duyên Tiên nắm lấy thắt lưng hắn, chăm chú nhìn xem mấy trang giấy đó, tâm tư của y đã không còn ở trên người hắn.

Hoa Lạc không hiểu trong lòng nam nhân này suy nghĩ cái gì, có đôi khi nghiêm túc, có đôi khi âm trầm ; khi đối với hắn tốt, lộ ra vẻ mặt lười nhác không sao cả, khi đối với hắn nghiêm khắc, cũng không sợ hắn oán hận trong lòng.

« Ngươi thích đi dạo ở tiểu phố lần trước đi không ? »

« Ân, đó là con đường cái chứ, mới không phải cái gì tiểu phố. » Hắn nhớ tới con đường phồn hoa náo nhiệt ngày đó.

Thạch Duyên Tiên đối với lời hình dung của hần nhếch môi khẽ cười, « Bắt đầu ngày mai, sổ sách ở phố đó sẽ do người theo dõi. »

Hoa Lạc vô cùng ngạc nhiên, không thể tin vào lỗ tai của mình vừa nghe được cái gì, cái phố náo nhiệt ồn ào kia sao ? Chính mình có tài đức gì mà có thể, có thể quản lý hết tất cả sổ sách của con đường ấy, đây là chức vụ hết sức trọng đại a.

Thạch Duyên Tiên đứng dậy mặc quần áo vào, nghiêng đầu nhìn thẳng mặt hần, trong lời nói tràn ngập huyền cơ, lời nói sắc bén này muốn chính hần tự phân giải mà hiểu lấy.

« Nếu người cho rằng mình là nam kỹ, ta đây liền nói cho người minh bạch – nam kỹ là dùng thân thể này đổi lấy ích lợi, người cảm thấy thân thể của người có thể đổi được cái gì ? Chính là một tiểu phố sao ? hay là cả gia sản của ta ? Hay là khắp thiên hạ này muốn người, cũng đều không sao cả ? »

Cách nói lần này của Thạch Duyên Tiên rất có dã tâm làm cho Hoa Lạc chấn kinh không thôi, hần chưa từng nghĩ qua như vậy, cũng không biết mình có thể suy nghĩ chuyện của mình như vậy. Thân thể của chính mình ? sắc đẹp của chính mình ? Nhưng lại có thể dùng để suy tính suy nghĩ theo hướng như vậy sao ?

Thạch Duyên Tiên sửa sang lại quần áo hoàn chỉnh, lại nói : « Giá trị thân mình của người là gì, hiện tại là do ta quyết định, nhưng chờ đến khi người hiểu được mọi thứ, cũng như có bản lĩnh thì sẽ bắt đầu do chính người tự quyết định. Thậm chí người cũng có thể quyết định không cần dùng thân mình để đổi lấy bất kỳ đồ vật nào, thân mình của người chỉ sẽ cho người người muốn cho. »

Hần ngồi xồm ở trên giường nhìn chằm chằm Thạch Duyên Tiên tuần lảng nghiêm túc, tinh tế suy nghĩ ý tứ trong lời nói của y, lời nói của y chung quy vẫn là ý nghĩa sâu xa, giảng giải an bài cho hần hiểu thấu đáo.

Thạch Duyên Tiên đem trang giấy luyện chữ trong tay mình trả lại cho hần.

« Hôm nay không có viết sai, càng ngày càng tiếng bộ. Còn có, từ bây giờ trở đi, người cũng nên chậm rãi suy nghĩ xem người thật tâm muốn làm cái gì ? Khi ngày đó đến, ta sẽ đem khế ước bán mình trả lại cho người, người sẽ không còn là nam sủng cùng nô bộc hầu hạ của ta nữa, mà là Hoa Lạc có được cuộc sống của riêng mình. »

Đây là lời thề của Thạch Duyên Tiên, mà y là người không dễ dàng hứa hẹn.

14. Chương 14

Sổ sách của tiểu phố do Hoa Lạc tiếp nhận theo dõi, hiện tại Thạch Duyên Tiên không chỉ có dẫn hần đi đàm sinh ý cùng mình, mà mấy đầu tư sinh ý không lớn cũng để cho Hoa Lạc đi làm, ngay cả chương quầy nhập hàng vào điểm, cũng xin chỉ thị của Hoa Lạc.

Lần đầu tiên nhập hàng vào trong điểm, Hoa Lạc đã thất bại, bị thương gia ác đức lừa, hần bỏ ra mấy trăm lượng bạc, mua vào thứ mặt hàng hạ đẳng, vừa không thể dùng lại cũng khó bán ra, tâm tình hần uể oải cùng thậm tệ, nhưng khi hần hướng Thạch Duyên Tiên thỉnh tội, Thạch Duyên Tiên không trách cứ mà bàn giao hần đi làm chuyện thứ hai. Thấy hần vẫn khóc lóc, Thạch Duyên Tiên không giống trước la mắng mà ngược lại còn cổ vũ hần.

« Lần sau đem bạc kiếm được bồi thường vào chỗ hỏng này là tốt rồi, hướng hồ ngựa chạy cũng có lúc té, người thì cũng có lúc thất bại, ngay cả ta cũng không ngoại lệ, không cần vì thất bại lần này mà khóc lóc ủ rũ. Số bạc tổn thất này ta sẽ nhận, chỉ cần không phải phạm sai lầm lớn, vẫn còn có cơ hội, ‘thua keo này bày keo khác’, không nên khóc lóc như vậy, từ trong thất bại rút ra được bài học mới trọng yếu. »

Hoa Lạc lau nước mắt gạt đầu, đợi lần giao dịch kế tiếp đến, hần chọn thời gian rảnh đem giấy hạng mục nói cho Thạch Duyên Tiên nghe, Thạch Duyên Tiên chỉ ra vài điểm trọng yếu, muốn hần đi điều tra rõ ràng.

Lúc này quả nhiên phát hiện trong đó có quý – thương gia hợp tác không có uy tín lần trước, biết hẳn không phải là người sành sỏi ở phương diện này, là con dê béo, nên tìm thêm vài thương gia khác liên hợp lại muốn lừa gạt hẳn.

Hắn khẩn cấp đình chỉ giao dịch, đổi sang giao dịch với nhà buôn khác, tuy rằng giá có cao hơn, nhưng mặt hàng là loại rất tốt.

Trải qua một hai lần, hẳn đối với việc xuất nhập hàng ở điểm gia dần dần hiểu biết, sự tình cũng trở nên thuận lợi hơn, cuối cùng cũng bồi lại được số bạc thua lỗ lúc đầu.

Hiện tại Hoa Lạc cùng Thạch Duyên Tiên cùng ra cùng vào, Thạch Duyên Tiên lại để cho hắn quản lý một ít cửa hàng của Thạch gia.

Cái thương phố kia mặc dù không phải là nơi kiếm ra tiền chính yếu của Thạch gia, nhưng đường phố luôn ồn ào náo nhiệt, nên việc làm ăn cũng thịnh vượng, tiền bạc kiếm được ào ào, làm cho kẻ khác thấy mà thòm thèm ghen tị.

Những điểm gia này dưới sự quản lý cẩn thận của Hoa Lạc, ngân lượng kiếm được càng ngày càng nhiều, mọi người đối đãi với Hoa Lạc càng thêm vài phần kính trọng, ngầm công khai gọi hắn một tiếng ‘Hoa công tử’, không hề nói hắn là tiểu yêu tinh mưu cầu danh lợi phú quý mà quán quít lấy Thạch Duyên Tiên.

Thậm chí có người bắt đầu đồn đãi, sự nghiệp của Thạch Duyên Tiên quá lớn, một mình không thể quản lý được hết các hạng mục công việc, vì thế cần phải bồi dưỡng một người đáng tin cậy giúp y quản lý cùng trở thành trợ thủ đắc lực hữu ích – đó chính là Hoa Lạc.

Dung mạo tươi đẹp, thái độ hoà ái cùng vẻ mặt luôn mỉm cười làm cho người ta mến yêu, bởi vì hắn họ Hoa, có người đùa giỡn gọi hắn là Hoa công tử, khen ngợi tên cũng như người đều xinh đẹp như hoa, cùng làm ăn với hắn tựa như dạo chơi chốn vườn hoa, hít thở lấy hương hoa trong gió xuân.

Thậm chí còn có người quen khi cùng Thạch Duyên Tiên đàm sinh ý mà có cả Hoa Lạc ở đấy, liền cười nói đó là một tiệc rượu đặc sắc, có hoa có tiên. Như vậy có thể thấy được, địa vị của Hoa Lạc dần dần đã thay đổi, ngay cả lời bình phẩm cũng không còn như trước đây.

Lúc trước Hoa Lạc có nghĩ cũng không nghĩ đến – đây chính là thứ mà Thạch Duyên Tiên nghĩ muốn để cho hắn nhận được.

Một bàn người đang nói chuyện, nhưng Hoa Lạc chỉ lẳng lặng nghe Thạch Duyên Tiên nói, trên mặt mang theo tươi cười thanh nhã, thấy chén trà của Thạch Duyên Tiên vừa xong, liền rót ngay cho y một chén trà nóng hổi khác, có thể châm trà cho y, hẳn tuyệt đối không thấy nhầm chán, ngược lại còn có loại cảm giác hưởng thụ.

Thạch Duyên Tiên chỉ có ở một số trường hợp hội họp mới nói nhiều như vậy, Hoa Lạc im lẳng lặng nghe, làm sao không hưởng thụ cho được, khi giọng nói trầm thấp của y tựa như huyền cầm di chuyển vang lên những âm trầm, cũng làm cho lòng hắn rung động.

Thạch Duyên Tiên nói đến chỗ vui vẻ sẽ tươi cười rạng rỡ, lúc đó hẳn cũng sẽ vô thức mà mỉm cười theo, sùng bái nhìn về phía khuôn mặt vô cùng anh tuấn của Thạch Duyên Tiên, hẳn không hề biết rằng những nụ cười mỉm kia của mình lại vô cùng xinh đẹp mê người, làm cho mấy nam tử ngồi cùng bàn sớm nhìn hắn ngây ngốc.

Hắn chỉ biết là Thạch Duyên Tiên biết rất nhiều chuyện mà hắn không biết, với lại lúc y đàm sinh ý, vẻ mặt chuyện trò vui vẻ, khi nhìn thấy bộ dáng đó của y, ánh mắt của hắn khó có thể dời đi khỏi người y.

Hoa Mãn lâu này là lầu sang trọng nhất trong thị trấn này, chi phí cho một bữa cơm rất cao. Nguyên nhân chỗ này rất yên lặng, lão bản của điểm lại là người có học, đem chỗ này bố trí rất u tĩnh phong nhã, mỗi lần thương nhân hữu nghị đều chọn đến chỗ này, có khi là bàn bạc sinh ý, có khi chỉ là một bữa ăn thân mật. Hôm nay Thạch Duyên Tiên cùng vài thương nhân tụ hội, cũng giống như trước mang theo Hoa Lạc cùng đi.

Tình cờ hôm nay Tăng Tu Danh cũng tới nơi này, vì người cùng đàm sinh ý với gã xác định muốn gã tiếp đãi ở trong nơi này.

« Kia ... đó là đường ca của nương tử người a. »

Nói lời này, chính là gã nam tử vô vị đã quấy rầy Hoa Lạc ngày đó, chính là trong lời nói của gã mang theo do dự, tựa hồ cũng không dám xác nhận, người đang ngồi ở bên cạnh Thạch Duyên Tiên phú giáp một phương đến tốt cùng có phải là Hoa Lạc hay không ? Vì bộ dáng của hắn so với lúc trước cách xa quá nhiều, lúc trước là một bộ dáng nghèo túng, còn hiện giờ lại xinh đẹp như hoa mùa xuân.

Mặc dù ở trong tiệc cưới của Tăng Tu Danh, gã là bằng hữu cũng có tham dự, lúc đó nhìn thấy Hoa Lạc xinh đẹp làm cho gã như lặn sâu xuống ba thước nước, nhưng mà nhìn qua có điểm hơi nhu nhược, không giống như hiện giờ

Im lặng không nói, biểu tình bình tĩnh, trên mặt mang theo tươi cười, ánh mắt ôn nhu quán quanh ở trên người Thạch Duyên Tiên, loại vẻ mặt bất an, sợ hãi, hờ một tý liền rơi lệ trước kia ở trên mặt Hoa Lạc hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một loại tự tin trầm ổn cùng duyên dáng, thần thái đoan trang tao nhã như vậy, tựa như tiên nữ giáng trần.

Tăng Tu Danh cơ hồ mê muội nhìn xem Hoa Lạc, cảm thấy trên người hắn tản ra hào quang chói mắt không gì sánh kịp, so với Hoa Kiều Nhi trong nhà xinh đẹp gấp trăm ngàn lần. Đối tượng thân cận với gã ngày ấy, căn bản không phải là Hoa Kiều Nhi, mà là hắn ! Hoa Lạc mới là đối tượng thân cận mà gã hợp ý.

Hoa Kiều Nhi tục tằng, phí phạm lại xa xỉ, tính nết chanh chua hay chửi đổng, lúc nào cũng gây gổ cãi nhau, gã thật không biết chính mình phát điên cái gì, vì sao lại thú loại nữ nhân phá hết sạch gia sản vào nhà. Thiên hạ xinh đẹp ôn nhu uyển chuyển dịu dàng mà lúc trước gã thân cận ở dưới trăng kia, tất cả đều là nam nhân trước mắt này.

Đáng giận ! Là nam nhân này không nói rõ ràng, mới làm cho gã thú Hoa Kiều Nhi xấu xí tục tằng vào nhà. Hiện tại cuộc sống vô cùng thống khổ, sống qua một ngày bằng qua một năm.

Nhắc tới việc trong nhà có sứt thê, gã liền nhớ lại bị cái cọc hôn sự này lừa dối, vừa thấy mặt xấu xí của nàng, gã liền hối hận lúc trước đem Hoa Lạc chấp tay tặng cho Thạch Duyên Tiên.

Chính gã khiến cho Thạch Duyên Tiên cùng tiểu mỹ nhân phong lưu khoái hoạt như vậy, còn mình lại cùng sứt thê trong nhà kia bốn mắt nhìn nhau. Lại nói, chính mình cũng không hề thua kém Thạch Duyên Tiên, nói không chừng là Thạch Duyên Tiên dựa vào quyền thế tài phú, ở sau lưng gã an bài tính toán cũng không chừng, nếu không Hoa Lạc vẫn luôn mãi dây dưa với gã, không bao lâu liền biến thành người của Thạch Duyên Tiên.

« Đáng tiếc a đáng tiếc, đường ca này là người của Thạch Duyên Tiên, muốn câu dẫn hắn còn phải nhìn xem tường thành của Thạch gia cao bao nhiêu, muốn dùng tiền dụ dỗ, ách ... nhà Thạch Duyên Tiên thiếu cái gì thì thiếu chứ nhất định tiền bạc là không thiếu a, chúng ta làm sao so sánh được, cũng không lạ là đường ca này khăng khăng một mực đi theo Thạch Duyên Tiên, ở bên cạnh gã làm một tiểu đệ châm trà. »

Nam nhân kia ở bên cạnh Tăng Tu Danh vừa than thở vừa kích thích, sau khi Tăng Tu Danh kết hôn, nợ nần Hoa gia liền chuyển thành của gã, hai lão Hoa gia vay mượn khắp nơi, tất cả khoản nợ ấy đều báo tên của gã.

Gã lại cực kỳ sĩ diện, sợ mất mặt mà không dám nói với mọi người chính mình cũng không phải giàu có gì, kết quả tất cả khoản nợ đó gã đành ôm nhận hết thảy, khiến cho cuộc sống hiện nay càng ngày càng khó khăn.

Gã chọn một cái ghế dựa gần bên Hoa Lạc ngồi xuống, Thạch Duyên Tiên có gì đặc biệt hơn người, chẳng qua là nhất thứ đồ gã không cần mà thôi. Nếu lúc trước gã muốn Hoa Lạc, Hoa Lạc đã sớm mở ra hai chân mà hầu hạ gã.

Gã cố ý di chuyển ghế dựa hướng Hoa Lạc dựa vào, Hoa Lạc quay đầu mỉm cười, ngoài ý muốn thấy được Tăng Tu Danh, hắn sững sốt, trong lòng suy sụp nhảy loạn, mỉm cười trấn định trên mặt liền đánh mất.

Nhìn thấy gã liền không thoải mái như vậy sao ? Ngay cả cười cũng không muốn cười, điều này làm cho gã càng thêm tức giận, cho rằng Hoa Lạc là xem thường gã, hiện tại bám víu vào Thạch Duyên Tiên phú khả địch quốc, cho nên không xem gã ra gì.

Lúc trước Hoa Lạc dây dưa câu dẫn gã không được, mới chuyển hướng về phía Thạch Duyên Tiên, khả hiện tại nhìn thấy gã, cự nhiên lộ ra biểu tình như vậy ! Hừ, gã há có thể để cho Hoa Lạc sống dễ chịu như thế.

Tằng Tu Danh đứng lên, đi đến bên bàn của Thạch Duyên Tiên, lấy cớ vô tình gặp nhau để nói chuyện, nhưng chính là muốn lấy cơ hội đả kích Hoa Lạc.

« Đây không phải là biểu huynh bà con xa sao ? Hôm nay người cũng tới nơi này uống rượu thưởng thức cảnh đẹp sao ? »

Hành động di chuyển ghé dựa vừa rồi của gã, đã sớm khiến cho Thạch Duyên Tiên chú ý. Sắc mặt Thạch Duyên Tiên hơi trầm xuống, dù sao lẫn lộn trên thương trường đã lâu, sắc mặt của y liền lập tức khôi phục thần nhiên.

« Ngô, đây không phải là tiểu thập thất biểu đệ sao ? Lâu rồi không gặp, người từ trước đến nay không theo ta bắt chuyện, hôm nay như thế nào lại chợt đến thăm hỏi thế này ? »

Lời nói của Thạch Duyên Tiên đầy châm chọc, y trước kia xuất thân nghèo hèn, còn gia đình Tăng Tu Danh là tiểu phú, để tránh bọn họ tới nhà vay mượn bạc, đương nhiên sẽ lo sợ trốn tránh không kịp, nói gì đến bắt chuyện thăm hỏi.

Đến khi y đại phú đại quý, Tăng Tu Danh ghen ghét với y, lại càng không muốn cùng y thân thiết, nếu không phải Tăng Tu Danh thú thê, bọn họ căn bản một năm cũng khó có được gặp mặt nhau một lần.

Tăng Tu Danh cá tính tự phụ, đương trường bị người châm chọc, sắc mặt liền biến đen. Thạch Duyên Tiên chuyển hướng sang Hoa Lạc, thay hai bên giới thiệu, « Đây là Hoa Lạc, đây là Tăng thiếu gia, trước kia các người đã gặp qua. »

Hoa Lạc đen ánh mắt buông xuống, nguyên bản hắn nghĩ đến chính mình vô y vô dựa, có thể đi nhờ vả vào Tăng Tu Danh, nhận được gã yêu thương cùng che chở, không ngờ cuối cùng lại lạc vào trong tay Thạch Duyên Tiên.

Hiện giờ lần thứ hai nhìn thấy vẻ mặt khôi ngô tuấn tú của Tăng Tu Danh – tình nhân mối tình đầu, làm cho tâm tình của hắn trong khoảng thời gian ngắn phập phồng bất định, nhưng vì Thạch Duyên Tiên đã lên tiếng giới thiệu mà đành phải nhẹ giọng chào hỏi.

« Tăng thiếu gia, ngài khỏe không ? »

« Ta khỏe thì khỏe, chính là không khỏe bằng người. Người ở Hoa gia làm nhiều việc ác, trộm bán sản nghiệp tổ tiên, cô phụ dưỡng dục chi ân của gia đình bá phụ, bị đuổi ra khỏi nhà, hiện tại lại biến thành người của Thạch gia, còn được sủng ái vạn phần, quả nhiên nhờ hưởng ánh sáng của biểu huynh bà con xa, kiểu dáng cả người đều thay đổi, thật sự là lợi hại a. »

15. Chương 15

Lời nói của Tăng Tu Danh mang đầy vẻ thâm thọt, đem chuyện xưa trước khi tiến vào Thạch gia của Hoa Lạc kể ra, mọi người đã sớm đối với lai lịch của hắn tò mò, chính là Thạch Duyên Tiên không nhắc tới, mọi người cũng ngượng ngùng hỏi han.

Hiện tại ở trước mặt mọi người công bố những chuyện cũ năm xưa này, lập tức làm thấp đi thân phận của hắn, cũng làm cho ánh mắt khách nhân ngồi cùng bàn nhìn hắn trở nên khắt nghiệt, thậm chí còn nhíu mày khó chịu, nguyên lai Hoa Lạc có nhiều việc làm xấu như vậy, nhân cách lại tệ đến như vậy, hoàn toàn ngược lại với mỹ mạo của hắn.

Bá phụ mẫu bịa đặt lời nói dối này, làm cho Hoa Lạc á khẩu nói không nên lời, trí nhớ đau xót ngày xưa liền tràn về, giờ phút này chính mình như lại trở về tiểu hài tử bơ vơ không nơi nương tựa bị bá phụ mẫu đánh chửi trước đây, không biết nên làm sao để biện bạch cho chính mình.

Bất quá hắn đã quên, cùng với ngày xưa bất đồng, chính là hiện tại bên người hắn còn có Thạch Duyên Tiên. Thạch Duyên Tiên dùng sức vỗ bàn, sắc mặt vẫn như cũ cười cười nói nói, vì không để hắn gặp phải tình cảnh mất mặt, y liền chỉ ra những lời đồn này đều là tin đồn vô căn cứ.

« Biểu đệ, nói ra những lời này phải có bằng chứng a, gia thế Lạc trong sạch, chỉ vì phụ mẫu sớm mất, mới được nuôi ở nhà bá phụ, bá phụ bá mẫu lại nhiều năm ngược đãi hắn, nhưng tâm tính Lạc thiện lương không để ở trong lòng. Sau khi lớn lên, bá phụ mẫu chẳng những không hề đem gia sản mà hắn nên có trả lại cho hắn, còn đem hắn đuổi ra khỏi nhà, mặc kệ hắn lưu lạc. Những việc này, mọi người ở quê nhà của hắn đều biết rõ, như thế nào người thú đường muối của hắn lại không hề hay biết ? » Thạch Duyên Tiên liền chuyển đề tài câu chuyện, « A, ta đã quên, người thú chính là nữ nhi của bá phụ hắn, bá phụ mẫu hắn vì che lấp gièm pha, hiển nhiên sẽ ở trước mặt người nói những lời trái ngược, cũng trách không được người không biết bị lừa. »

Thạch Duyên Tiên làm sáng tỏ việc thật xong, cũng không quên nói ra là Tăng Tu Danh chưa chứng thực sự việc liền lên tiếng ‘bẩn tên không đích’.

Tăng Tu Danh bị thất thiệt, tổng cảm thấy được những lời nói lý này của y có vô số châm chọc, không chỉ đánh chính chuyện Hoa Lạc, còn mỉa mai cả chuyện gã ngu xuẩn thú Hoa Kiều Nhi vào nhà.

Vô pháp phản bác lại, gã đành phải im miệng không nói gì, gã chưa từng kiểm chứng qua chuyện của Hoa Lạc, mà ngay cả hôn sự của mình cũng là bị lừa, có thể thấy được hai lão Hoa gia đích xác mới là người có khả năng làm ra những chuyện như lời Thạch Duyên Tiên vừa nói đến.

Thạch Duyên Tiên mỉm cười, nếu luận về tâm cơ âm hiểm, ai có thể so được với y, y mở miệng nói ra những lời nói giết người không thấy máu : « Chuyện của Lạc chỉ là chuyện nhỏ, nhưng thật ra nghe nói thái độ tác phong của nhạc gia người ở quê nhà cực kém, nợ nần khắp nơi, còn vay tiền đánh bạc, thanh danh hôi thối, hiện tại thế nhưng lại bắt đầu dùng tên của người vay tiền sống qua ngày, không biết là thật hay là giả ? »

Chuyện do Thạch Duyên Tiên nhắc tới tuyệt không thể là giả. Những người ngồi ở đây liền nhìn Tăng Tu Danh đánh giá một chút, trên mặt Tăng Tu Danh biến đen, nguyên bản muốn khiêu khích Hoa Lạc, kết quả chính mình rước lấy hôi thối đầy mình, ngay cả chuyện gièm pha trong nhà mình cũng đều bị vạch trần ra.

Cũng bởi vì lời Thạch Duyên Tiên vừa nói, càng tôn lên thân thế cơ khổ không nơi nương tựa của Hoa Lạc thêm đậm đáng yêu. Hắn ở bên người Thạch Duyên Tiên nỗ lực phấn đấu, làm cho người khác đồng biết bao tình với hắn, mà Tăng Tu Danh lại cùng nhạc gia của gã là một chuỗi, không nhận ra người ta tốt, mới có thể phỉ báng Hoa Lạc như vậy. Nhân cách tốt xấu, lập tức thấy được ngay.

Thanh âm Tăng Tu Danh âm trầm, trên mặt tràn ngập không vui. « Ngân lượng vay nợ này chỉ là món tiền nhỏ, ta trả đã xong, không nhục biểu huynh lo lắng. »

« Không có việc gì là tốt rồi, các vị, uống rượu ! Ta nghĩ hết thấy đều là hiểu lầm thôi, nói rõ ràng sẽ không còn việc gì. » Thạch Duyên Tiên vừa nói vừa cười, đem đề tài này chấm dứt, không hề để ý tới Tăng Tu Danh.

Sắc mặt Tăng Tu Danh khó coi đến cực điểm, gã hung hăng trừng mắt liếc nhìn Thạch Duyên Tiên một cái. Không nghĩ cũng biết, thương nhân trong bàn này sẽ không bao giờ còn có người muốn cùng Tăng gia gã đàm sinh ý nữa, chỉ vì gã không rõ lý lẽ mà đi phỉ báng Hoa Lạc, mà Hoa Lạc tự thương hại cho thân thể của mình mà rơi nước mắt, một bộ dáng đáng thương, làm cho gã càng không có đường biện bạch, mà mấy lão nhân cùng bàn này cũng đỏ hốc mắt, lấy khăn tay đưa cho Hoa Lạc lau nước mắt, rốt cuộc không ai còn muốn để ý đến gã loại người ăn nói lung tung bịa đặt nữa.

Trùng hợp người hẹn gặp mặt cũng đến đây, gã quay lại bàn của mình, nhưng mà tâm tình tồi tệ đến cực điểm, tổng cảm thấy chính mình rước lấy xui xẻo, để cho Thạch Duyên Tiên có cơ hội làm cho hắn mất mặt.

Tuy rằng Tăng Tu Danh đối với hắn chưa từng nói lời tốt đẹp, hay chú ý đến uy khuất trong lòng của Hoa Lạc, nhưng vẫn nghĩ rằng gã sẽ vì nể tình quan hệ thống gia mà hạ thủ lưu tình, nào ngờ gã lại đem hắn

ra làm trò trước mặt mọi người, nói ra những lời nói dối bịa đặt của bá phụ mẫu, ý định làm cho hấn nan kham khổ sở !

Thấy mình lại muốn rơi lệ, sợ hãi người cùng bàn lại ân cần hỏi han, hấn đứng lên nhỏ giọng nói : « Ta xin phép vắng mặt một chút. » Một bên lau nước mắt một bên hướng nhà vệ sinh đi tới, Tăng Tu Danh cũng lập tức đứng dậy, đi theo phía sau hấn.

Thạch Duyên Tiên nhìn thấy tất cả, Thạch tổng quản cúi đầu sát bên tai y hỏi : « Thiếu gia, khi mua tiền Hoa Lạc người điều tra đã từng báo cáo qua chuyện giữa hấn cùng Tăng Tu Danh, hiện tại cần ta đi qua ngăn cản không ? »

Thạch Duyên Tiên lạnh lùng nói : « Không cần. »

Y dùng lực xiết chặt chén rượu, trên mặt không một chút thay đổi. « Tuỳ ý Lạc quyết định chuyện của mình, đây là tự do ta cho hấn. »

Hoa Lạc rửa tay, dùng nước lạnh làm lạnh mắt sưng đỏ, lại bị Tăng Tu Danh dã man bắt lấy cánh tay.

Hiện tại gã đem tất cả sai lầm đều đổ lên trên người Hoa Lạc, nếu không phải muốn giúp Hoa Lạc hết giận, Thạch Duyên Tiên tuyệt sẽ không đề cập đến chuyện nhạ gia của gã.

Hoa Lạc làm cho gã mất mặt mất đầu, hiện tại mấy thương nhân uy tính danh dự đều biết gã ngay cả chuyện nhà của mình đều xử lý không được, còn nghĩ làm gã cố ý phỉ báng Hoa Lạc, nói không chừng mai sau còn đem Tăng Tu Danh gã ra làm trò cười.

« Người thật lợi hại, làm cho Thạch Duyên Tiên che chở người như vậy ! »

Hoa Lạc cắn môi không nói gì, Tăng Tu Danh đưa hai tay ôm lấy hấn, thân mình hai người dính sát vào nhau, hấn cơ hồ cảm giác được nhiệt độ cơ thể gã cách lớp quần áo truyền qua người hấn.

Hoa Lạc không tử chủ được đỏ mặt lên, hấn không còn giống như lúc trước chỉ là một tờ giấy trắng thuần khiết, ngay cả hai chữ ‘hầu hạ’ cũng không hiểu, hiện tại hấn cùng Thạch Duyên Tiên ở cùng một chỗ vô số lần, nên chuyện hoan ái giữa nam nhân với nam nhân hấn nhất thanh nhị sở, huống chi lúc này thân mình hai người tiếp cận như thế.

« Làm ơn, phóng, buông. »

Nhiệt lệ ầm ầm trào lên hốc mắt, lâu như vậy không gặp mặt, hiện giờ vừa thấy hấn, Tăng Tu Danh vẫn là phát cáu quá trớn, thậm chí còn đem hấn ra làm trò trước mặt mọi người, nói những lời cực kỳ khó nghe, đưa ra tuyên bố hấn là loại người ti tiện thấp kém.

« Người »

Tăng Tu Danh ngửi được mùi thơm ngát phát ra trên người hấn, kinh ngạc khi thân thể mình nổi lên phản ứng, nhất là nhìn thấy ánh mắt rừng rừng của Hoa Lạc đầm đậm đáng yêu, tựa như tiên nhân xinh đẹp dưới ánh trăng.

Hấn so với Hoa Kiều Nhi trong nhà xinh đẹp gấp trăm ngàn lần, càng nhìn càng làm cho người khác mến yêu, chính mình như thế nào đánh mất hấn, để rồi thú Hoa Kiều Nhi loại nữ nhân ghê tởm đến nhìn gã cũng không muốn nhìn này.

Hấn nguyên rửa một tiếng, cúi đầu hôn lên môi Hoa Lạc, thân thể hấn không tự chủ được đè nén, Hoa Lạc ôm lấy bờ vai của gã, mềm nhẹ rên rỉ.

Từ sau khi giả trang Hoa Kiều Nhi cùng gã thân cận, hấn đã mộng qua vô số lần – Tăng Tu Danh nói thích hấn, hôn hấn, không nghĩ đến lần này mộng đẹp lại trở thành sự thật.

Tăng Tu Danh vội vàng luống cuống hấp mút miệng lưỡi của hấn, ngay cả mộng đẹp trở thành sự thật, nhưng nay đã khác xưa, hấn không phải là Hoa Kiều Nhi, cũng đã là người của Thạch Duyên Tiên. Nước mắt bi thương của Hoa Lạc chảy xuống, sau khi tách ra đôi môi, hấn vẫn si ngốc nhìn Tăng Tu Danh, bỗng nhiên Tăng Tu Danh đẩy hấn ra, trên mặt gã hiện lên chán ghét.

« Ta đang làm cái gì vậy ? Ta chưa từng đam mê Long Dương, huống hồ người cùng Thạch Duyên Tiên đã sớm có quan hệ, người loại đề tiện này »

Lời nói còn chưa dứt, Hoa Lạc đã che mặt lại vô cùng đau khổ, thấy thế Tăng Tu Danh lập tức xoay người rời đi, Hoa Lạc há miệng muốn kêu, nước mắt nhưng lại vô thanh vô tức chảy xuống, giữa bọn họ đã không còn có cơ hội.

Chờ sau khi hẩn rửa mặt, xoa lướt qua hai mắt, mới dám đi ra ngoài, ngồi trở lại bên cạnh Thạch Duyên Tiên, nhưng mà Thạch Duyên Tiên đang nói cái gì, hẩn hoàn toàn không có nghe vào, lỗ tai hẩn – tất cả đều chú ý đến thanh âm của Tăng Tu Danh ở phía sau hẩn.

16. Chương 16

Từ sau ngày ấy, Hoa Lạc liền thất hồn lạc phách, làm cái gì cũng không chuyên tâm, nộ hôn kia quá mực cấp bách cùng ngăn ngừi, hẩn căn bản là chưa kịp thưởng thức môi hôn của Tăng Tu Danh.

Hơn nữa cũng từ sau ngày đó, không biết có phải trùng hợp hay không ? hẩn thường thường nhìn thấy Tăng Tu Danh ở tửu lâu trên tiểu phố, có khi hẩn ở chợ đêm tiểu phố xem sổ sách một đêm, cũng sẽ thấy Tăng Tu Danh một mình uống rượu một đêm.

Thần sắc gĩa có chút gầy, diện mạo cũng có chút u ám, nhìn thấy gĩa gầy đi như thế, tâm của hẩn đau vô cùng.

Ngày nọ, Thạch Duyên Tiên nhắc tới tình cảnh trong nhà của Tăng Tu Danh, hẩn vốn đã biết Hoa Kiều Nhi tiêu tiền như nước, mất hứng liền đập phá đồ vật quý giá trong nhà, hai lão Hoa gia lại thích đánh bạc, nhất định tạo thành phiền phức rất lớn mới khiến cho gĩa phiền lòng thống khổ, một mình ở trong này uống rượu giải sầu.

Thừa dịp các tiểu nhị đóng cửa điểm, hẩn chậm rãi đi ra ngoài, bước vào tửu lâu ngồi vào bàn của Tăng Tu Danh, bọn họ trong lúc đó không có lời nói, lúc này cũng không cần lời nói.

Tăng Tu Danh không có ngẩng đầu lên, hẩn nhẩn nước mắt vì Tăng Tu Danh rót rượu, mắt thấy gĩa trở nên tiêu tụy, trở nên hận đời, tâm hẩn đau như dao cắt, chắc hẩn trải qua cuộc sống chẳng hề vừa ý.

Tăng Tu Danh uống liền mấy chén rượu hẩn rót, nâng ánh mắt đỏ bừng lên nhìn hẩn, thô thanh nói : « Thạch Duyên Tiên đối với người rất tốt, người trong nhà hẩn cho tới bây giờ không có ai có thể xuất đầu lộ diện ra ngoài, hẩn không chỉ cho người đi ra ngoài còn đem mặt tiền cửa hàng của tiểu phố này giao cho người quản lý, người rót cuộc đã dùng phương pháp gì mà có được những thứ đó ? »

« Thạch Duyên Tiên là quý nhân cả đời này của ta. »

Thạch Duyên Tiên đối với hẩn thật là tốt, y không hề đòi hỏi hẩn báo đền, có Thạch Duyên Tiên bồi dưỡng, mới có hẩn ngày hôm nay, tuy nhiên hẩn hiểu được ý tứ trong lời nói của Tăng Tu Danh so với hẩn nghĩ càng thêm thấp kém.

« Người cùng hẩn lên giường mới đạt được nó đúng không ? Người là nam kỹ hầu hạ hẩn rất mực chu đáo nên mới có được đặc quyền như vậy đi ? »

Gĩa nói rõ ràng mình bạch như thế làm cho lòng Hoa Lạc tổn thương vô cùng, nước mắt doanh tròng, hẩn không thể phủ nhận hẩn cùng Thạch Duyên Tiên đã từng xảy ra quan hệ.

Hẩn cũng biết Tăng Tu Danh xuất thân con nhà danh giá, có muốn cũng là muốn người thanh trong sạch bạch, chứ không phải là loại người tàn hoa bại liễu, đã từng hầu hạ Thạch Duyên Tiên như Hoa Lạc hẩn vậy.

« Lại đây. »

Gã bỗng nhiên đứng lên, mạnh mẽ lôi kéo tay hấn, nơi bị gã đụng đến tựa như muốn bốc cháy lên. Bọn họ một đường lướt qua vô số mặt tiền cửa hàng, hướng tới nơi bóng đêm âm u mà đi, càng đi tới càng âm u.

Đi được một hồi lâu, trước mắt xuất hiện một gian nhà tranh, Tăng Tu Danh đẩy hấn đi vào, đóng cửa lại, gã đem hấn đặt lên trên chiếc chiếu cũ nát, thân mình gã toả ra hơi nóng cùng mùi rượu.

Hoa Lạc nằm ở trên chiếu, nhu nhược mở miệng ra, tùy ý Tăng Tu Danh ta cần ta cứ lấy, tay gã vuốt ve âu yếm thân mình tẻ gầy của Hoa Lạc, còn miệng thì thô lỗ cắn mút chiếc miệng non mềm của hấn, trong chiếc hôn mãnh liệt ấy mang theo mùi rượu nồng đậm, hấn mở ra hai chân hoàn trụ Tăng Tu Danh, hai cơ thể ma sát vào nhau, thân thể hấn sớm hiểu được tình ái liền mau chóng nóng lên.

Tăng Tu Danh thô lỗ hôn mút ở cổ hấn, hít lấy hương khí trên người hấn, ý loạn tình mê vô cùng, bỗng nhiên trong óc hấn ánh lên tuần dung của Thạch Duyên Tiên. Thạch Duyên Tiên đối với hấn vô cùng tốt, hấn có thể nào lại phản bội Thạch Duyên Tiên, cùng đường muội phụ của mình làm loại việc không thể tha thứ này.

Hấn đột nhiên khóc lên, « Ta ... ta đang làm gì vậy ? Người là người của Hoa Kiều Nhi, là người đã kết hôn, ta có thể nào cùng với người làm loại chuyện này ... »

Hấn khóc lóc nghẹn ngào, Tăng Tu Danh vẫn không để ý đưa tay xé quần áo Hoa Lạc ra, gã đã sớm vận sức chờ phát động, không thể kiềm được nữa.

Từ hôm tiệc cưới ấy, khi gã nhìn thấy hấn cực kỳ xinh đẹp ở bên người Thạch Duyên Tiên, gã cũng đã si mê hấn, huống chi hấn đã sớm hầu hạ qua Thạch Duyên Tiên, giờ đây hầu hạ chính mình cũng có mất mát gì.

« Cho ta, dù sao trong sạch của người cũng đã sớm cho Thạch Duyên Tiên, ta sẽ không thua kém hấn. »

« Không được Không được »

Hấn khóc lóc lắc đầu, quần áo đã cực kỳ hỗn độn, dính đầy rơm rạ, hấn thật sự đẩy Tăng Tu Danh ra, nước mắt chảy đầy mặt, cầm lấy vạt áo xiết chặt lại.

Tăng Tu Danh cả giận nói : « Người giả bộ con gái đàng hoàng cái gì, là người chính mình chủ động tới nói chuyện với ta, cũng là người chủ động đi theo ta đến nơi này. Đừng nói với ta là người không biết cùng nam nhân tới nơi âm u là muốn làm cái gì nhé ? Huống chi người cũng không phải là người còn trong sạch gì. »

« Ta không được, người là đường muội tể của ta, ta không thể làm như vậy. »

Hấn run rẩy đưa tay cài lại kết khẩu, lắc đầu nhất quyết cự tuyệt làm cho Tăng Tu Danh giận tím mặt. Hoa Lạc nghiêng ngả lão đảo đẩy cửa nhà tranh ra, bất chấp quần áo hỗn độn, mái tóc rối tung, cứ như vậy hướng Thạch gia mà chạy về.

Chờ ở cửa chính là tổng quản Thạch gia, nhìn thấy bộ dáng Hoa Lạc quần áo không chỉnh tề, mặt gã vẫn như cũ vô biểu tình nói : « Muốn hay không tắm rửa trước ? Ta gọi người đưa nước ấm lên cho ngài. »

Tâm tình hấn hoảng loạn, gật đầu, tổng quản từ trên người hấn rút ra một cọng rơm vút lên mặt đất, căn nhà tranh để rơm rạ của Tăng gia cách nơi này cũng không quá xa.

Đem ánh mắt dời tới chiếc cổ đầy hôn ngân cùng quần áo hỗn độn của Hoa Lạc, cũng không thấy vết thương gãy dụa, chứng tỏ rằng hết thấy đều là Hoa Lạc cam tâm tình nguyện, trong lòng gã thoáng chốc vì Thạch Duyên Tiên cảm thấy không đáng.

« Đêm nay thiếu gia ngủ sớm, không bằng ta an bài cho ngài đến phòng trước kia ngủ đi, bằng không sẽ đánh thức thiếu gia, sổ sách hạng mục thì cứ đợi sáng mai cùng thiếu gia bàn bạc đi. »

« Được ... được. » Hấn hoảng loạn nên cũng không có chủ ý gì, tổng cảm thấy hình như ánh mắt lợi hại của tổng quản đã phát hiện ra cái gì.

Nước ấm được đưa tới căn phòng hấn ở trước kia, tổng quản giúp hấn chuẩn bị quần áo, đem vào trong phòng, gã lạnh lùng gọi Hoa Lạc lại.

« Hoa thiếu gia. »

« Chuyện gì ? »

Thanh âm tổng quản lãnh đạm vẫn như cũ dấu điểm cảm xúc, chính là trong lòng bất mãn ần ần lên men.
« Người tuyệt không hiểu tâm của thiếu gia, lại càng không hiểu thiếu gia đối với người thật là tốt. »

Hoa Lạc sưng sốt, tổng quản buông quần áo xuống, cung kính làm cái lễ rồi đi ra đóng cửa phòng lại.

Hắn ngủ ở trong phòng trước kia, buổi sáng tỉnh lại khi trang điểm bất ngờ phát giác trên cổ của mình tất cả đều là hôn ngân, đêm qua khi tắm rửa hắn quá hoảng loạn, nên không phát hiện ra những vết xanh tím này, đây là dấu vết tối hôm qua khi hắn cùng Tăng Tu Danh ý loạn tình mê lưu lại.

Tâm hắn hoảng lên, sợ bị phát hiện, liền vội chút phần nghĩ muốn che dấu, còn dùng mái tóc dài che khuất, nếu Thạch Duyên Tiên có việc đứng gần hắn, trong lòng hắn liền nổi lên run sợ, sợ bị y biết được, truy vấn lên, hắn không biết nên như thế nào trả lời.

Qua một ngày, hắn cảm thấy Thạch Duyên Tiên hắn là không phát hiện được thì Thạch Duyên Tiên cũng không có trở lại phòng ngủ của mình. Nguyên một đêm hắn lăn qua lộn lại, lắng nghe cửa phòng của Thạch Duyên Tiên có hay không mở ra, thẳng đến hừng đông, cũng chỉ chớp mắt nửa canh giờ.

Khi buổi sáng rửa mặt chải đầu, dấu vết ở cổ cũng đã phai nhạt, lúc này đây Thạch Duyên Tiên đi đến phòng phân công hắn làm một ít việc, nhưng là buổi tối cũng không quay lại nơi này để ngủ.

Hoa Lạc không biết mình đang hoảng sợ cái gì, từ sau lần y nói muốn cho hắn quản lý sổ sách ở phổ nào nhiệt kia, bọn họ chưa từng có thật sự ở cùng một chỗ, chưa từng xảy ra quan hệ, mà Thạch Duyên Tiên cũng không có trở lại phòng ngủ.

Hắn vừa hoảng vừa vội, ngực một trận buồn đau. Hắn không dám hỏi thăm ngay mặt Thạch Duyên Tiên, chỉ dám lén mở miệng hỏi tổng quản.

« Buổi tối, Thạch thiếu gia ngủ ở chỗ nào ? »

« Đêm nay sao ? »

Hắn gật đầu, tổng quản hơi hột trả lời : « Hắn là ngủ ở nơi Đậu Nhi của Mai phòng. »

« Đậu Nhi của Mai Phòng là ... là người nào ? »

Hắn cảm thấy được mình hỏi nhiều lắm, quản nhiều lắm, nơi này là nhà của Thạch Duyên Tiên, y nuôi dưỡng nhiều thiên hạ xinh đẹp như vậy, không phải là vì muốn bọn họ hầu hạ y sao ? Tựa giống như chính mình lúc trước vậy.

Ngữ khí của hắn lộ ra khấn trương, nước mắt chọt chảy ra, hắn không biết chính mình vì sao rơi lệ, nhưng mà trong lòng hắn vô cùng hoảng loạn, tổng cảm thấy được chính mình đã đánh mất một bảo vật, nhưng có điều là chính tay hắn đã cầm bảo vật vô giá đó đổi lấy một hạt cát không đáng một đồng.

Tổng quản vẻ mặt lạnh lùng, không nhìn hắn nước mắt đầy mặt, nói : « Đậu Nhi rất thích kể chuyện cười, thiếu gia nghe hắn nói chuyện, sẽ cười to vui vẻ. »

Hoa Lạc nhớ lại có một nam tử diện mạo không tính xinh đẹp, thế nhưng lúc trước ở hoa viên, lời gã nói đều có thể khiến cho Thạch Duyên Tiên cười to vui vẻ.

Buổi tối, Thạch Duyên Tiên đến nơi đó của gã ngủ sao ? Sẽ cùng gã ở cùng một chỗ sao ? Sẽ muốn thân mình của gã sao ? Cũng cuồng liệt tựa như muốn thân mình của mình sao ?

Hắn không dám nghĩ tiếp nữa, đến buổi tối hắn chuyên tâm để ý thanh âm ngoài cửa, hắn áp lực đè thấp tiếng khóc, khóc thẳng đến khi mệt rồi thiếp đi.

Đến tiểu phổ quản lý sổ sách, Hoa Lạc cũng vẻ mặt hoảng hốt thất thần, đem sổ sách của vài nhà tính sai, thậm chí ngay cả Tăng Tu Danh ngồi ở trong lầu uống rượu, hắn cũng không thấy. Mãn đầu óc của hắn đều là chuyện Thạch Duyên Tiên cùng Đậu Nhi, đối mặt chuyện khác căn bản đều như không thấy.

Chuyện hắn tính sai sổ sách liền lập tức ầm ĩ lớn lên, trong điểm thiếu hụt ngân lượng, bị tiểu nhị trong điểm lấy trộm rồi bỏ trốn, Thạch Duyên Tiên đối với hắn giận dữ, nộ khí bùng bùng mắng hắn.

« Trước kia người không theo dõi sổ sách, nhìn lầm ta không trách người, hiện tại người làm việc không chuyên tâm, ngay cả sổ sách đơn giản như vậy mà cũng tính toán lầm lỗi, là ta đã nhìn lầm người. »

Hắn có sai trước, nên không lời biện giải, chỉ có thể thút thút rơi lệ.

Thạch Duyên Tiên đem sổ sách nhét vào trên người y, lãnh ngôn nói : « Ta thấy dấu vết trên cổ người đã mờ đi, nhưng trong lòng lại càng thêm mơ hồ. Người muốn đến chỗ của Tăng Tu Danh thì cứ đi đi, dù sao mỗi ngày hắn cũng đến tiểu phố uống rượu nhìn người, các người vừa vặn ăn nhậu với nhau, chỉ là hắn vô năng xử lý chuyện trong nhà, tâm tính lại là ngang bướng kích động, mặc dù có chút điểm thông minh, nhưng mà không chịu nghe lời phát biểu của người khác, cứ tự cho mình rất cao, không bỏ xuống được sĩ diện của chính mình. Hắn sắp không đáng một đồng, chính người tự xem rồi lo liệu đi, đi theo hắn, cuộc sống khổ cực nhất định là không tránh được. »

Thạch Duyên Tiên cầm ra một trang giấy đưa đến trước mặt Hoa Lạc, hắn đã biết chữ, nhìn ra được đó chính là khế ước bán mình của hắn, ngoài ra còn có sáu trăm hai ngàn phiếu, hắn run giọng nói : « Người muốn đuổi ta đi ? »

« Là ta muốn thả người đi, chân trời góc biển, cho người tự do tự tại, không bị gò bó, thiếu hụt của người hôm nay không chỉ là ngân lượng, mà còn có uy tín của nhà điểm kia, nhưng ta là người bàn giao việc cho người nên ta sẽ chịu trách nhiệm. Người đi đi, đã có lựa chọn, không nên lãng phí thời gian vô ích ở nơi này của ta, ta đã nói qua muốn cho người truy tìm những thứ mình muốn. »

Hoa Lạc rơi lệ không ngừng, Thạch Duyên Tiên sớm biết chuyện hôn ngân ở trên cổ hắn, là hắn lù đù ngu ngốc, tự cho là đã che lấp được.

Thạch Duyên Tiên đứng ở trước mặt hắn, thanh âm âm trầm rất cuộc phóng nhu, thậm chí có chút đau triệt tâm phế, tựa như tổng quản một lòng lo lắng sợ y làm mướn không công, quả nhiên hôm nay đã trở thành sự thật.

Chỉ là đối tượng lại là Tăng Tu Danh, cái loại thất bại cùng bất lực không đáng giá một đồng, làm cho y khó có thể thừa nhận !

Hoa Lạc thế nhưng lại lựa chọn Tăng Tu Danh tình nhân mới tình đầu ! Uống phí y bỏ nhiều tâm lực cùng tập trung tinh thần ở trên người Hoa Lạc như vậy, chuyện tình cảm quả nhiên là khó có thể cưỡng cầu.

« Ta đã cho người thời gian hướng ta giải thích dấu vết ở trên cổ, vì sao người mãi luôn lặng im? Chẳng sợ chỉ một câu giải thích, cho dù là giả dối, ta cũng sẽ lựa chọn tin tưởng người. »

Hoa Lạc nghe xong lời y nói, tâm liền nhanh vỡ vụn, Thạch Duyên Tiên đã ẩn nhẫn như thế, y đối với hắn thật là tốt, vì sao hắn luôn không hiểu phải trân trọng, luôn không chỉ là một ... mà là ... nhiều lần phạm sai lầm.

Thạch Duyên Tiên thất vọng rời đi đại sảnh, Hoa Lạc khóc đến khàn cả giọng, mấy lần gần như ngất đi, vẫn không thể kéo quay trở lại được bước chân kiên định rời đi của Thạch Duyên Tiên.

Mất đi Thạch Duyên Tiên, hắn mới hiểu được tầm quan trọng của Thạch Duyên Tiên ở trong lòng mình, y không chỉ là người chịu trách nhiệm sinh mệnh của hắn mà thôi, hắn đã giao thân xác cho y, tâm cũng đánh rơi ở trên người y.

17. Chương 17

Sau khi Hoa Lạc chuyển khỏi Thạch gia, hắn dọn tới ở trong một căn phòng giản dị, bởi vì biết chữ, có thể xem sổ sách, còn hiểu chút chuyện kinh doanh, hắn bắt đầu thử mua bán, dùng một trăm lượng bạc mua một nhà mặt tiền cửa hàng, tu sửa lại một chút, rồi bắt đầu sự kiện mua bán lần đầu tiên trong đời.

Có lẽ hắn đã từng có kinh nghiệm chưởng quản mặt tiền cửa hàng của Thạch Duyên Tiên, với lại bộ phương thức kinh doanh kia của Thạch Duyên Tiên, hắn cũng học được tinh tế kỹ lưỡng, nên nhà điểm này của hắn chưa từng thua lỗ tiền, ngược lại sinh ý không ngừng phát triển.

Hắn bán chính là hàng tạp hoá nam bắc phổ thông, hắn thỉnh một chương quầy thành thật về quản lý, ngày thường hắn chỉ phụ trách phê hàng nhập hàng, buôn bán đã bắt đầu có chút tiền lời, đã không giống như trước đây khi bị đuổi ra khỏi Hoa gia, khốn cùng chán nản, không phương thức sinh sống, còn thường thường phải đề phòng bị người xấu quấy rầy.

Hiện tại hắn đã có thể tự chủ, hắn biết này hết thấy đều là nhờ vào dạy dỗ của Thạch Duyên Tiên, cũng là y một lòng muốn để cho hắn học được.

Mỗi khi nhớ đến chuyện này, cảm kích tuôn ra trong lòng hắn không cách nào hình dung được hết, cũng khiến cho hắn càng thêm nhớ tới những đối đãi thật tốt của Thạch Duyên Tiên đối với hắn

Tằng gia vì hai lão Hoa gia hao tổn không ít gia tài, cuộc sống của Tăng Tu Danh càng ngày càng chán nản. Khi tham dự yến hội, Tăng Tu Danh thấy Hoa Lạc không có đi cùng Thạch Duyên Tiên, mới biết được hắn đã bị đuổi khỏi Thạch gia, hiện tại ở chỗ này mở nhà điểm, vì thế gã bắt đầu lui tới nơi này tìm hắn.

Tăng Tu Danh nghĩ muốn thân mình Hoa Lạc, nhưng hắn kiên quyết không theo, thái độ gã càng ngày càng táo bạo, thậm chí còn cho rằng là bởi vì Hoa Lạc biết gã bị hai lão Hoa gia làm cho nghèo túng nên khinh thường gã, chê gã không có giàu có như Thạch Duyên Tiên, cho nên cho dù bị đuổi khỏi Thạch gia cũng tự giữ giá trị con người, kiên quyết không chịu hạ gã.

Hoa Lạc không thể xoay chuyển ý niệm trong đầu gã, không thể làm gì khác hơn là không để ý tới gã.

Ngày hôm đó đóng cửa điểm, bởi vì trong nhà chưởng quầy có việc, đi về nhà trước, trong điểm chỉ có một mình hắn thu dọn mấy bao hàng tạp hoá, lúc hắn chuẩn bị đóng cửa thì Tăng Tu Danh lại tới nữa.

Hắn đã chán ghét nghe Tăng Tu Danh nói tới thời vận không tốt này, thậm chí còn nói đều là vì Thạch Duyên Tiên ở trên thương trường có ý tung lời đồn nói Tăng gia gã sa sút, mới làm cho hàng loạt sinh ý của bọn họ không thể tiếp tục được nữa.

Liên ngay cả tiểu tạp hoá điểm của Hoa Lạc mới khai trương, cũng nghe qua một số lời đồn về Tăng gia, lời đồn này đều nói là cửa hàng của Tăng gia từng gian từng gian một bị đóng, sản nghiệp tổ tiên cũng bán không ít, tính xác thực rất cao.

Tăng Tu Danh đem hết thấy lỗi lầm đều oán giận đến trên người Thạch Duyên Tiên, Hoa Lạc biết lấy Thạch Duyên Tiên tính cao ngạo tự tôn, y sẽ chẳng thêm đi nói này đó, hết thấy này đều là do gã tìm lý do thoái thác thất bại, hắn thực không hiểu chính mình lúc trước vì cái gì lại đi thương yêu Tăng Tu Danh !

Là bởi vì cả đời này chưa từng có người đối đãi với hắn tốt, mà khi mới gặp mặt, Tăng Tu Danh đối với hắn ôn nhu săn sóc, liền khiến cho tình cảm của hắn bén rễ đâm sâu vào, kỳ thật hắn vốn là không biết con người Tăng Tu Danh này – tính cách yếu đuối ích kỷ, tự cao kiêu ngạo, lúc nào cũng tự cho là đúng, cho rằng sai lầm đều là do người khác tạo thành.

Chờ khi hắn đối với thế sự hơi hiểu biết, sau khi suy nghĩ tỉnh táo lại, đối mặt với cá tính độc tôn của Tăng Tu Danh, hắn hiểu được gã căn bản không phải là người hắn nên yêu.

« Ta muốn đóng cửa, Tăng thiếu gia. »

« Người rót cuộc muốn như thế nào mới bằng lòng theo ta ? Người đừng tưởng rằng đã từng theo Thạch Duyên Tiên, thì giá trị con người sẽ có cái gì đặc biệt, mỗi người đều biết ngươi là người đã từng bị Thạch Duyên Tiên ngu qua ! »

Gã say rượu, nói lời thật khó nghe, bản lĩnh quần người cũng càng ngày càng khiến hắn khó có thể chịu được, mà hắn cũng đã chịu đủ rồi.

Hoa Lạc không hề giống lúc trước dễ dàng rơi lệ, ra ngoài sinh sống mấy ngày nay, hắn hiểu được cho dù có uỷ khuất, cũng chỉ có thể nuốt vào trong bụng, rốt cuộc không ai có thể bảo hộ hắn, vì hắn cảm thấy giận dữ bất bình, còn giúp hắn biện giải, thay hắn làm sáng tỏ lời đồn đãi, lúc trước là hắn chính mình ngu xuẩn, vứt bỏ đi cánh tay âm áp bảo hộ hắn.

Hiện tại hắn biết chính mình muốn cái gì, không bao giờ còn là Hoa Lạc trước đây chỉ biết khóc lóc yếu đuối khi bị người bắt nạt nữa, hắn nói ra điều kiện muốn thân mình hắn.

« Người muốn ta cùng người cũng có thể, người đem ta thú vào nhà, chiêu cáo thiên hạ ta là người của người, ta liền hàng đêm ngủ ở trên giường của người, ta đây không làm chuyện mơ hồ không rõ ràng. »

Tằng Tu Danh chỉ vào hắn, cất tiếng cười to, cho rằng lời nói của Hoa Lạc căn bản là trò đùa khôi hài, cho dù gã có ngu ngốc đến bao nhiêu, cũng sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy.

« Không làm chuyện mơ hồ không rõ ràng ? Người đang mơ mộng cái gì ? Người là nam nhân, lại là nam sủng mà Thạch Duyên Tiên đã ngủ qua không biết mấy trăm lần, ta tái như thế nào ô nhục cha mẹ của ta, cũng sẽ không đem người ghê tởm vào nhà, làm cho gia phong nhà ta bị bại hoại âm u, người mới chính là người mơ hồ không rõ ràng. »

Đây là cái nhìn của Tăng Tu Danh đối với hắn, chỉ có thể ở bên ngoài đùa bỡn hắn, nhưng là tuyệt đối không có thể đem hắn mang về trong nhà bảo hộ.

Gã rốt cuộc đem hắn trở thành cái gì? Là con dã cẩu ven đường gọi liền đến, đuổi liền đi sao ?

Nghĩ tới gã cùng Thạch Duyên Tiên khác nhau một trời một vực, hắn cơ hồ hận chính mình thế nhưng vì Tăng Tu Danh mà ý loạn tình mê, để đánh mất đi yêu thương cùng bảo hộ của Thạch Duyên Tiên.

« Vậy người dứt ngay cho ta, cả đời này của ta tuyệt sẽ không hầu hạ người. »

Trước kia hắn sẽ không dám nói lời nào, hiện giờ lại có thể tại dưới thất vọng đau khổ tự nhiên nói ra miệng như vậy, Tăng Tu Danh giận dữ bước tới trước, ôm lấy thân thể Hoa Lạc, hắn giãy dụa vài cái, muốn hắn hầu hạ gã, trừ phi hắn chết, nếu không cả đời này cũng sẽ không đem thân mình cấp cho người khinh thường hắn

« Buông ra, ta bảo người buông ra ! » Hắn rống giận giãy dụa.

Trước kia hắn một lòng yêu Tăng Tu Danh, tuy ý Tăng Tu Danh coi khinh hắn, đem thực tâm của hắn dẫm nát dưới lòng bàn chân, là bởi vì hắn tin tưởng rằng cả đời này của mình không có khả năng nhận được hạnh phúc, hơn nữa bá phụ mẫu nói hắn vừa ngu lại vừa dốt, không có tiền đồ, càng cho rằng người lù đù như hắn vậy, làm sao có thể nhận được hạnh phúc.

Thẳng đến khi gặp được Thạch Duyên Tiên, là Thạch Duyên Tiên dạy hắn không thể nhận mệnh, cũng là Thạch Duyên Tiên không cho rằng hắn lù đù, y tích cực dạy dỗ hắn rất nhiều rất nhiều chuyện, vừa nghiêm khắc lại vừa hòa ái, điều này chứng tỏ Thạch Duyên Tiên thật lòng muốn dạy hắn, mà đây cũng là một loại phương thức đối tốt với hắn của y.

Thạch Duyên Tiên dạy hắn – không cần phải bán đứng chính thân thể mình, mới có thể có áo cơm không sút mẻ, ba bữa ấm no, không cần phải yếu đuối dựa vào người khác, hắn có thể làm chủ chính mình, chỉ có khi hắn nguyện ý, thân mình của hắn sẽ được cấp cho người hắn thích.

Tằng Tu Danh nghiêng đầu muốn hôn, Hoa Lạc cầm lấy một món hàng hoá mà tay hắn vừa bắt được, hướng đầu của gã đập mạnh xuống một phát, Tăng Tu Danh quát to kêu đau, lui về sau vài bước.

Toàn thân Hoa Lạc run rẩy, so về khí lực, hắn là không thể sánh bằng nam nhân trước mắt, nếu gã cố cưỡng bức, gã nhất định sẽ thực hiện được, nhưng hắn tuyệt không muốn cho gã động tới một cọng lông tơ trên người mình, có chết cũng đừng mơ tưởng.

Hoa Lạc chỉ về hướng cửa điếm, cổ hét lớn tiếng lên : « Người đi ra ngoài cho ta ! Người còn dám tiếp tục qua đây, ta sẽ đi ra ngoài nói rằng người đây đưa quấy rầy ta, đối với nam sắc có hứng thú. »

Tằng Tu Danh mắng vài tiếng, thấy Hoa Lạc cầm lấy vật cứng ở trong tay, gã không dám lại tiến sát, đành phải tạm rời đi trước. Hoa Lạc thấy gã đi rồi, cấp bách cài chốt cửa lại, vì quá mức kinh sợ mà xụi lơ ngã xuống ở cạnh cửa.

Không ai có thể bảo hộ hắn, cho nên hiện tại hắn chỉ có thể tự mình bảo hộ lấy mình. Một trận bi ai này lên trong lòng, đã từng có một người nam nhân bảo hộ hắn, dạy hắn, nhưng hiện tại đã đem hắn đẩy ra xa.

Nam nhân này quang minh chính đại đem hần mang theo bên người, không e dè lo sợ lời đồn đãi, cũng không cho là mình giống như một nam kỹ.

Nào có giống như Tăng Tu Danh chỉ dám ở khi trời tối không người mới đến tìm hần, càng sợ người khác nói gã thích nam sắc, khi nhắc tới hần, luôn tỏ thái độ ghét bỏ, còn nói hần là người đã từng bị Thạch Duyên Tiên ngủ qua.

« Duyên Tiên Duyên Tiên »

Hoa Lạc khóc nước mắt, gọi tên của nam nhân, từ sau khi hần rời đi Thạch gia, Thạch Duyên Tiên không hề cùng hần gặp mặt, mất đi y, hần có biết bao tình mạch, lại có biết bao hối hận a.

Hần muốn một đứa nhỏ khoảng hơn mười tuổi, trí năng không đủ, bộ dáng đứa nhỏ này lại cao trắng, chính là đầu óc không tốt, không thể làm việc thực phức tạp, sau khi cha mẹ qua đời, đành phải lưu lạc đầu đường xó chợ. Hoa Lạc nhìn thấy nó, tựa như nhìn thấy hình ảnh chính mình ngày xưa.

Hần gọi nó đến, cho nó ở trong điểm, làm chút việc nặng đơn giản, quan trọng nhất là, nó có thể ngăn chặn Tăng Tu Danh dây dưa quá nhiều.

Có một lần khi trời vừa tối Tăng Tu Danh lại đến đây dây dưa, đứa nhỏ này khổng vô hữu lực, chỉ nghe thấy hần gọi một tiếng, lập tức đem Tăng Tu Danh quăng ngã lên trên mặt đất, làm cho Tăng Tu Danh ăn đau khổ, về sau cũng không dám lại đây táo bạo.

Bởi vì cảm tạ đứa nhỏ này, Hoa Lạc càng thêm chiều cố nó, đứa nhỏ này ngày thường ở trong điểm rất cố gắng, mặc dù trí lực nó không tốt, nhưng mà cũng biết tốt xấu, trước kia lưu lạc bên ngoài luôn bị đánh bị mắng, đói bụng cũng chỉ có thể trộm, nếu bị bắt được sẽ lại bị đánh. Hiện giờ ở trong điểm có thể ăn no ngủ ngon, quần áo có cũ thì Hoa Lạc còn có thể mua quần áo mới cho nó, hần đối với nó rất tốt, nó liền thân thiết gọi Hoa Lạc là ‘ca ca’, những chuyện nặng nhọc nó đều vui vẻ làm, làm cho Hoa Lạc giảm bớt không ít sức lực.

Cửa hàng tạp hoá của hần làm ăn rất tốt, trăm lượng bạc lúc trước dùng để mua cửa hàng này đã sớm lấy lại được, vì thế hần muốn ở nơi vị trí tốt lại mở thêm một chi nhánh, nhưng lần nữa tìm không thấy mặt tiền cửa hàng vừa lòng.

Hần tìm vài thành trấn, rốt cuộc tìm được mặt tiền cửa hàng hần vừa lòng, nhưng chủ tử của mặt tiền cửa hàng đó lại là Thạch Duyên Tiên.

Hần tưởng rằng Thạch Duyên Tiên sẽ đi ra cùng hần đàm chuyện nhận thuê, không thể ngờ lại là một trung niên nam tử mà hần chưa từng thấy qua, nhưng mà bằng giá nhận thuê rất cao, hần nhất thời không biết nên đồng ý hay không.

Nhưng ở ngày hôm sau, trung niên nam tử liền lập tức hạ giá thuê xuống, hần biết trung niên nam tử này không có quyền như vậy, nhất định là Thạch Duyên Tiên hạ quyết định. Trong lòng hần cảm thấy vô cùng ấm áp, sau khi ký xong khế ước thuê mượn, Hoa Lạc thấp giọng hỏi : « Thạch thiếu gia nhà các người gần đây có khoẻ không ? »

Nam tử kia thành thật trả lời : « Thằng thẩn mà nói, ta không thể nói chuyện cùng Thạch Duyên Tiên, là ta trình báo cấp trên, cấp trên nói lại với tổng quản của Thạch thiếu gia, tổng quản lại trình báo lên thiếu gia. Là thiếu gia đồng ý với giá này, ra giá so với các nhà cho thuê khác thấp hơn không ít, chính là thiếu gia liền chỉ đích danh phải cho người thuê, vận khí của người thật là tốt. »

Nhà điểm thứ hai của hần khai trương, Thạch Duyên Tiên cho hạ nhân đưa tới bằng hiệu ‘sinh ý thịnh vượng’, treo ở trên cao giữa nhà điểm, mặc dù người không tới đây, nhưng cái này đã biểu thị hết thái độ, mặc dù hần đã không còn là người của Thạch gia, y đối với hần vẫn khoan hồng độ lượng, ngầm ở phương diện tiền thuê mà giúp hần một phen.

Xuân đi thu đến, hần ở bên ngoài đã hơn một năm, sinh ý của nhà điểm thứ hai cũng làm ăn rất tốt, hần bắt đầu có danh tiếng, thế nhưng hần so với mọi ngày càng thêm tỉnh mạch. Lễ mừng năm mới người người ở trong nhà đoàn viên, hần cùng cái đứa nhỏ trí năng không đủ kia đều là cô độc một mình, hai người còn

có thể cùng nhau ăn bữa cơm đoàn viên, nhưng cảnh tượng Trung Thu ngấm trăng, đoàn ngộ ăn bánh tét, luôn luôn lẻ loi một mình cảm thấy có chút thê lương.

18. Chương 18

Đến khi sinh nhật Quan Âm, Hoa Lạc đi bái Quan Âm, người qua lại trên đường vẫn như cũ tấp nập nhộn nhịp, chỉ có điều cảnh tượng vẫn như trước nhưng chuyện đời đã thay đổi toàn bộ. Hắn chen chúc ở trong điện tham quang cùng cúng bái, không biết có phải là Bồ Tát cảm nhận được tâm tình của hắn hay là thương hại hắn, rốt cuộc hắn đã có thể gặp được Thạch Duyên Tiên mà hắn luôn tâm tâm niệm niệm.

Thạch Duyên Tiên vẫn như trước tuấn lãng bức người, Hoa Lạc chen chúc kiên quyết vượt qua đám đông đi đến trước mặt y, chưa kịp lên tiếng, nước mắt đã chảy ra.

Thạch Duyên Tiên thấy người tới là hắn, đứng lặng im trong chốc lát, rồi vươn tay vỗ nhẹ một cái lên mặt của hắn, chỉ thấy trong mắt hắn nước mắt đảo quang, như muốn bật khóc thành tiếng, Thạch Duyên Tiên chẳng biết phải làm sao, chỉ có thể nhìn nước mắt ở đáy mắt của hắn.

« Vẫn thích khóc như vậy sao ? Ta nghe nói người rất khá, hai nhà điếm đều làm ăn rất tốt, kiếm được rất nhiều tiền, người dần dần trở thành một Đại lão bản. »

« Nhờ phúc của người a. »

« Ân, xem ra sang năm ta có thể tăng tiền thuê lên rồi. » Thạch Duyên Tiên nói đùa. Tổng quản ở một bên vẫy tay, y gật đầu nói : « Ta có việc, đi trước. »

Y quay đầu bước đi, Hoa Lạc rốt cuộc không thể thừa nhận được thống khổ ly biệt nữa, đột nhiên đưa tay xé rách quần áo của mình, níu lấy cánh tay của Thạch Duyên Tiên không để cho y đi, hốc mắt rưng rưng.

Này đã hơn một năm, hắn lần đầu nếm trải được hắn có thể làm chủ chính mình, không cần vì ba bữa cơm ấm no mà phát sầu thống khổ, thế nhưng cùng ngày trước như nhau, một người cô đơn tỉnh mạch, không có ai theo cùng hắn làm bạn.

Hắn đã chịu đủ những ngày như vậy rồi, cha mẹ không còn, thân nhân không nhận, nhưng mà ít nhất hắn có thể lựa chọn người mà hắn mến yêu, có thể lựa chọn hạnh phúc mà hắn muốn, đây là Thạch Duyên Tiên muốn để cho hắn học được, không phải sao ?

Nếu đã để cho hắn học được này đó, vậy thì phải chịu trách nhiệm hạnh phúc của hắn a.

« Quần áo của ta bị xé rách, đều là do người làm hại, người phải bồi thường cho ta. »

Thạch Duyên Tiên thiếu chút nữa bật cười, chính mắt nhìn thấy hắn đem quần áo xé rách, tiếp đó đổ vạ lên trên người y, xem ra Hoa Lạc không còn là Hoa Lạc trước đây nữa, thật sự đã biết dùng đến cơ mưu a.

« Người hiện giờ thật sự biến thành tiểu tặc hồ ly biết đùa giỡn cơ mưu a. »

« Kia cũng là người dạy ta, tốt xấu đều dạy, người phải chịu trách nhiệm, phải chịu trách nhiệm a. » Nước mắt ở hốc mắt rốt cuộc không thể nhẫn nhịn nữa, chảy xuống.

Thạch Duyên Tiên lấy ra khăn mặt, lau nước mắt rơi đầy trên mặt hắn, hai người đứng ở giữa thiên điện trong chùa ở dưới mắt đám đông mà ân ân ái ái – một người xinh đẹp như hoa khóc sụt sùi, một người phong thái tuấn lãng vì hắn lau lệ, làm cho công chúng vây quanh nhìn xem đều há hốc mồm.

Hai người quần áo lộng lẫy, một người khóc đến lệ hoa mang lệ, dung mạo tựa như đoá hoa bị mưa tẩy qua, sạch sẽ động lòng người, so với Tây Thi còn xinh đẹp hơn ; người vì hắn lau lệ thì thân mình cao lớn uy mãnh, anh tuấn vô cùng, vừa nói chuyện vừa lộ ra biểu tình thương tiếc, đều như một nam tử tốt biết hộ hoa yêu hoa.

Tín chúng đi bái Quan Âm toàn bộ dứt khoát ở ngay bên cạnh xem vai nam vai nữ ở trên sân khấu diễn kịch, nơi đó có tới hai người xinh đẹp đang diễn, chỉ thiếu không có dựng rạp cùng bày ra bàn trà với đậu phộng, bọn họ nhận thấy tài tử giai nhân này diễn xuất thật hay. Mọi người xem hai người diễn mà trừng lớn hai mắt, vẫn muốn xem xem hai người đó sẽ diễn tiếp phần sau như thế nào. (==))

« Đừng khóc, người không biết chuyện còn tưởng rằng ta làm chuyện xấu bắt nạt người. »

Hắn càng thêm gắt giọng không theo : « Người đây người xấu, thả một mình ta ở bên ngoài đã hơn một năm, còn không gọi là bắt nạt ta sao ? Tuỳ tiện cấp cho vài trăm bạc đã kêu ta cút đi, giá trị con người ta thấp như vậy sao ? Ta đưa sáu trăm hai cho người, người muốn bán cho ta sao ? »

Thạch Duyên Tiên cười đến suýt nữa nhuyễn khí khàn giọng, nhưng tiếng cười khàn khàn của y, mặc dù có chút thống khổ cũng sẽ không truyền ra ngoài.

« Ta nghĩ rằng người sẽ cùng Tăng Tu Danh ở cùng một chỗ. »

« Ta cho tới bây giờ chưa từng cùng hắn ở cùng một chỗ, sau khi người đem ta đuổi đi, hắn liền hay đến đây quấy nhiễu ta, không có người bảo hộ, ta sợ một ngày nào đó cũng sẽ phải thất thân mất. »

Hắn tựa đầu lên trên ngực của Thạch Duyên Tiên, đánh nhẹ vài cái, đánh một cái liền khóc một tiếng, đánh hai cái liền khóc hai tiếng, đánh đến cái thứ ba liền khóc thút thút nghẹn ngào lên, rốt cuộc không ngừng được nước mắt.

Nước mắt ẩn nhẫn đã hơn một năm, hiện giờ tất cả đều ở ngay trong lòng ngực nam tử này mà thống khoái chảy ra, uỷ khuất cùng thống khổ của hắn, Thạch Duyên Tiên là hiểu rõ.

« Cả đời này của ta đều bị người lừa, thân mình bị người lừa, tâm cũng bị người lừa, tái như thế nào bị người bắt nạt cũng chỉ biết chấp nhận, nhưng người phải đối với ta chịu trách nhiệm, phải bảo vệ ta không bị nam nhân khác quấy nhiễu, có thể quấy nhiễu ta chỉ có một mình người. Tựa như Tăng Tu Danh nói, mọi người đều biết ta là người bị Thạch Duyên Tiên người ngủ qua, trong sạch của ta đều bồi ở trên người người, rốt cuộc sẽ không có người đứng đắn thật thà nào thích ta, người còn không chịu trách nhiệm ! »

« Người nói những lời này, ta sẽ tưởng thật. »

Hoa Lạc khóc, nói : « Kia đều là sự thật ! Không phải người nói chỉ cần có quyền thế, có năng lực, cho dù là chuyện khó khăn sai trái người đều có thể làm được sao ? Ta ở ngay chỗ này, mau chút đem ta bắt về nhà đi. »

Thạch Duyên Tiên đưa tay ôm lấy hắn, dùng sức xiết mạnh một chút, ánh mắt cũng có chút thâm trầm. Hoa Lạc ôm lấy cổ Thạch Duyên Tiên, vươn người dán lên môi Thạch Duyên Tiên một cái, lúc này xuất ra hình ảnh mỹ nhân cường hôn tuần nam, làm cho người bên ngoài nhìn xem há to miệng mong chờ.

« Cái này thật mãnh liệt, chưa từng thấy qua loại diễn này. » Có người xem đến há to mồm làm cho đậu phộng trong miệng cũng rơi xuống.

« Siêu mãnh liệt, không biết hậu trường có thiếu vai nam không ? Ta cũng muốn diễn vai nam này, bị mỹ nhân này cường hôn, chết cũng cam nguyện. » Có người nhìn thấy nam nhân kia được hôn, hâm mộ đến đầm ngực đậm chân.

« Dựa vào người đây diện mạo vương bát đạu xanh sao ? Người xem dưới vũ đài vừa thấy người liền nổi giận đập vỡ sân khấu mất. » Một người xem khác nói thẳng thừng.

« Ta là vương bát đạu xanh, vẫn đỡ hơn người diện mạo già nua còn không phải là đầu đạn làm đui mắt người khác ? » Người kia đáp lại càng không yếu thế.

Hai người cãi nhau tụi bụi, bên cạnh có người lên tiếng 'suyt', « Đừng ồn, bọn họ vẫn còn đang diễn. »

Thạch Duyên Tiên hoá bị động thành chủ động, hôn lên khuôn mặt gấn đầy nước mắt của hắn, bỗng nghe có người vỗ tay, bọn họ nhất thời tỉnh ngộ, mới biết được bên cạnh mình thế nhưng chen chúc rất nhiều người đang xem diễn như vậy.

Hắn nhưng lại ở ngay diện thờ trong chùa khóc sụt sùi muốn Thạch Duyên Tiên thương hắn, Hoa Lạc không khỏi thần tình đỏ bừng, Thạch Duyên Tiên ghé vào lỗ tai hắn cười mỉa, bản sắc không đứng đắn của y vẫn không thay đổi.

« Ở đây quá nhiều người, chuyện còn lại để về nhà rồi làm tiếp đi. »

Hoa Lạc nổi giận trừng mắt liếc y một cái, người này toàn thích trêu chọc hắn, khi hắn kém chút khóc lên, Thạch Duyên Tiên đã nắm tay hắn hướng đường xuống núi mà đi, tay y ầm ập hữu lực, đem hắn bao trụ lấy, chưa từng buông ra.

Tổng quản đi theo ở phía sau, trên khuôn mặt già nua nghiêm túc lộ ra một tia mỉm cười trấn an.

Mà Hoa Lạc vẫn không ngừng rơi lệ, ở trước mặt Thạch Duyên Tiên, lại biến thành một người thích khóc, làm thế nào cũng không ngừng được, nhưng so với trước kia không đồng dạng, nước mắt này không phải là uỷ khuất, mà là nước mắt hạnh phúc.

Hắn rốt cuộc đã tìm được hạnh phúc của hắn.

Hơi hơi thở dốc, Thạch Duyên Tiên đem mặt để sát vào, chiếm cứ miệng lưỡi hắn, trêu ghẹo mút lấy đỉnh hương ngọt ngào của hắn, thất lưng của Hoa Lạc xụi lơ không nghe sai sử, hai người ôm ấp cùng một chỗ, ở trên giường lớn liên tục quay cuồng, hai người vừa mới trở lại Thạch gia, tiến vào phòng, cũng đã chịu không nổi nỗi khổ tương tư đã hơn một năm, Thạch Duyên Tiên liền lập tức mãnh liệt hôn hắn.

« A a..... Ngô a..... »

Tiếng kêu sung sướng vang lên lúc cao lúc thấp, hai tay của Thạch Duyên Tiên xé quần áo hắn ra, mơn trớn lên làn da trắng tuyết vô cùng mịn màng của hắn, miệng không ngừng liếm lộng nhũ tiem màu phấn hồng của hắn.

Hoa Lạc nhịn không được uốn cong lưng tới, ở dưới kích thích âu yếm của Thạch Duyên Tiên mà thở dốc càng dồn dập, thân thể đã hiểu được hưởng lạc, tự động mở chân ra, để cho nam nhân yêu dấu vuốt ve âu yếm ở bên trong cơ thể.

Ngón tay Thạch Duyên Tiên ở bên trong thân thể hắn thông thả di chuyển ra vào, hắn mở hai chân lớn ra, bộ vị tư mật hướng ứng theo di chuyển của ngón tay y mà không ngừng co rút lại, tiếp đến Thạch Duyên Tiên rút ngón tay ra, dùng sức di chuyển thất lưng tiến vào tiểu huyết non mềm mại người đó, khi y tiến hết vào liền hét lên một tiếng thỏa mãn, dưới luật động mạnh mẽ dồn dập của y, hắn gần như thở không nổi nữa, ở trên lưng Thạch Duyên Tiên lưu lại mấy vết cào, miệng không ngừng phun ra những tiếng rên rỉ dâm dăng.

« Duyên Tiên »

Thạch Duyên Tiên liên tục trườn sát mạnh mẽ, đem hai chân hắn nâng lên trên vai mình, để y có thể tiến vào chỗ sâu nhất trong cơ thể hắn, ở trong chỗ sâu nhất của cơ thể bị xâm chiếm mãnh liệt làm cho khoái cảm tăng lên không ngừng, gắt gao vây trụ lấy Hoa Lạc, làm cho hắn không ngừng phun ra những tiếng rên rỉ nho nhỏ cùng thở gấp.

« A a a Duyên Tiên »

Đầu óc Hoa Lạc gần như trống rỗng, chỉ biết không ngừng rên rỉ, dưới sự trườn sát mãnh liệt của Thạch Duyên Tiên, hắn nhanh chóng đạt đến cao trào, một cổ dịch phun mạnh ra.

Hắn lại thở dốc lần nữa, khuôn mặt tuyệt mỹ một mảnh đỏ tươi, hoàn toàn chìm đắm trong thế giới dục vọng tình ái, Thạch Duyên Tiên lại hôn lên đôi môi đỏ mọng của hắn lần nữa, động tác của phần eo càng thêm kịch liệt, càng khiến cho thiên hạ dưới thân phun ra những tiếng rên rỉ cực kỳ dễ nghe.

Không biết đã trải qua mấy lần hoan ái, thẳng đến khi tay chân bủn rủn, cũng không có biện pháp di chuyển nữa, bọn họ mới ngừng lại nghỉ ngơi, hắn nằm úp sát lên trên người Thạch Duyên Tiên, mặc cho Thạch Duyên Tiên tùy ý ôm lấy hắn, điều chỉnh cho hắn gối lên trên cánh tay của y.

Thạch Duyên Tiên ở trên mặt hắn in xuống vô số nụ hôn, hắn cũng yêu thương hôn lại y, trái tim còn thẳng thắn rung động, hắn không ngờ chính mình lại khát cầu Thạch Duyên Tiên như thế, mà cũng vô cùng vui mừng khi Thạch Duyên Tiên phản ứng mãnh liệt đối với thân mình hắn.

« Lúc trước người đều không có chạm ta, ta còn nghĩ người đối với thân thể của ta không có hứng thú. »

Hắn dùng chóp mũi khéo léo đụng đụng lên trên ngực ướt đầm mồ hôi của Thạch Duyên Tiên, ma xát nhẹ nhàng, động tác đó vô cùng đáng yêu, làm cho khoé miệng của Thạch Duyên Tiên giương lên thành một nụ cười tươi.

« Người đang nói lúc ta dạy người sao? »

Hoa Lạc còn sâu sắc nhớ rõ, khi đó hắn vẫn là nhẫn nhịn không được, ôm quần áo của Thạch Duyên Tiên, ở ngay trên giường y mà động tình lên, sau lại bị Thạch Duyên Tiên phát hiện, hai người mới thân thiết, chẳng qua thân thiết vừa qua đi, Thạch Duyên Tiên vẫn muốn xem hắn viết chữ được thế nào, có thể nói y đối với hắn vô cùng nghiêm khắc.

Hắn đỏ mặt nói : « Nếu không phải ta ở trên giường người làm chút chuyện lung tung, bị người phát hiện, nói không chừng người cần bản là sẽ không chạm ta a. »

Thạch Duyên Tiên trầm ngâm một chút, nói : « Thật sự như thế. »

Y thừa nhận ngắn gọn hữu lực, làm cho mặt Hoa Lạc biến sắc. « Người đối với ta không có hứng thú sao ? »

Thạch Duyên Tiên nhìn mặt hắn không lên tiếng, trong lòng Hoa Lạc tràn đầy lo lắng, nước mắt lại không tự chủ được mà tích lũy ở hốc mắt, thần thái đáng yêu cùng đáng thương như vậy làm cho hạ phúc của Thạch Duyên Tiên một trận xôn xao.

Thạch Duyên Tiên bắt lấy thất lưng của hắn, liền chậm rãi tiến vào trườ động, hắn lập tức có phản ứng, nhịn không được mà khóc lóc nũng nịu lên, Hoa Lạc bị nhiệt tình mãnh liệt của y làm cho hoảng sợ.

« Người không phải Không phải »

« Ai kêu người đáng yêu như vậy, nếu tâm không mạnh mẽ kiên quyết, chỉ sợ ta mỗi ngày đều muốn thân thiết với người, làm sao còn có thời gian làm chính sự được, liền cùng với hện giờ giống nhau. »

19. Chương 19

Hoa Lạc nín khóc, mỉm cười, rốt cuộc hiểu được vì sao thời gian đó Thạch Duyên Tiên đối với hắn nghiêm khắc cùng lãnh đạm, chính là vì quá yêu cùng trách nhiệm, y phải cố kiềm hãm lấy mình.

« Người nhẫn như thế không vất vả sao ? »

« Cho nên khi thấy người ở trên giường ta, ôm quần áo của ta, thực gọi người sắc trí hồn tiêu, còn nghĩ rằng đó chỉ là mộng ! »

Y nhắc tới chuyện mắc cỡ chết người kia, làm cho Hoa Lạc xấu hổ, cố ý loạn đánh vào sau lưng Thạch Duyên Tiên mấy cái, Thạch Duyên Tiên vẫn đang rờ mò mông của hắn, liền bay qua thân mình hắn, cố ý dùng góc độ không đồng tiến vào, làm cho hắn không khỏi hút sâu một hơi, phun ra một loạt tiếng rên rĩ.

« Đừng ... Đừng như vậy. »

« Chịu không nổi sao ? »

Thạch Duyên Tiên miệng cười tà ghé sát vào trước mặt hắn, Hoa Lạc loạn đánh lên người y một trận, lại bị Thạch Duyên Tiên thừa dịp xuyên vào 'khe hở' mãnh liệt, thân thể hắn truyền đến một trận rung động, vì vừa rồi hoan ái quá độ, nam tính của hắn rốt cuộc không thể bắn ra bất cứ thứ gì nữa, lại chảy ra thủy dịch.

« Người đây người xấu, vừa sắc lang lại vừa hư hỏng. »

« Ở trên người người, có thể không sắc lang không hư hỏng sao ? »

Y đáp trả vô cùng hạ lưu, làm cho Hoa Lạc mở miệng thì trào thoa mạ, lại bị Thạch Duyên Tiên lấy nộ hôn giam cầm lại những lời thì tháo đó, tiếng mắng bị hấn nuốt trở lại trong bụng, đợi đến khi y thả miệng hấn ra, hấn đã phải thở dốc cùng ý loạn tình mê, những tiếng mắng cũng đã biến thành những tiếng động tình thét chói tai.

Khi quan hệ xong, Hoa Lạc đã mệt mỏi đến cực điểm, nằm ở trong lòng ngực của Thạch Duyên Tiên, hấn đem thân thể của mình ra khai báo một lần, cũng giải thích vì cái gì trước đây hấn mê luyến Tăng Tu Danh như vậy, hấn tin tưởng Thạch Duyên Tiên sẽ không khinh thường hấn.

« Trước đây, có lẽ người đã điều tra qua chuyện của ta, cho nên ngày đó ở tửu lâu mới có thể giúp ta làm sáng tỏ. Từ thuở nhỏ, song thân ta đều mất, bởi vì di ngôn của mẫu thân, bá phụ mẫu đem ta nuôi dưỡng ở trong nhà, chỉ là bọn họ đối xử với ta rất tệ, cả ngày chỉ toàn đánh chửi, ngay cả một bộ quần áo sạch sẽ cũng chưa từng được mặc, ta so với một con cẩu của Hoa gia còn kém xa a. »

Trong tiếng nói của hấn có chút sầu não, cánh tay ấm áp của Thạch Duyên Tiên đem hấn ôm chặt lấy, tiếp thêm dũng khí cho hấn, để cho hấn không đến mức bị cổ nội tâm thê lương kia đánh bại.

« Hoa gia coi như giàu có đi, nhưng là bá phụ mẫu ham mê đánh bạc, lại không chịu lo lắng, cả nhà chỉ toàn ăn không ngồi rồi, chủ nợ thường xuyên tới nhà đòi nợ, bá phụ mẫu chịu không được cuộc sống nghèo khó, cho nên muốn bà mới tìm một thiếu gia có tiền có sản nghiệp tổ tiên, người tìm được chính là Tăng Tu Danh. »

« Cũng không lạ vì sao đường muối của người lại gả cho Tăng Tu Danh, bất quá ta ở cửa hàng bán vải của mình nhìn qua Hoa Kiều Nhi, nàng tình cờ đến mua vải, ta thấy nàng không giống loại người Tăng Tu Danh sẽ thích. »

Nhưng thật ra ngày đó, Hoa Kiều Nhi nhìn thấy y tuần dung anh tuấn, liền liếc mắt đưa tình mấy lần, thể hiện rõ ràng nữ nhân này không phải là loại cô nương tốt, sẽ quan tâm cái gì là tam tông tứ đức.

Với cá tính cậy tài khinh người, tự cao tự đại của Tăng Tu Danh, thì đích xác gã sẽ không muốn thú loại dung mạo chẳng có gì đặc sắc như Hoa Kiều Nhi, cho nên y vẫn luôn cảm thấy chuyện này có gì đó quái dị, nhưng cũng chỉ có thể đoán trong đó có quỷ.

Hoa Lạc nhẹ nhàng vuốt ve trước ngực y, nâng mắt lên nhìn Thạch Duyên Tiên, nhẹ giọng nói : « Bà mới khi đó riêng tìm đến Tăng Tu Danh, bởi vì điều kiện của hấn tốt lắm, bá phụ mẫu không muốn mất đi cơ hội tốt như vậy, cho nên »

Hấn không nói hết câu, trong lời nói rất do dự, sợ Thạch Duyên Tiên sẽ khinh thường hấn lại đi tham dự vào chuyện dối trá này.

Thạch Duyên Tiên hôn lên trán hấn một cái, y đã gặp qua rất nhiều chuyện, cho nên không còn việc gì có thể làm cho y kinh ngạc, có khi một ánh mắt của người bên ngoài, y cũng đã đoán ra một chút manh mối, ngay cả là chuyện Hoa Lạc hoá trang làm nữ nhân để đi thân cận với Tăng Tu Danh.

« Chuyện thân cận này rất tư mật, cũng không thể tìm người lung tung khác thể thân, cho nên bắt đắc dĩ đã kêu người thể thân, có phải không ? Mà Tăng Tu Danh nhìn thấy người giả nữ xinh đẹp như thế, mới có thể đồng ý việc hôn nhân này. » Thạch Duyên Tiên một lời liền nói ra toàn bộ sự thật.

« Ân, người có thể đoán ra, thật sự là lợi hại. »

Hấn cúi đầu không nói tiếp, Thạch Duyên Tiên biết tâm sự của hấn, nói : « Lấy tâm tính của người, bá phụ mẫu muốn người giả mạo thể thân, lừa dối Tăng Tu Danh, người nhất định cũng chỉ biết đáp ứng theo, huống chi lấy tình cảnh của người ở trong nhà lúc đó, chỉ sợ cũng vô pháp cự tuyệt đi. »

Sự tình đúng là như lời y nói, nghĩ tới cuộc sống bất lực trong nhà Hoa gia lúc đó, Hoa Lạc cảm thấy bị thương không thôi, đợi tâm tình thoáng bình phục một chút, mới có thể tiếp tục nói tiếp.

« Người không thể hiểu được tâm tình của ta một người cô độc hơn mười năm, cả đời luôn bị người coi khinh, đột nhiên xuất hiện một vị nam tử anh tuấn mà ta từ trước đến nay chưa từng thấy qua, đối xử với ta vô cùng ôn nhu dịu dàng, ánh mắt nhìn ta lại nóng bỏng quan tâm, nói chuyện với ta lại vô cùng nhỏ nhẹ, giống như thật sự quan tâm ta, đem ta đặt ở trong lòng, người có biết ta đã cảm động biết bao nhiêu không ? »

« Những hành động khi thân cận đó là hẳn đối với Hoa Kiều Nhi, Tăng Tu Danh tự cao tự đại, há lại để cho người khác nói hẳn là đoạn tụ chi phích, hẳn không thể chấp nhận người khác đem hẳn ra trêu đùa tán gẫu »

Thạch Duyên Tiên phán đoán thật sự chuẩn xác, tâm Hoa Lạc càng lộn nhào, nhưng cũng hiểu rõ rằng nam nhân này có thể có gia tài bạc triệu, là vì y có ánh mắt độc đáo cùng tác phong làm việc so với người khác bất đồng.

Giống như Thạch Duyên Tiên đã nói, Tăng Tu Danh đích thật là con người như vậy, chính là ngay lúc đó hẳn không thấy như vậy. Hẳn mới từ trong nhà đi ra, ánh mắt nhìn tất cả mọi chuyện đều hết sức đơn thuần.

« Đúng, người nói rất đúng, chính là ta khi đó đơn thuần ngây thơ, không nghĩ đến này nọ. Ngày mà Tăng Tu Danh đồng ý việc hôn nhân, bá phụ mẫu sợ việc hôn nhân này có biến, lập tức đem ta đuổi khỏi nhà, nói ta khắc phụ khắc mẫu, đem tiền tài trong nhà phá hết, nuôi dưỡng ta nhiều năm như vậy, cũng coi như làm tròn nguyện vọng của mẫu thân, hiện tại sống hay chết tự ta quyết định. Ta mỗi ngày chỉ quanh quẩn trong Hoa gia, chưa từng quen biết người khác, người quen biết duy nhất chính là Tăng Tu Danh, vì thế đã tới tìm hẳn. »

« Ân, tâm tình dọc theo đường đi này xác định vững chắc rất dần vật. »

Hoa Lạc lộ ra cười khổ, đoạn kể sách lịch trình này há lại chỉ có dần vật mà thôi, nghĩ tới ngày xưa hẳn đối với Tăng Tu Danh ngu dần cùng si mê, làm cho hẳn thở than không thôi.

Bất quá nếu hẳn không gặp qua Tăng Tu Danh, hẳn làm sao có thể biết được nam tử Thạch Duyên Tiên này có biết bao khác biệt a, lại có biết bao tốt đẹp làm cho chính mình nhớ thương không thôi.

« Tăng Tu Danh lại nghe lời nói dối của bá phụ mẫu, không chỉ không để ý đến ta, còn hung dữ mắng ta một trận, ngay cả ta nói ta mới là Hoa Kiều Nhi mà hẳn thích, hẳn cũng không tin, nhưng mà ta đối với hẳn chính là toàn tâm toàn ý, cho dù hẳn nói với ta những lời khó nghe, không thích nhìn thấy ta, ta cũng không oán không hận, chỉ mong có thể nhìn thấy hẳn nhiều hơn một chút. »

Trên mặt Thạch Duyên Tiên lộ ra biểu tình có chút ghen, Hoa Lạc vừa thấy, tâm liền cảm thấy vô cùng ấm áp, hẳn chưa từng thấy qua biểu tình ghen tị của Thạch Duyên Tiên, hẳn xem chút bật cười vì vui mừng.

Thạch Duyên Tiên trầm mặt, cố ý nói mát : « Sau lại vì cuộc sống người khổ đốn, vô y vô dựa, đành phải vào nhà của một nam nhân vừa hư hỏng lại vừa sắc lang, tâm không cam lòng không nguyện bị nam nhân này làm nhục. »

Hoa Lạc ‘A’ một tiếng, cười khê nói : « Đúng vậy, người như thế nào lại biết việc này, còn biết nam nhân này vừa hư hỏng lại vừa sắc lang, nam nhân ấy có lúc nói chuyện rất thô bỉ hạ lưu, cũng thường bày ra vẻ mặt trừng quát mắt, còn không thì giả dạng sâu xa khó hiểu, làm cho người ta đoán không ra trong lòng hẳn đang nghĩ muốn cái gì a. »

Thạch Duyên Tiên rất mất hứng, rống to một tiếng, Hoa Lạc cười ngã vào trong ngực y.

« Người không thích khóc, đảo lại thích cười a. » Thạch Duyên Tiên có chút tức giận, lại có chút buồn cười.

Hoa Lạc ần ần mũi y, sáng giọng : « Ai bảo biểu tình của người buồn cười như vậy, nguyên lại người cũng sẽ ghen a, ta còn tưởng rằng chỉ có mình ta mới biết ghen. »

Những lời này đã tiết lộ ra tâm sự của hẳn, Thạch Duyên Tiên liền dâng lên hứng thú. « Người đã từng ghen qua sao ? »

Hoa Lạc thu lại nét mặt tươi cười, vẻ mặt đau khổ nói : « Thế nào lại không có, người khác chỉ có tam thê tứ thiếp, người trái lại có tới ba phòng Mai Cúc Lan, mỗi phòng đều có những người khác biệt, còn đặc biệt

thích để vào trong phòng Mai, còn giống ta chẳng qua là ở trong phòng Lan kém cô nhất, những người này mỗi người đều thiên kiều bá mị, vừa biết cách nói chuyện lại vừa biết cách đùa giỡn làm cho người vui vẻ, nào có giống như ta chỉ biết khóc mà thôi. »

Sau khi Thạch Duyên Tiên nghe hắn nói xong, đưa tay nâng cằm hắn lên, liền nhìn thấy hai mắt hắn đầm lệ, tâm y như rơi xuống vực, chỉ biết thở dài, nói ra lời trong lòng.

« Người vừa khóc, trong lòng ta liền phiền muộn, người rơi một giọt nước mắt, lòng ta liền xoắn lại một cái, người đây khóc so với núi lở đất rung còn lợi hại hơn, những người đó so với người chưa từng rơi một giọt nước mắt. »

Thạch Duyên Tiên nói ra nguyên nhân vì sao lúc trước đem hắn đặt ở Lan phòng. « Lúc trước đem người đặt ở trong phòng Lan còn không phải vì người mỗi lần hầu hạ ta liền khóc đến kịch liệt, tâm tình ta cũng không mấy dễ chịu a ! Mỗi người đều vui vẻ hầu hạ ta, cũng chỉ có người, bất luận ở trên giường cho người vui sướng thế nào người cũng chỉ biết rơi nước mắt, cảm giác giống như ta là người xấu vận ác không tha. Ta không biết nên đối với người như thế nào cho phải, bởi vì làm cho ta đau đầu, đành phải đặt ở trong phòng Lan xa nhất, để tránh phiền lòng. »

Nguyên lai hồi đó Thạch Duyên Tiên giả bộ sắc mặt già dặn đến mức cứng đời, mà tâm tình cũng không mấy dễ chịu, nghe như thế đau khổ trong lòng Hoa Lạc tiêu tan không ít.

« Ta là thiết tình yêu người, muốn ở lại bên cạnh người, những ngày tháng lưu lạc bên ngoài này, nhân sự đã thấy nhiều hơn một chút, ta liền càng ngày càng minh bạch –nếu như người đối với ta không có một chút thương xót, như thế nào lại dạy ta nhiều thứ như vậy, ta đối với người cảm kích vạn phần, nhưng mà nếu phải cùng nhiều người chia sẻ người như vậy, ta sợ là ta làm không được. »

Thạch Duyên Tiên là phú khả địch quốc, cũng liền chứng tỏ y phải xử lý rất nhiều loại chuyện, cho nên thời gian dạy hắn biết chữ, xem sổ sách, mang theo hắn xuất môn đàm sinh ý, đều là y đặc biệt dành chút thời gian quý báu dành riêng cho hắn.

Nếu như đối với hắn vô tình, chỉ là muốn đùa bỡn thân mình hắn, cũng không cần phải làm nhiều chuyện phiền phức như vậy, cho nên hắn biết rõ Thạch Duyên Tiên đối với hắn không phải là như vậy.

Thạch Duyên Tiên hôn lên nước mắt của hắn, mỗi một giọt nước mắt trong suốt của hắn đều biểu lộ thực tâm của hắn, cũng như tình yêu của hắn đối với chính mình, y lẩm bẩm nói : « Phải để cho nhiều người đi như vậy, hiện ngân cần phải không ít đâu. »

Hoa Lạc ghen tị đến mức nổi giận, khóc ròng nói : « Người không muốn sao ? Là luyến tiếc ngân lượng, hay là luyến tiếc người ? Nếu là ngân lượng thì trước hết ghi nợ ở trên người ta, ta về sau buôn bán lời bạc, sẽ trả dần lại cho người. » Có lẽ hiện tại hắn đã trải qua nhiều chuyện đời nên dừng cảm đem tâm sự của mình nói thẳng ra, chính là một bên vừa nói một bên vừa khóc. « Cũng không muốn người cùng người khác làm chuyện chúng ta vừa làm. »

20. Chương 20

Hắn khóc đến cả mặt đầy nước mắt, Thạch Duyên Tiên yêu thương hôn lên đôi môi đỏ mọng của hắn, hắn cũng liền chết ôm lấy cổ y mà hôn trả lại, muốn hắn chia sẻ Thạch Duyên Tiên cùng với những người khác, hắn biết mình làm không được.

« Ta biết lòng dạ ta hẹp hòi, mọi người đều nói phải có tam thê tứ thiếp mới là đại trượng phu, nhưng ta không nghĩ vậy, chỉ có hai người cùng nhau hoà hoà thuận thuận, ân ái ái ái, đó mới là cái ta muốn, người nếu cùng người khác ở cùng một chỗ, tâm ta sẽ như đao cắt, so với vỡ nát còn thống khổ hơn vạn phần, ta không chịu nổi loại thống khổ này. »

Hắn nói rất thẳng thắn, đem Thạch Duyên Tiên so với tánh mạng của mình còn quan trọng hơn, Thạch Duyên Tiên nghe xong trong lòng tràn đầy thương tiếc, đem hắn ôm vào trong ngực, thăm sự thời niên

thiếu làm cho y học được ý chí sắt đá, nhưng thiên hạ trong lòng ngực này đã đoạt đi tâm của y, chỉ cần hấn khóc, tâm y tựa như muốn vỡ nát.

« Người một người khóc, đã khiến ta chịu không nổi, thêm vài người khóc nữa chắc ta sẽ chết mất, đều thả đi hết là tốt lắm. » Y hứa hẹn với hấn.

Một câu hứa hẹn này làm cho Hoa Lạc cảm động không thôi, hấn hiện giờ ra ngoài buôn bán, cũng biết được tài lực của Thạch Duyên Tiên khác biệt thông thường, mỗi người khi nhắc đến ba chữ ‘Thạch Duyên Tiên’ luôn cực kỳ hâm mộ cùng mang theo tia ghen tị, mà ngay cả Tăng Tu Danh khi nhắc tới Thạch Duyên Tiên cũng dùng ngữ khí đồng dạng.

Hấn biết Thạch Duyên Tiên không phải không có năng lực dưỡng nhiều kiểu thiếp mỹ đồng như vậy, mà là vì hấn nên mới quyết định như vậy, hấn vừa cảm tạ lại vừa cảm động hôn Thạch Duyên Tiên một cái. « Cảm ơn người, Duyên Tiên, ta chỉ biết ta đã không yêu sai người, bởi vì người cùng những người khác bất đồng. »

« Lại có thể bất đồng như thế nào ? Còn không phải đều đem chính mình đặt vào trong tay người sao. » Y cười khổ nói.

Hoa Lạc cười lên tiếng, ánh mắt nhìn y càng ôn nhu. « Sau lại người dẫn ta đi ra ngoài, ta lại gặp được Tăng Tu Danh, hấn vốn ở trong lòng ta chiếm vị trí rất lớn, khi đó vừa nhìn thấy hấn, nói không có cảm giác là gạt người. »

Thạch Duyên Tiên hừ lạnh một tiếng, nếu Hoa Lạc có thể nói thẳng ra ghen tị cùng phần nộ của bản thân, thì y đương nhiên cũng có thể đối với Tăng Tu Danh khịt mũi khó chịu.

« Ta thấy Tăng Tu Danh này mất mụ tâm đui, nếu là người theo ta thân cận, sau đó khôi phục nam trang đến trước cửa nhà của ta, ta cũng nhận ra được. Hoa Kiều Nhi so với người kém nhiều như vậy, thật không biết mất hấn mọc ở đâu, lại còn cùng nàng thành thân, thật sự là ngu xuẩn, mất hấn cao hơn đầu, xứng đáng phạm sai lầm. »

Hoa Lạc ảo tưởng, nếu đổi lại hấn cùng Thạch Duyên Tiên thân cận như lời y nói, nói không chừng trắc trở trong đó sẽ ít hơn rất nhiều, nhưng mà cũng nhờ chuyện Tăng Tu Danh, khiến hấn càng thêm quý trọng duyên phận giữa hấn cùng Thạch Duyên Tiên.

« Bây giờ ta mới biết người đối với ta rất là tốt, muốn ta đi tham gia tiệc cưới cũng là vì muốn ta điều chỉnh lại tâm tình, cũng là muốn thay ta trút giận, nhưng khi đó ta còn ngốc, tuyệt không hiểu được dụng tâm của người. » Hoa Lạc còn nói : « Có lẽ là vì Tăng Tu Danh thích so đo với người nên sau khi biết ta là người của người, liền đối với ta có hứng thú. »

« Hừ, tất nhiên, thân mình của người được ta tỉ mỉ khai phá qua, đương nhiên kiểu diễm mê người, người ta nuông chiều tự nhiên cùng với người khác hoàn toàn bất đồng. »

Nghe được chuyện trước kia, vốn là nên xấu hổ cùng giận dữ, nhưng mà khi nghe được y nói thẳng như vậy, Hoa Lạc nhin không được cười ‘phốc’ ra, nam nhân này nói người khác tự cao tự đại, nhưng thật ra y mới là tự cao tự đại cùng cao ngạo a.

« Ta thương sót hấn bị chuyện của Hoa Kiều Nhi biến thành tiêu tụy, dưới ý loạn tình mê đi tới nhà tranh thiếu chút nữa đã cùng hấn xảy ra chuyện. »

Thạch Duyên Tiên nghe đoạn kể đó, thần sắc trên mặt vô cùng khó coi, Hoa Lạc đưa tay ôm lấy cổ y, hôn lên mặt y mấy cái, nhằm trấn an y. Hấn ôn nhu nói : « Người hãy nghe ta nói, hấn trừ bỏ hôn lên trên cổ ta vài cái ra, cái gì cũng không có làm, bởi vì ta đã rời khỏi. »

Thạch Duyên Tiên dùng sức ôm chặt hấn, cơ hồ muốn làm cho hấn không thở nổi, ánh mắt y nhìn hấn vô cùng sắc bén, thần tình mất hứng.

« Như vậy là tốt nhất, nếu không cẩn thận coi chừng ta sẽ đánh mông người, vì ngay cả nam nhân như vậy mà người cũng gân gù, ta thấy mắt Tăng Tu Danh đã mù, mắt của người cũng không khá hơn chút nào a. »

Hoa Lạc cũng biết mình lúc ấy không hiểu chuyện, lại xem chút nữa đối với nam nhân như vậy hiển thân, hiện giờ nhớ đến còn cảm thấy được chính mình vừa ngốc lại vừa dốt, thật sự là tiểu ngu ngốc không có đầu óc a.

« Khi đó lại bởi vì người không trở về phòng ngủ, trong lòng ta đều là thân ảnh của người, làm việc lỗi liên tục, người mắng ta, lại đem ta đuổi đi. Sau đó, Tăng Tu Danh càng thêm quấy nhiễu, nhưng ta càng tiếp cận hắn thì hảo cảm đối với hắn càng giảm, trong lòng càng nhớ tới những chuyện tốt của người, không nghĩ tới bởi vậy mà càng muốn người, càng yêu người. »

« Câu này còn giống tiếng người một chút. » Thạch Duyên Tiên tự tin nói ra một câu như vậy.

Hoa Lạc đánh nhẹ lên ngực y một cái, nũng nịu thỉnh tội, « Xin người tha thứ cho ta lúc ấy không hiểu chuyện đi, cũng may mắn ta không cùng Tăng Tu Danh phát sinh chuyện gì, bằng không ta sẽ hối hận cả đời, cũng không dám trở lại bên cạnh người nữa. »

Thạch Duyên Tiên ôm thắt lưng hắn càng thêm mạnh, hừ một tiếng, nói : « Nói hươu nói vượn, cho dù người cùng hắn đã xảy ra quan hệ, kia cũng là khi đầu óc người hỗn loạn mới phạm sai lầm, trở về bên người ta mới là lựa chọn sáng suốt nhất trong đầu người, ta chẳng phải là thiện nam tín nữ gì, cái gì cường bức cùng trong sạch, đó chỉ là trò cười cùng dối trá. »

Hoa Lạc nở một nụ cười tươi như hoa đào diễm lệ, hắn sớm biết Tăng Tu Danh không thể so sánh với Thạch Duyên Tiên, quả thực như mây cao cùng bùn đất, mấy câu nói lơ đãng của y ngày hôm nay càng làm cho hắn cảm thấy được chính mình không có yêu sai người.

Tăng Tu danh luôn ghét bỏ hắn bị Thạch Duyên Tiên ngủ qua, ngại hắn không còn trong sạch, nhưng lại vẫn muốn hắn hầu hạ, còn Thạch Duyên Tiên lại cho rằng cho dù hắn cùng Tăng Tu Danh ngủ qua thì lại như thế nào ? Y vẫn là yêu hắn như cũ.

« Ta hình như lại càng yêu người hơn ... » Hắn thở dài một hơi, ngữ khí sùng bái cùng ánh mắt kiên định.

Thạch Duyên Tiên đương nhiên nhận ra ánh mắt sùng bái của hắn. « Ta mỗi ngày sẽ làm cho người càng thêm mê luyến ta, càng thêm không thể rời xa ta. »

Nam nhân này cũng quá tự phụ cùng kiêu ngạo đi ! Hoa Lạc cười ‘khanh khách’, dâng lên nụ hôn, hắn sợ mình thật sự sẽ như lời y nói, sẽ càng ngày càng thêm mê luyến y.

Hắn quay về Thạch gia, lại trở thành trở thủ đắc lực của Thạch Duyên Tiên một lần nữa, chương quản càng nhiều sự nghiệp của Thạch Duyên Tiên, hai nhà mặt tiền cửa hàng mà hắn khai sáng trước kia cũng chuyển thành sản nghiệp của Thạch Duyên Tiên, bất quá ngân lượng kiếm được lại do Hoa Lạc thu dùng, Thạch Duyên Tiên không thu một đồng.

Hắn đem đứa nhỏ trí năng không đủ cùng quay lại Thạch phủ xin giúp đỡ, hướng Thạch Duyên Tiên giải thích rằng nó từng giúp hắn ngăn cản Tăng Tu Danh xâm chiếm, Thạch Duyên Tiên gật đầu thông hiểu, đem nó thu vào trong Thạch phủ, ban ngày cho nó tới điểm phụ giúp, ban đêm thì đón nó quay về Thạch phủ, để thuận tiện chiếu cố nó.

Hắn cùng Thạch Duyên Tiên tựa như phu thê thông thường cùng vào cùng ra, hơn nữa bọn họ còn ngay tại ngày sinh nhật Quan Âm ở trước mặt rất nhiều hương lão diễn xuất một màn kia, cho nên trong lòng mọi người càng rõ ràng quan hệ của bọn họ.

Mà Thạch Duyên Tiên cũng không che giấu, khi hai người tham dự tiệc rượu, y cũng sẽ săn sóc giúp Hoa Lạc lấy xương cá, gắp vào bát hắn một ít đồ ăn mà hắn thích, cực kỳ yêu thương cùng che chở cho hắn.

Vừa thấy thời tiết lạnh đã kêu hắn thêm áo, thời tiết nóng một chút liền giúp hắn lau mồ hôi, có khi đại nam nhân này cứ lăm nhăm bên tai hắn làm cho hắn mắc cỡ đến chịu không nổi.

Mà Thạch Duyên Tiên chỉ là biểu thị ôn nhu săn sóc ở hành động, còn khách nhân ở trong tiệc rượu thường thấy nhất chính là đại khái Hoa Lạc mỗi lần nhìn Thạch Duyên Tiên nói chuyện, đều là bộ dáng sùng bái cùng ái mộ, quả thực là mê luyến y đến tận xương cốt.

Đáng vẻ bọn họ ân ân ái ái, có yêu thích cùng ngưỡng mộ, có to nhỏ thì thầm, hai người thật ngọt ngọt ngào ngào, thực làm người bên ngoài nhìn mà ghen ghét, đều không thể nuốt trôi thứ gì.

Tuy là nói như vậy, nhưng giai thoại ân ái của bọn hắn liền lan truyền đi ra ngoài, Thạch Duyên Tiên trước kia làm việc thiện đều là âm thầm lặng lẽ không báo danh, không thích phô diễn ra ; Hoa Lạc cũng nên làm liên làm, mặc kệ việc này có hay không là ảnh hưởng đến thái độ làm người. Bọn họ giàu lòng nhân ái, ngay cả là hai cái nam tử ở cùng một chỗ, so với vợ chồng bình thường càng thêm kính yêu nhau, lại còn tạo phúc cho nhà nghèo ở quê nhà, có thể nói bọn họ làm người hay làm việc đều đúng mực.

Người ta không muốn ở trước mặt bọn hắn thì thầm nói xấu, chính là khi nhắc tới hai người, cũng bỏ thêm một chút tâm tình chúc phúc, bọn họ trái lại thành đôi vợ chồng sống chung gương mẫu tốt nhất.

« Ta mệt mỗi, mệt mỗi. »

« Trở về sẽ giúp người đầm lưng. »

Liên thanh nói mệt chính là Hoa Lạc, nói sẽ đầm lưng chính là Thạch Duyên Tiên, bọn họ vừa đi một chuyến xa nhà, tất cả đều là vì Thạch Duyên Tiên muốn đi kinh thành đàm một món sinh ý rất lớn.

Mà Thạch Duyên Tiên kiên trì muốn dẫn hắn cùng đi, cùng với lý do mê hoặc là muốn dẫn hắn đi ra ngoài học hỏi chuyện đời, nhưng Hoa Lạc thầm cho rằng – kỳ thật là Thạch Duyên Tiên muốn dẫn hắn du sơn ngoạn thủy, bồi thường hắn những năm tháng bị nhốt ở Hoa gia trong tiếc nuối thống khổ.

Y vẫn là cùng dĩ vãng giống nhau, miệng không nói, nhưng làm được rất nhiều, cho dù giáp mặt hỏi có phải hay không muốn đền bù bất hạnh ngày xưa của hắn, y cũng không chịu trả lời thẳng mặt, chính là muốn hắn tự mình nhận thức lấy sự ôn nhu sẵn sóc không nói ra lời kia.

Không thể ngờ được món sinh ý này so với Thạch Duyên Tiên nghĩ càng làm khổ người hơn, hai người chẳng những không thể đi chơi, mà còn mệt mỏi, công việc xong xuôi, trên đường về nhà tạm thời nghỉ ngơi ở trong biệt quán của Thạch gia. Vừa đến nơi, Thạch Duyên Tiên liền đối với hắn vừa hôn vừa vuốt ve, nói ở kinh thành làm việc vất vả không thể chơi đùa được, nên muốn ở trên người hắn bổ túc lại.

Dưới thẹn thùng, hắn suýt nữa cầm vật cứng bên cạnh đập y, Thạch Duyên Tiên bắt được cổ tay hắn, đem thân mình y áp lên hắn, cũng không thềm quần bất cứ thứ gì nữa, đem hắn ra chinh cho một đêm, làm cho Hoa Lạc ăn không tiêu, thất lưng cùng cái mông đau đớn, nhưng lại không thể nghỉ ngơi liền vội vàng quay về Thạch gia làm việc, dọc theo đường đi hắn đem Thạch Duyên Tiên ra mắng đến cầu huyết lâm đầu.

Thạch Duyên Tiên cũng biết chính mình hơi quá phận, nhưng mà ai bảo Hoa Lạc đáng yêu đến mê người như thế, trách sao được người ta muốn yêu hắn, nhất là y mang theo hắn đi về phía bắc lên kinh thành, dọc theo đường đi hắn cứ liếc mắt đưa tình nhìn y, hơi một tý liền ôm lấy cánh tay y, thân mình mềm mại không xương cứ tựa lên phía sau lưng của y, có người nam nhân nào có thể chịu được loại tra tấn này ?

« Nói muốn giúp ta đầm lưng, đừng quên. »

« Làm sao quên, chờ sau khi trở về phòng, sẽ cởi sạch quần áo của người, rồi tận tình giúp người kiểm tra xem làm sao đau nhức. »

Y nói chuyện không đúng đắn, làm cho Hoa Lạc thẹn quá hoá giận, liếc trừng y một cái, tức giận đến suýt nữa khóc ra.

Còn chưa đến cửa nhà, Thạch tổng quản đã xuất môn nghênh đón. « Thiếu gia, các ngài đã trở lại, trong nhà có chút việc gấp, đang muốn các ngài xử lý. »

Thạch Duyên Tiên nhíu mày, sắc mặt Thạch tổng quản đầy phiền toái, đối đãi với Hoa Lạc lại lộ ra không vui, y lập tức hiểu được trong nhà có việc, hơn nữa việc này lại liên quan đến Hoa Lạc.

« Trước đưa Hoa thiếu gia vào phòng trong nghỉ ngơi đi, hắn đi lại nhiều ngày cũng đã quá mệt mỏi, có chuyện gì ta sẽ đến xử lý. »

Không hổ là thiếu gia, trong mắt Thạch tổng quản dẫn theo nhất nhất ý cười này, gã sai hạ nhân cẩn thận chú ý mang Hoa Lạc vòng qua đại sảnh, đưa đến phòng trong nghỉ ngơi trước.

Thạch Duyên Tiên lạnh lùng nói : « Đã xảy ra chuyện gì, làm cho người kinh hoảng thành như vậy ? »

Thạch tổng quản thấp giọng ở bên tai Thạch Duyên Tiên nói : « Là bá phụ mẫu của Hoa thiếu gia tới đây nhận thân, đuổi cũng không đi, kiên trì muốn ở trong này cư trú, thiếu gia ngài còn chưa trở về, bọn họ lại là thân nhân duy nhất của Hoa thiếu gia, ta thật sự rất khó xử ... tự mình định đoạt, đã sai người an bài bọn họ ở tại khách phòng, mà mấy ngày nay đã có rất nhiều chủ nợ tới cửa »

Ánh mắt Thạch Duyên Tiên hiển lộ âm ngoan. « Tới rất đúng lúc, ta chưa tìm bọn họ tính toán nợ nần, bọn họ lại tự mình tìm đến cửa. Che cổng và sân, kêu tất cả tôi tớ bộ dạng cao trắng đều cầm gậy gộc ra, vây quanh đại sảnh, chờ ta ra lệnh, liền cùng nhau vọt vào đại sảnh, bây giờ trước đi mời hai lão lại đại sảnh chờ ta. »

Ngay cả Thạch Duyên Tiên mà cũng dám trêu chọc, xem ra hai lão Hoa gia thật là có mắt như mù, Thạch Duyên Tiên cũng không giống như Hoa Lạc – tâm địa thiện lương, tính tình ôn nhu, lấy ơn báo oán.

Trước đây, khi Thạch Duyên Tiên còn chưa gặp Hoa Lạc, y chính là người có cừu tất báo, ai dám trêu chọc y, tuyệt đối là so với gặp phải Thiên Vương lão tử còn khó có thể sống dễ dàng.

Hai lão được mời đến đại sảnh, liền đi đến ngồi ở trên ghế chủ vị, lớn tiếng sai bảo tôi tớ, muốn tôi tớ đem sơn hào hải vị lên cho bọn họ thưởng thức.

Bọn họ ăn uống ở nhà của Tăng Tu Danh cũng gần hai năm, không thể ngờ được Tăng gia chỉ là mặt ngoài đẹp, bên trong gia sản lại không nhiều, không chịu nổi bọn họ tiêu xài, Tăng gia dần dần muốn cái gì cũng không có, làm cho hai lão bọn họ rất buồn bực.

Sau lại nghe nói Hoa Lạc leo lên giường của Thạch Duyên Tiên, người có tiền so với Tăng gia gấp trăm lần, nhà Thạch Duyên Tiên là thủ phủ một phương, này còn có gì phải cân nhắc, hai người bọn họ liền cầm lấy hành trang, vội vàng vàng tới nơi Thạch gia để hưởng thụ.

Thạch tổng quản này lại không nhìn sắc mặt, thế nhưng đối với thân phận bọn họ bốn phía điều tra, còn vẻ mặt khó xử nói thiếu gia không có nhà, khó có thể tự mình tác chủ.

Hoa Trung Thế thở phì phì rống lên hai tiếng, một tên người hầu nhỏ cũng dám quản việc, đối với bọn họ vô lễ, bọn họ chính là bá phụ, bá mẫu của Hoa Lạc, sủng thiếp của chủ tử gã, còn gã là cái gì ?

Sau khi rống lên, gã liền ngoan hơn rất nhiều, sai tôi tớ đem hai người bọn họ an bài ở khách phòng.

Bọn họ tiến vào bên trong, càng thêm lú lú, bề ngoài Thạch gia so với Tăng gia đã hào hoa xa xỉ vạn phần, không thể ngờ được ngay cả bài trí bên trong cũng là xanh vàng rực rỡ, lóng lánh quý khí, làm cho tâm tư của hai lão càng thêm sâu sắc muốn ở chỗ này cư trú lâu dài, thậm chí dùng nơi này để dưỡng lão.

Thạch gia giàu có như vậy, muốn cái gì có cái đó, về sau không bao giờ phải cố kỵ nữa, ngay cả Hoa Lạc không phải do bọn họ sinh, nhưng mà dưỡng dục chi ân lớn hơn trời, hẳn đương nhiên phải chiếu cố bọn họ.

Cho dù hần hầu hạ nam nhân ngủ thì đã làm sao ? Có tiền tài so với hết thảy mọi thứ đều quan trọng hơn, nếu có được những thứ này, thì bất kể Hoa Lạc ngủ với một trăm hay với một ngàn nam nhân cũng chẳng sao cả.

21. Chương 21

Hai người ngồi ở đại sảnh uống trà, cấp bậc trà ở Thạch gia so với Tăng gia còn tốt hơn vài lần, thật có đủ hương vị thơm ngát. Về sau bọn họ ở ngay tại nơi này dưỡng lão, cuộc sống quá khoái hoạt cùng tư nhân, mặc kệ đánh bạc thua nhiều ít bạc, chỉ cần kêu Hoa Lạc đem ngân lượng đưa ra là ổn cả, dù sao hần chỉ cần hầu hạ Thạch Duyên Tiên thư thư phục phục, còn sợ Thạch Duyên Tiên không cho hần bạc sao ?

Hai người đang suy nghĩ tới tương lai phải tiêu xài hoang phí như thế nào, nên không thấy có một vị nam tử tuy còn trẻ tuổi nhưng đã uy nghiêm cùng tổng quản tiến vào, vị nam tử này ăn mặc vô cùng sang trọng, bọn họ có mắt như mù, còn phát tay hét lên : « Bên kia lại đây, Thạch gia chủ tử không có nhà, hiện tại

chúng ta tác chủ, muốn mượn bạc thì 3 phần lời, tiền bạc giao lên trước rồi nói chuyện, không cần giao cho tổng quản, trực tiếp đưa cho chúng ta là đúng nơi rồi. »

« Bước xuống ! Kia không phải là vị trí của ngươi. » Thạch Duyên Tiên lạnh nhạt nói.

« Cái gì ? » Hoa Trung Thế vẫn nghe không rõ ràng lắm.

Thạch Duyên Tiên không nói hai câu, đem gã từ ghế chủ vị ấn xuống đất, xương cốt của Hoa Trung Thế thiếu chút nữa gãy tan, gã ‘hừ hừ a a’ lên, mạng già thiếu chút không còn, ánh mắt Thạch Duyên Tiên chuyển tới trên người Lâm Vân Nương, vẻ mặt hàn lệ lãnh khốc làm cho Lâm Vân Nương sợ tới mức trong lòng cả kinh không thôi, liền lập tức từ vị trí bên cạnh đứng lên, đứng sang một bên.

Thạch Duyên Tiên đỉnh đạc ngồi xuống vị trí chủ vị, hỏi : « Tổng quản, ngươi nói hai người này là bá phụ, bá mẫu của Lạc ? »

« Dạ, bọn họ tự xưng là bá phụ mẫu của Hoa thiếu gia, nói muốn tới nương nhờ họ hàng. »

Bọn họ – một hỏi một đáp, Hoa Trung Thế cùng Lâm Vân Nương mới hiểu được người trước mắt chính là Thạch Duyên Tiên, nam nhân có nhiều tiền nhất trên thế gian này.

Bọn họ lập tức xoa xoa tay, lộ ra vẻ mặt lấy lòng. « Ai da, Thạch thiếu gia, chúng ta có mắt như mù, bởi vì ngài cùng Lạc không có nhà, chúng ta sợ gia sản của ngài bị hạ nhân lừa gạt đi, cho nên chúng ta giúp ngài chăm non quản lý nhà này. »

Thạch Duyên Tiên không để ý tới lý do của bọn họ, ánh mắt qua lại ở trên người bọn họ xem xét, thần sắc rất nghiêm khắc, làm cho Hoa Trung Thế bắt đầu toát ra một thân mồ hôi lạnh, có loại trực giác nam nhân này chẳng dễ trêu chọc.

Nói y yêu thích nam sắc, như thế nào nhìn đoán không ra ? nam nhân này sẽ vì nam nhân khác tiêu xài rất nhiều ngân lượng sao ? Sẽ thích cái đũa ham khốc nhẹ, yếu đuối, không tiền đồ như Hoa Lạc sao ? Không phải đã nghe đồn sai rồi chứ, kỳ thật người Hoa Lạc hầu hạ cũng không phải là Thạch Duyên Tiên đi.

« Nhìn tuổi các người đích xác phù hợp, diện mạo cùng Lạc cũng có chút tương tự. »

Thấy y gọi tên Hoa Lạc rất thân thiết ngọt ngào, quả nhiên Hoa Lạc là nam sủng của y, Hoa Trung Thế liên tục lau mồ hôi, may mắn không đi nhầm, gã vội vã cãi lại.

« Dạ, dù sao chúng ta cũng là thân bá phụ, thân bá mẫu của hần, cho nên có chút giống nhau. Khi Lạc còn nhỏ, phụ mẫu đều mất, là chúng ta một tay nuôi hần lớn lên, chúng ta đối với hần yêu thương có thêm, so với nữ nhi thân sinh Hoa Kiều Nhi còn thương hơn, dù sao chúng ta không có nhi tử, liền đem hần trở thành trưởng nam mà nuôi dưỡng. »

Sắc mặt Thạch Duyên Tiên trầm xuống, thanh âm cũng trở nên âm trầm, dăm ở trước mặt y nói dối hết bài này đến bài khác, cũng không nhìn xem Thạch Duyên Tiên y là ai ? hai tên này cũng mặt dạn mày dày đến khó có thể tưởng tượng.

« Hừ, như thế nào ta lại nghe không giống vậy ? Ta nghe người dân trong thôn nói – bá phụ mẫu của Lạc ỷ vào Lạc còn nhỏ, song thân mất sớm, đem hần trở thành dã cẩu mà đánh chửi, còn chiếm lấy gia sản của phụ thân hần. Từ nhỏ cơm ba bữa không đủ no, quần áo trên người cũ nát không chịu nổi, còn phải chịu đựng ngày đông giá rét khốc hàn, ngày hè nắng rát, hàm chứa nước mắt làm những chuyện tạp nham thấp hèn, ngay cả cơm ăn đều không đủ no, mà bá phụ mẫu của Lạc đem tất cả ngân lượng nên thuộc về Lạc đều đánh bạc hết, cuối cùng còn đem hần đuổi ra khỏi nhà, nhắm mắt làm ngơ mặc hần sống chết. »

« Đây ... này ... tất cả những chuyện này đều là đồn đãi sai lầm.... »

Hoa Trung Thế mồ hôi lạnh chảy ròng, ngay cả phía sau lưng đều ướt đẫm, làm sao ngờ được chuyện bị Thạch Duyên Tiên điều tra nhất thanh nhị sở. Gã vừa nói ‘đồn đãi sai lầm’, Thạch Duyên Tiên liền dùng sức vỗ xuống tay vịn, phát ra tiếng vang ‘ầm ầm’, bọn họ làm quá nhiều chuyện trái lương tâm, không thể không kinh sợ.

Hoa Trung Thế sợ tới mức chân nhuỷễn, Lâm Vân Nương cũng run rẩy không ngừng, xem ra Thạch Duyên Tiên không những có quyền thế, mà cá tính trầm tĩnh, con mắt nhìn đời so với Tăng Tu Danh hoàn toàn

bất đồng, bọn họ muốn lừa bịp tổng tiền Thạch Duyên Tiên, tựa hồ là sai lầm chết người.

« Cái gì gọi là đồn đãi sai lầm ? Ý người là Thạch Duyên Tiên ta điều tra sự việc không rõ ràng, người dưới tay tất cả đều là lừa bịp ta ? Ý người ám chỉ là ta thực vô năng ? »

« Không, không dám. » Bọn họ lập tức cúi thấp người.

« Hừ, ta đang muốn tìm hai lão Hoa gia để giúp Lạc trút giận. Hắn là người của ta, hắn thiện lương có thể nhẫn nhịn nổi tức giận này, nhưng ta thì không thể, ta muốn đem hai lão này tới quan phủ để tố cáo, không để cho bọn họ sung quân biên cương ăn ở thấp hèn, lao động nô lệ, bị mọi người chà đạp đánh đập ta sẽ không nguôi cơn giận này, ta muốn để cho bọn họ nếm thử khổ sở mà Lạc đã chịu, thậm chí còn phải khổ sở hơn gấp trăm lần, ta tuyệt đối sẽ không buông tha cho bọn họ. »

Hoa Trung Thế nghe y nói rất hung ác, sợ tới mức sắc mặt tái nhợt.

Thạch Duyên Tiên lạnh lùng nói tiếp : « Hai lão này cũng biết đại nạn sắp ập lên đầu mình, Hoa gia vừa sụp đổ, ở quê nhà liền tìm không thấy bóng dáng bọn họ, làm cho ta không xả được cơn tức giận này, may mắn hôm nay các người tự chui đầu vào rọ, nếu thật là bá phụ mẫu của Lạc liền theo ta đi gặp quan đi, Thạch Duyên Tiên ta muốn báo án, quan phủ nhất định sẽ tận tâm tận lực mà thẩm tra xử lý. »

Nghe hai chữ ‘báo quan’, bọn họ run rẩy càng kịch liệt hơn, Hoa Lạc có nam nhân không dễ trêu chọc như Thạch Duyên Tiên làm chỗ dựa vững chắc phía sau, nếu đến quan phủ, bọn họ chắc chắn sẽ không có đường sống, dù sao đích xác bọn họ có làm việc này.

Giờ phút này bọn họ nào dám thừa nhận, Lâm Vân Nương vội vàng lắc đầu, « Không, không, chúng ta không phải, chúng ta cùng Hoa Lạc không có quan hệ, chúng ta nghĩ sống ở nơi này rất tốt nên chúng ta mới đến giả mạo. »

Hoa Trung Thế cũng quá sợ hãi, gật đầu phụ họa. « Ân, chúng ta là giả mạo, chúng ta căn bản là chưa từng gặp qua Hoa Lạc. »

« Là thật sao ? Nếu để các người bước ra khỏi cửa này, các người vẫn dám mở miệng nói vậy thì sao ? »

Hai người vội vàng cam đoan. « Không dám, tuyệt đối không dám, chúng ta không dám tái giả mạo. »

Ánh mắt Thạch Duyên Tiên lạnh như băng nhìn chăm chú bọn họ. « Nếu không phải sẽ tạm tha các người, nhưng tử tội có thể tha, tai vạ khó thoát, dám can đảm vào Thạch gia ta giả mạo thân nhân của Lạc, người nghĩ rằng Thạch gia ta là tửu quán Hoa lâu, mặc cho người muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao ? Thạch Duyên Tiên ta tốt xấu gì cũng là tầng lớp thượng lưu ở nơi này, há có thể cho người khi nhục như thế. Người tới, đem hai tên vô sỉ dám giả mạo thân nhân của Lạc đánh đuổi ra ngoài cho ta ! »

Một tiếng ‘người tới’, có tới trăm tôi tớ trẻ tuổi lực tráng lập tức vọt vào, khí thế kinh người, trong tay mỗi người cầm một cây gậy gỗ, Hoa Trung Thế cùng Lâm Vân Nương sợ tới mức tiểu cả ra quần, một đường bị đánh đuổi đi ra ngoài, cũng không dám kêu la một tiếng.

Thạch Duyên Tiên đối với người giả mạo đã tàn nhẫn như thế, nếu bọn họ thừa nhận mình thật sự là bá phụ mẫu của Hoa Lạc, chẳng phải là ngay cả mệnh cũng không còn.

Từ nay về sau, bọn họ cũng không dám tới gần Thạch gia nữa, cũng không dám ở bên ngoài nói bọn họ là thân nhân của Hoa Lạc, sợ bị Thạch Duyên Tiên tìm được chỗ ở, đem bắt tới quan phủ để tố cáo những việc làm sai trái trước đây với Hoa Lạc.

Tổng quản đóng lại cửa phòng, Thạch Duyên Tiên đứng lên nói : « Việc hôm nay không cần để cho Lạc biết, ta sẽ chọn thời điểm thích hợp nói cho hắn biết. »

« Dạ, thiếu gia. »

Phương pháp của Thạch Duyên Tiên làm cho tổng quản bội phục, tâm địa Hoa Lạc thiện lương, nhất định khó có thể quyết định nên làm sao đối đãi với bá phụ mẫu của mình, chỉ sợ cho dù bọn họ đòi tiền, Hoa Lạc cũng sẽ cho, tiếp đó khiến cho tâm tình của mình thêm buồn phiền.

Lần này, Thạch Duyên Tiên vừa đe dọa lại vừa uy hiếp, thủ đoạn sét đánh làm cho bọn họ không dám ở bên ngoài tự xưng là thân nhân của Hoa Lạc, lại càng không dám đến tìm Hoa Lạc. Để cho Hoa Lạc tránh

xa được những người cùng những việc làm cho hắn không thoải mái, cũng coi như thay Hoa Lạc trút giận cuộc sống thâm khi còn nhỏ.

Y vào phòng sau, nhìn thấy Hoa Lạc đang nằm ở trên giường nghỉ ngơi, hắn đã ngủ được một lát, đang xoa xoa hai mắt buồn ngủ nói : « Phòng trước đã xảy ra chuyện gì ? Tựa như rất ồn ào ? »

« Không có chuyện gì, chỉ có chút việc nhỏ, ta đã xử lý xong rồi. »

« Ân ! » Ngủ được một lát, tinh thần cũng tốt hơn rất nhiều, Hoa Lạc nắm lấy áo của Thạch Duyên Tiên, nũng nịu nói : « Nói muốn giúp ta xoa bóp đâu ? Lời người nói ra có tính là chưa nói không ? »

« Đương nhiên giữ lời, ta gọi hạ nhân đi chuẩn bị khăn cùng nước ấm, nhưng người cũng đừng ở dưới kỹ thuật xoa bóp của ta mà rên rỉ không ngừng, sau lại sắc tâm nổi lên rồi muốn bắt nạt ta. »

Lời nói trêu đùa của Thạch Duyên Tiên làm cho mặt Hoa Lạc đỏ bừng lên, nói : « Phi, người ... người mới là sắc ma, đừng có nhìn thấy thân mình ta xinh đẹp tuyệt trắng liền sờ loạn ầm loạn lên. »

Nước ấm cùng khăn được mang vào, Thạch Duyên Tiên cởi quần áo hắn ra, nói : « Ai da, người nói xinh đẹp tuyệt trắng ở nơi nào? Ta thấy nơi này như thế nào tuyệt không trắng. »

Ngón tay y đùa bỡn nhũ tiêm của hắn, Hoa Lạc đánh nhẹ hai vai y, hai chân loạn đá nói : « Người đừng dẫn một chút đi. »

Không nghĩ tới một đá này, làm cho Thạch Duyên Tiên dễ dàng đem quần hắn cởi xuống dưới. « A, bụi lông xinh đẹp màu mực tàu cũng không phải trắng a, vật đồ ầu phòng lên này có thể nào xưng là tuyệt trắng chứ ? »

« Người đây hư hỏng Người xấu. » Y đùa giỡn hắn, hại hắn có cảm giác, người xấu này toàn thích trêu chọc hắn.

Vận bưng hai chân hắn ra, ngón tay Thạch Duyên Tiên đặt ở huyệt khẩu phần hồng của hắn, thanh âm dát ách kìm nén nói : « Nơi này tuy rằng không tuyệt trắng, nhưng màu sắc đỏ tươi làm cho tâm người ta ngứa ngáy khó nhịn, nơi này không phải là chỗ đau nhất sao ? Ta đây trước xoa bóp nơi này »

« Không cần ! Đau chết người. »

Thần tình hắn đỏ bừng, cúi đầu khiếm trách, nhưng Thạch Duyên Tiên cầm khăn nóng dính đầy du cao vẫn cứ nhẹ nhàng xoa bóp lên bộ vị mềm mại kia. Hoa Lạc nhẹ giọng ngậm kêu, nơi đó gần đây trở nên vô cùng mẫn cảm, có khi y chỉ cần tới gần nơi đó, hắn đã mạnh mẽ khát cầu y xuyên qua. Nay hết thấy còn không phải minh chứng rằng hắn càng ngày càng thích Thạch Duyên Tiên sao ? Chỉ cần nghĩ đến nam tính của Thạch Duyên Tiên ngay tại trong cơ thể hắn trỗi động, một cổ khoái cảm liền ập đến làm cho hắn loạn kêu lên những tiếng phóng đảng, tất cả chỉ vì Thạch Duyên Tiên yêu dấu.

« Nơi này còn đau không ? »

Vứt bỏ khăn lau, Thạch Duyên Tiên dùng ngón tay cầm mạnh vào tiểu huyệt của hắn, tiếp đến ấn ấn lên thịt vách tường non mềm bên trong, thân mình Hoa Lạc run rẩy lên, phía trước đã bắt đầu chảy ra mật dịch, hắn không cam lòng yếu thế, đưa tay nắm lấy bộ vị vẫn còn đang nằm trong khó hạ của Thạch Duyên Tiên, nơi đó cũng đã sớm vận sức chờ phát động.

« Có hay không càng ngày càng đau, càng ngày càng tê dại a ? Nếu có, liền đại biểu ta ấn rất tốt. » Thạch Duyên Tiên bị bàn tay mềm mại của hắn ầu yếm trêu đùa, thanh âm cũng trở nên thở dốc nồng đậm.

Hoa Lạc đỏ mặt mắc cỡ, nắm bộ vị của y trong tay chà xát loạn lên, muốn trả thù Thạch Duyên Tiên nói năng lung tung, Thạch Duyên Tiên chịu không nổi, ngửa đầu rống lớn : « Người đây tiểu yêu tinh, đừng nắm giữ nữa, sẽ sớm phát hỏa mất. »

Hoa Lạc cười khê, giúp y cởi quần xuống, mở khó thẳng, bộ vị của Thạch Duyên Tiên đã sớm cứng ngắt ngẩng cao đầu, hắn vừa nhìn thấy, trên mặt liền một mảnh nóng lên, ở bên tai Thạch Duyên Tiên yêu kiều rên rỉ : « Duyên Tiên, người là nam nhân anh tuấn nhất trên thế gian này, tìm ta chỉ vì người mà loạn đập. »

Khí nóng Thạch Duyên Tiên xông lên ngực, lòng bàn tay Hoa Lạc vẫn còn đang mềm nhẹ xoa bóp làm cho hạ bộ càng muốn gồng gượng kích động hơn, những lời ngon tiếng ngọt bên tai lại càng giống như lửa nóng đốt cháy người.

« Duyên Tiên, người là nam nhân thông minh nhất, cơ trí nhất mà ta đã từng gặp qua, bộ dáng cười rộ lên không ai có thể so sánh được, ta rất yêu người. »

« Đáng chết ! Buông ra, ta phải tiết. »

Thạch Duyên Tiên kéo tay xoa bóp của Hoa Lạc ra, liền ra sức đâm mạnh một cái vào chỗ sâu trong nóng bỏng mềm mại của Hoa Lạc, Hoa Lạc cong lưng thừa nhận, khoé miệng lại lộ ra nét tươi cười nghịch ngợm thoả mãn.

Thạch Duyên Tiên oán hận nhìn Hoa Lạc tươi cười, hần cười duyên nói : « Nguyên lai người đối với lời ngon tiếng ngọt không có sức chống cự như vậy. Lần này là người xâm phạm thân mình tuyết trắng của ta trước, chứ không phải là ta bắt nạt thân thể cường tráng của người a. »

« Đáng giận, người đây tiểu yêu tinh, càng ngày càng biết cách đùa nghịch ta như thế nào, ta nam tử hán đại trượng phu, sao có thể để cho người thực hiện được. »

Thạch Duyên Tiên hít sâu vài hơi, như đang cố tìm về tự chủ kiên định của y một lần nữa, sau khi điều chỉnh xong, Thạch Duyên Tiên liền cố ý chậm rãi tra tấn Hoa Lạc, làm cho hần khóc lóc van xin, nhưng vẫn không chịu để cho hần thoả mãn.

« Không được, không được Ta không được ! Chạm ta, Duyên Tiên, cầu người chạm ta »

Hai tay Hoa Lạc bị ngăn chặn, bên môi Thạch Duyên Tiên mang theo tươi cười trả thù, trên trán mồ hôi nóng không ngừng chảy xuống, y khàn khàn giọng nói : « Chạm người như thế nào ? »

« Ô ... ô, người biết mà » Hoa Lạc khóc lên, hung dữ trừng mắt liếc y một cái.

« Không nói rõ ràng, ta làm sao biết được, là nơi này sao ? »

Y chạm nhẹ nhẹ vào bộ vị nam tính của hần, Hoa Lạc rên rỉ lên.

« Hay là nơi đang chảy nước mắt này » Ngón tay y đi xuống, đâm vào lỗ hồng đang chảy ra mật dịch, Hoa Lạc thổ dốc, thân mình đơng đưa vẩy vẹo, Thạch Duyên Tiên giật giật phân thân ở trong cơ thể hần. « Hay là nơi đang cần thương yêu này nhỉ ? »

« Ô, người đây người xấu Người xấu Cả đời cũng chỉ biết bắt nạt ta. »

« Không bắt nạt người thì bắt nạt ai ? Toàn bộ người trong thiên hạ này không ai có thể sánh được với người, người vô cùng đáng yêu, càng làm cho ta nghĩ muốn bắt nạt. »

Thạch Duyên Tiên lấy quyền thế tài lực của y đuổi hết kiêu thiếp mỹ đồng, hiện tại y không có trêu hoa ghẹo nguyệt, đích xác chỉ có một mình Hoa Lạc. Y hôn lên môi hần, hần vô cùng cảm động, nhiệt liệt hôn đáp trả lại, Thạch Duyên Tiên chính là tình cảm chân thành cả đời này của hần.

Thạch Duyên Tiên đối hần chính là thâm tình cùng yêu thương, trước đây hần không hiểu, hiện tại hần đã hiểu, mà hần vẫn thường thường lộ ra kích động vui mừng, cũng hy vọng Thạch Duyên Tiên có thể vĩnh viễn yêu thương mình.

Tình này không thay đổi, thẳng đến vĩnh cửu, lưỡng tình triền miên, trọn đời không phai. toàn bộ thư hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-diem-vo-song>